

Sermaye devleti bir baskı, terör ve katliam aygıtıdır!

- ✓ Her türlü hak arama mücadelesine vahşice saldıran devlettir!
- ✓ Zindanlarda katliamlar yapan devlettir!
- ✓ Yargısız infazlar yapan devlettir!
- ✓ Binlerce "faili meçhul"ün faili devlettir!
- ✓ Yüzlerce insanı kaybettiren devlettir!
- ✓ Susurluk'ta simgelenen "bin operasyon"u gerçekleştiren devlettir!
- ✓ Sistematik işkence uygulayan devlettir!
- ✓ Hizbullah vahşetini yıllarca arkalayan devlettir!
- ✓ Özgürlük ve eşitlik isteyen Kürt halkını katliamdan geçiren devlettir!
- ✓ Köyleri yakan, yüzbinlerce insanı yerinden yurdundan eden devlettir!

**Yalan, provokasyon, terör,
katliam ve işkenceye dayalı
düzeniniz ergeç yıkılacak!**

İÇİNDEKİLER

Tuzaklar ve tuzağa düşenler	3
“Huzur”u Bozulanlar dizginsiz bir faşist terör dalgasının önünü açıyorlar!	4
Başsavcı İMF'ye soruyor:Enerjideki yolsuzlukların talimatını siz mi verdiniz?	5
Elektrik piyasası yasası gündemde	6-7
Örnek inisiyatifin kararları bir bir uygulanıyor	8
İşsizlik ve kapitalizm	9
Tekstil patronları saldırıda sınırlanıyorlar	10
SSK'yı tasfiyenin zemini hazırlanıyor	11
KESK 3. Genel Kurulu	12-13-14
Kapitalizm ve şiddet	15
Direnış, katliam ve sol hareket/2 (orta sayfa)	16-18
Tutsak yakınlarının Ankara girişimi.	19
TAYAD'lı aileler: Yine bizim kapımız çalıyor	20
Köln'de 40 bin kişilik coşkulu ve kitlesel gösteri.	21
Tutsak temsilcileri ile heyetler arası yapılan görüşmeler/ Ek belge	22-23
Zürih sokaklarında emperyalist haydutlara militan bir tokat	24
Davos formu ve enternasyonal mücadele!	25
Orta burjuvazinin işçiler üzerindeki etkisini kırmalıyız.	26
Ölüm Orucu Direnişçileri anlatıyor	27-29
Ölüm Oruçları 100.gününde	30
Mücadele postası	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/05 • 03 Şubat 2001

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
BİRYAY

Ölüm Oruçları 100. günü de aştı. Bunun anlamı hızla sona doğru yaklaştığımızdır. Yani zaferle doğru. Böylesine büyük bir direnişin aynı büyüklükte bir zafer getirmesini beklemekten daha doğal bir şey olamaz. Ne var ki, büyük direnişlerle kazanılan büyük zaferlerin bedelleri de büyük oluyor. Bu büyük direnişin de şimdiden 30 can bedeli ödediğini ve halen zaferin ufukta görünmediğini hesaba katarsak, daha da ödenecek bedellerimiz olduğu ortadadır.

Ancak, zaferi yaklaştırmak için ne kadar fazla çaba ortaya koyarsak, ödenecek bedellerin de o kadar azalacağını asla unutmamalıyız. Devrimci tutsaklar ödenecek bedelin en büyüğünü, başlarını ortaya koydular. Ellerindeki en güçlü silahı, bedenlerini tetiklediler. Artık yapılabileceklerin hesabı dışarıda yapılacaktır. Ve dışarıda yapılacaklar hem zaferi yaklaştırmamın, hem de ödenecek bedelleri azaltmanın tek kriteri durumundadır.

Devlet tam da bunun bilinciyle hareket etmiş, direnişin dışarıdaki desteğini kırabilmek için azgın bir terör estirmiştir. Katliam günleri ve takibeden günlerde, eylemlerden, evlerden, sokaklardan, kurumlardan, hatta kafe vb. açık mekanlardan toplanarak gözaltına alınanların sayısı 3-4 büyük şehirde binlerle hesaplanmaktadır. Bunlardan, aralarında devrimcilerin ve kurum yöneticilerinin de içinde bulunduğu onlarca tutuklanmıştır.

Gazetemize yansıyan haberlerde de görüleceği gibi, bu onlarca tutuklama içinde, 9'u Ankara, 3'ü Antakya'da olmak üzere, sırf 12'si gazetemiz çalışanı ve okuru yoldaşlarımızdır. Bunu yeniden hatırlatmamızın nedeni, geride kalanların artan görev ve sorumluluğuna işaret etmektir. Dışarıdaki desteğin zayıflamasında, eylemlerin örgütçüsü konumundaki bu devrimci güçlerin tırpanlanmış olmasının payı da hesaba katılmalı ve çeper güçlerin morali üzerindeki olumsuz etkisi asgariye indirilerek, boşalan yerlerin hızla doldurulması için uğraşılmalıdır.

Genelde yapılması gereken direnişin dışarıdaki destek güçlerinin yeniden toparlanıp mücadeleye sevk edilmesidir. Kurumlar, alanlar, semtler, işyerleri ve tek tek kişiler kesinlikle boş bırakılmamalı, düşmanın baskı ve etkisine terk edilmemelidir. Kurumlar üzerindeki baskı, tehdit ve cezalandırmalar, buralarda örgütlü kesim ve kurum yöneticileri üzerinde olumsuz etki yaratmış olabilir. Bize davranışlarında kısmi değişiklikler de görülebilir. Biz bunu bilir, nedenlerini anlar fakat asla geri adım atmamız. Görevlerimizi ihmal etmeyiz.

Tüm çalışan ve okurlarımızın bu süreçte daha özelden sarılması gereken görevler arasında, gazetemizin satış ve dağıtımında daha etkin ve daha dikkatli bir çalışma geliyor.

Siyasal gündem -özelde ÖO direnişi- gazetemizin satışını artırmış bulunuyor. Genel dağıtım ve bayi satışları üzerinden görülebilen bu etkinin, elden satışlarda yeterince değerlendirilemediği açıktır. Saldırı ve tırpanlamalardan nasibini fazlasıyla alan iki il üzerinden bunun anlaşılır bir nedeni vardır. Ancak bu durum, hem bu illerde faaliyeti sürdüren yoldaşlarımızın, hem de diğer illerdeki çalışma birimlerimizin, doğan açığı kapatmaya yönelik tedbirleri hızla alması gerektiğini anlatmalıdır bize. İşin bir yanı açıkların hızla kapatılması ve giderek faaliyet kapasitesinin daha da artırılmasıdır. Diğer yanı ise, her türlü gelişmenin bilgi ve belgelerinin yayına zamanında ulaştırılmasıdır. Aynı şekilde, tüm illerden gazete satış durumlarına (elden ve bayilerden) ilişkin bilgilerin merkeze ulaştırılması da gerekmektedir.

Özellikle Yay-Sat bayilerinin yerelden takibi çok önemlidir. Bu şirkete, gazetenin dağıtımı için tonlarca para ödüyörüz ve bunu gerektiği şekilde yapmasını istemek durumundayız. Bunu yapabilmemiz ise yerellerden gelecek bilgilere bağlıdır. Hangi bayilerde satılmasını istiyoruz? Bu bayilere gazete düzenli geliyor mu? Kaç geliyor, kaç satılıyor? Gazete satması gerekip de bulundurmamayan bayilerin numaralarıyla bildirilmesi durumunda, sorunu merkezden çözmek mümkündür. Bu takip mutlaka yapılmalı ve sürekli hale getirilmelidir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

Devrimci politika yapabilmek için herşeyden önce sınıfın bir teorisi gerekir. Aynı ve aynı bir programla hareket etmeye ve bunun bir sonucu olarak devrimci bir stratejiyi seçmeye sahip olabilmek gerekir. Eğer politika yapabilmek için bir program ve bir strateji gerekir. Devrimci politika yapabilmek için bir program ve bir strateji gerekir. Devrimci politika yapabilmek için bir program ve bir strateji gerekir.

Devrimci politika yapabilmek için herşeyden önce sınıfın bir teorisi gerekir. Aynı ve aynı bir programla hareket etmeye ve bunun bir sonucu olarak devrimci bir stratejiyi seçmeye sahip olabilmek gerekir. Eğer politika yapabilmek için bir program ve bir strateji gerekir. Devrimci politika yapabilmek için bir program ve bir strateji gerekir. Devrimci politika yapabilmek için bir program ve bir strateji gerekir.

Bu bir diğer ve aynı bir programla hareket etmeye ve bunun bir sonucu olarak devrimci bir stratejiyi seçmeye sahip olabilmek gerekir. Eğer politika yapabilmek için bir program ve bir strateji gerekir. Devrimci politika yapabilmek için bir program ve bir strateji gerekir. Devrimci politika yapabilmek için bir program ve bir strateji gerekir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Devrimci taktiğin sorunları

Baskıya hazırlanıyor...

Diyarbakır suikastı ne de çok yararı bir arada sağladı devlete!.. Bunun rastlantı olduğuna inanmak için ya aptal, ya da batıl inançlı olmak gerekir..

Tuzaklar ve tuzağa düşenler!..

Diyarbakır suikastının teknik uzmanlık ve ustalığı, sistemin propaganda aygıtları tarafından övgüye boğuldu. Ama asıl başarısını zamanlama konusundaki ustalığıyla hakettiği de ortada. İşin bu yanı düzen cephesi tarafından nedense hiç gündeme getirilmiyor. Hatta mümkün mertebe dikkatler bundan uzaklaştırılmaya çalışılıyor. Bu anlaşılır bir durum, ne de olsa düzen cephesi en çok da suikastın zamanlamasından yararlandı. Halen de yararlanmayı sürdürüyor.

Hatırlanacağı gibi, suikastı hemen önceleyen günler, düzenin ve siyasi iktidarın son derece zorlandığı gelişmelerle yüklüydü. Üst düzey bürokratlardan iktidar partilerine, oradan ünlü işadamlarına uzanan yolsuzluklar zinciri ardarda patlak veriyor, sistemin pislikleri bir bir ortaya dökülüyordu.

Fakat sistemin ve siyasi iktidarın itibarını iki paralık eden asıl konu, zindanlarda herşeye rağmen sürmekte olan direnişlerdi. Ne azgın terör ve katliam, ne de F tipi hücreler devrimci iradeyi ve dolayısıyla direnişi kırmayı başarabilmişti.

Oysa devlet, tüm umudunu zindanlardaki devrimci direnişi kırmaya bağlamış durumdaydı. Ecevit'in ifadesiyle, "istikrar programı"nın güvencesi buna bağlıydı; içeride düzen sağlanmadan dışarıda sağlanamazdı. Emperyalizmin bu soysuz uşağı demek istiyordu ki; devrimcilere boyun eğdiremezsek eğer, işçi sınıfı ve emekçilere de boyun eğdirmeyi başaramayız, bu durumda işin içinden hiç çıkamayız. Nitekim bu aynı Ecevit, katliam sonrasında ve o sırada ciddi ciddi katliamla sorunu çözdüğünü zannetmenin bölnlüğüyle, geleceğe umutla baktığını söyleyerek, buna "cezaevleri sorununu çözmüş olmayı" gerekçe gösteriyordu.

"İstikrar programı"nın güvenceye almak üzerinden bakınca kuşkusuz hedefi doğru seçmişlerdi. Yine katliamla da olsa sonuç alma hesapları da yerinde görünüyordu. Ancak bu yanlış hesap Bağdat'tan döndü. İşin başına geçtiklerinde gördüler ki, devrimcilere boyun eğdirmek sandıkları ve umdukları kadar kolay değilmiş. Bunun o kadar kolay olmadığını Ecevit gibi çömezler önden kestiremeseler bile, kırk yıllık politika kurdu Demirel bunun böyle olduğunu, "biz bu izi 30 yıldır silemedik" sözleriyle daha katliam öncesinde tescil etmişti bile.

Kanlı saldırı ve hücrelerin de devrimci direnişi kıramaması, düzen açısından sadece buna bağlanan umutların sönmesini değil, aynı

zamanda bunun üzerinden yürütülen bütün bir politikasının da çökmesini getirdi. Direnişin gücü tüm bu karşı-devrimci hesapları ve umutları boşa çıkarmakla kalmadı, dışarıdaki ilerici devrimci güçleri politik ve moral açıdan güçlendirdi. Oysa, devrimci tutsaklara yönelik kanlı katliam saldırısıyla, devrimci güçleri sindirmeyi ve aynı zamanda böylece kitlelere gözdağı vermeyi de hedeflemişlerdi.

Özetle, zindan cephesindeki katliam saldırısına dayalı tüm hesapları ve umutları boşa çıktı. Dahası buna eşlik eden tüm demagogik propaganda ve argümanlar da direnişin kırılmayan kararlılığı karşısında olduğu gibi çöktü.

İşte tam bu süreçte, önemli bir ilin - Diyarbakır'ın- emniyet müdürü, hem de emniyet müdürlüğünün burnu dibinde, bir suikaste kurban gidiverdi.

Zamanlama kritik önemde, ancak seçilen il ve seçilen kişiyi bundan ayrı düşünmek de mümkün değil. Yani, her açıdan gündemi kaplayacak, tümünden değiştirecek bir gelişme. Senaryo öylesine "ustalıkla" hazırlanmış ki, suikast haberiyle neredeyse aynı dakikalarda, tüm televizyonlarda olayın "fail"lerine ilişkin haberler de veriliyordu. Yakalanan tek bir kişi, tek bir tanık, tek bir kanıt sözkonusu olmadığı halde, her nasıl oluyorsa, devlet fail ya da failleri biliyor ve açıklıyordu. (Hatırlanırsa, Kışlalı suikastında da aynı yolu izlemişlerdi. Ancak ilginçtir, Kışlalı suikastının faili hala da meçhuldür!)

Mekan olarak Diyarbakır'ın seçilmesi, zaten, fail olarak da Hizbullah'ın seçilmesini gerektirmektedir, biri diğerinin kanıtı kabul edilmelidir. Bunun ne kadar isabetli bir seçim olduğunu, sonraki gelişmeler de göstermiş bulunuyor. Bu gelişmelerin, "zamanlamadaki isabet" üzerine söyleyeceklerimizle de doğrudan bağlantısı var.

Suikastın Hizbullah bağlantısının hemen açıklanması sayesinde ki, ölü emniyet müdürü şahsında, düzenin ve devletin "hemen" sahiplenilmesi sağlanabilmiştir. Biri "kemalist-laik sol" cenah, diğeri "demokratik cumhuriyetçi" Kürt cenah olmak üzere, düzen, küçümsenemez bir desteği bu sayede güvencelemiş/sağlama almıştır.

Adı üzerinde, "düzen solu"nu oluşturan kemalist-laik cenahın zaten düzenin destekçisi olduğu söylenebilir. Bu, genel hatlarıyla doğru olmakla birlikte, bu cenah kendi içinde bir bütünlük arzetmediği oranda, desteği de süreklilik ve sağlamlık açısından tam bir güvence vermemekte, sık sık çatlaklar oluşturabilmektedir. Suikastı takibeden

günlerde bu çevrelerden ardarda destek mesajları yayımlandı, köşe yazıları döşendi.

Hemen tümünün dayanak noktası (ya da birleştikleri eksen) ise dinci terör karşıtlığı idi. "Her türlü teröre karşı olmak" demagojisini dilden düşürmeyen kimileri, devrimci tutsaklar ve aileleri üzerindeki azgın devlet terörüne karşı aylardır ağzını açamamış olmanın da coşkusuyla, bu suikast karşısında aslan kesildi, teröre verip verişti. Kimi köşe yazarı "ilerici" aydın için, Mumcu ve diğer kontra suikastların kanıtları ortada iken, her seferinde dinci terör yemini yutmak, avanaklık mertebesinin bir göstergesi olsa da, düzenin de fazlaca seçeneği bulunmuyor. Avanak da olsa elindekilerle idare etmek zorunda. Fakat bu cenahta birileri de var ki; musibet varlıklarını sürdürmek için ordu yalakalığının da yeterli bulmuyorlar. Bu nedenledir ki; Gaffar Okkan suikastı üzerinden en gerici ve faşist odaklarla yarışa kalktılar. Tescilli devlet uşağı Perinçek, dünkü diktatör Evren'in ağzıyla işi idam savunusuna kadar vardırı.

Diyarbakır töreninin ve ardından koro halinde yapılan propagandanın da ortaya koyduğu gibi, düzen açısından asıl önemli olan, Kürt kitlelerinin yedeklenebilmesi ihtiyacıdır. HADEP açısından gerekçe, ister "barış ortamı"nı korumak, isterse Hizbullah (dünkü tabirleriyle Hizbul-kontra, söylemlerdeki bu ayrımın kritik anlamı ve önemi gözardı edilmemeli!) cinayetleri konusundaki hassasiyet olsun, sonuç, "sömürgeci TC"nin emniyet müdürüne sahip çıkmak olarak yansımıştır. Dolayısıyla da devlete ve onun daha dün Kürt halkını katliamdan geçiren kolluk güçlerine...

Oysa, suikastın hemen öncesinde, zindan direnişleri ve kanlı katliam saldırısı sürecinde, bu aynı kitle (salt Diyarbakır özgülünde de değil, genelde yurtsever Kürt emekçileri) düzenden ve düzene teslimiyet sürecinden uzaklaşmanın, devrime yeniden sempati beslemenin işaretlerini vermeye başlamışlardı. Düzen ve devlet için ciddi bir risk alanı doğuran bu gelişme, bu Gaffar Okkan olayı sayesinde önemli ölçüde kesintiye uğratılmış oldu. (Bir taşla bu kadar kuşun birarada vurulması nasıl bir rastlantı olabilir ki, eğer öyleyse?!) Bu gericiğin, bu düzen destekçiliğinin vebali, kuşkusuz, HADEP'le birlikte, bölgede faaliyet yürüten ve terör karşıtı bir miting için başvuruda bulunacaklarını açıklayan "32 sendika ve DKÖ"nın de omuzlarındadır.

Görüldüğü gibi düzen, onlarca

devrimciyi katletmekle elde edemediği başarıyı, kendi bir tek adamının (suikastta ölen diğerlerinin adı bile anılmıyor) ölümüyle elde edebiliyormuş. Aynı amaca hizmet edemez kuşkusuz, ancak kendi içindeki hedeflerine azami düzeyde ulaştığı da su götürmezdir. Gündem değiştirilebilmiştir, Türk-Kürt birarada "ulusal" bir kenetlenme sağlanabilmiştir, "terör karşıtı" (özdeşleştirilerek kullanıldığı oranda, demek oluyor ki devrim karşıtı!) propaganda yaygınlaştırılabilmiştir, polislin yetkilerini genişletme yönünde çabaların önu açılabilmiştir, vb...

Tüm bunların düzen açısından önemli kazanımlar olduğu ortada. Ancak, bir kez daha, bu kazanımların da önceliklerden daha az iğreti olmadığını görebilmek gerekiyor.

Öncelikle; örneğin gündemi tutmak konusundaki başarının sınırları daha şimdiden aşılmaya başlanmış bulunuyor. Hem de, tümüyle düzenin kendi iç sorunları üzerinden. Bir de zindan direnişlerinin yeniden gündeme oturacağı gelişmelerin an meselesi olduğu gözönüne alınırsa, düzenin gündem yaratma ve tutma konusundaki başarısının ne kadar ömrü olduğu görülebilir.

Diğer bütün "kazanımlar" da, gündemi kimin belirlediğine bağlı olarak değişkenlik gösterecektir. Şöyle ki; zindan direnişlerinin kazanımla sonuçlanması gündemi devrim lehine değiştireceği gibi, bu aynı gelişme düzenin sağladığı iç bütünlüğü de sarsacak, suikast sayesinde yedeklediği güçlerin bir kısmını yeniden düzenden koparabilecek, devrimin prestijini yükseltecek/düzeninkini düşürecekler. Bugün, "ilerici" gazetelerin köşelerini karartan polis övgülü yazıların yerini, yeniden, işkence karşıtı-demokrasi övgülü yazılar alacaktır.

Daha da önemlisi, devrimci kazanımın işçi ve emekçi kitlelere İMF-TÜSİAD yıkım programına karşı "direne direne kazanma" güç ve umudu aşılmasıdır ki, sistemin asıl çekindiği de budur. Daha iki yılını bile doldurmadan siyasal ömrünü doldurmuş bulunan faşist koalisyonun programını tamamlamadan yıkılması, sistem için onarılması güç bir siyasi kriz nedeni olabilecektir.

Zindan direnişinin bu toplumsal-siyasal anlam ve etkisi, düzen açısından olduğu kadar, devrim açısından da kilit önemdedir. Özellikle dışarıda, bu önemli karşılayacak bir çaba sarfedildiği, güçlü direnişe güçlü destek örgütlenebildiği oranda, başarmamak için bir neden kalmayacaktır.

Gaffar Okkan'ın cenazesine katılan onbinler ve "teröre karşı ulusal birlik" çağrıları neyi gösteriyor?..

"Huzur"u bozulanlar dizginsiz bir faşist terör dalgasının önünü açıyorlar!

Gaffar Okkan'ın cenazesine onbinlerce Diyarbakırlı katıldı. Gündeme çıkarılan, suikastın kendisinden çok bu cenaze töreni oldu.

Birkaç yıla kadar devlet üst düzey yöneticilerinin açık toplantı yapamadığı bir "terör başkenti"nde halk bir devlet görevlisi için gözyaşı döküyordu. "Terör" lanetleniyor, devlet-millet birlikteliği göklere çıkarılıyordu. İşte bu "terörle mücadele"nin başarısıydı. Yanısıra, halkı "terörist" yerine koymayan, onlara baba sevecenliğiyle yaklaşanların zaferiydi. Devlet "terör"ü silahlı ezmeye, şimdi de halka şefkat gösteriyordu. "Terörden çekmiş bir halk" artık bulduğu huzur ortamını kaybetmek istemiyordu. Bu ve buna benzer yaygaralar düzen sözcüleri tarafından sıklıkla ifade edildi. Artık "teröre karşı devlet ve milletin beraber hareket ettiği"nin altı kalınca çizildi.

Kazanan kim, kaybeden kim?

Suikast sonrasında ortaya çıkan bu tablo devlet hanesine bir zafer olarak yazılabilir. Ama bir gerçeği asla unutmamak gerekir ki, bu zafer teslimiyet platformu tarafından sermaye devletine altın tepside sunulmuştur. Ne devletin Gaffar Okkanları, ne de devletin halka şefkatli yaklaşımı Diyarbakır halkını devletin kucağına itebilecek kudrete sahiptir. Bunca kan, gözyaşı ve katliama rağmen, uğruna ağır bedeller ödenen temel talepler orta yerde duruyorken, bunun böyle olduğunu düşünmek tam bir ayamazlıktır. Diyarbakır halkı, uğruna ölümü dahi hiçe saydığı bir platform ve önderliği tarafından boynuna dolanan yağlı urgana hayır dememiş, sonuçta bunca yıldır düşman bellediği sermaye devletinin kucağına oturtulmuştur. Nitekim PKK üst düzey yetkililerinin yaptığı açıklamalar da bu gerçeği teyid etmektedir. Bizzat Osman Öcalan halkı kendilerinin teşvik ettiğini söylüyor. Çünkü teslimiyet platformu, "barış" politikası bunu gerektirmektedir. İşte bu politikadır Kürt halkını devletin kucağına sürükleyen.

Peki kaybeden kimdir? Kaybeden elbette ki teslimiyet platformunun kendisi olmuştur. Bilindiği üzere teslimiyet platformu, teslimiyeti için belli şartlar koşmaktadır. Bunlardan birincisi genel af, diğeri ise sınırlı kültürel hakların tanınmasıdır. Devlet bu konularda tek bir adım atmamıştır. Tersine, "terör" karşısında hiçbir şekilde adım atmayacağı yönünde kararlılık gösterileri yapıyor, haklı taleplerle sürdürülen ulusal mücadeleyi "terör" olarak nitelendiriyor, tüm kanlı geçmişini ise "terör"e malediyor. Sermaye devleti Okkan'ın cenazesine beraber tüm bu söylemlerini toplum planında meşrulaştırmak için güçlü bir olanağa kavuşmuş oldu. "Aslında devlet ile halk arasında hiç sorun yoktu, tek sorun halkı terör yoluyla korkutan ve sindiren, beyin yıkayan terör örgütüdür" şeklinde özetlenebilecek temel politika somut dayanaklar kazandı. Böylelikle PKK'nin teslimiyet platformu ile sürdürmek istediği politik etkinliği de yara aldı. Çünkü artık huzur gelmiş, ama Hizbullah gibi bir terör örgütü olan PKK de bu huzuru bozmaya çalışmaktadır. Temel argüman budur. Devletin teröre karşı kullandığı her yol meşrudur biçiminde özetlenebilecek kirli politikalara geniş bir meşruluk zemini yaratılmıştır. Tam da bu nedenle önümüzdeki günler Kürdistan'da barışa değil, devlet terörü rüzgarına tanıklık edecektir. Sukiastın ardından devletin kirli politikalarının zemin düzeyicileri böyle bir yönelimin önünü açacak

biçimde davranmaktadırlar.

"Huzur" mu, yoksa teslimiyet bataklığının ölüm sessizliği mi?

Gaffar Okkan cenazesine gösterilen ilgi, halkın sağlanan huzur ortamının bozulmasına dönük tepkisi olarak gösterildi. Gaffar Okkan huzurun ve halka şefkat gösteren devletin sembolü olarak sunuldu.

Halkın kaybetmekten korktuğu bu huzur ortamı gerçekte neyi ifade ediyor? Devlet sözcüleri ve liberal çevreler bu sorunun cevabını terörün etkinliğinin kırılması olarak veriyorlar. Böyle bir ortamda halk uzun yıllardan sonra sokaklarda rahatça dolaşıp, gece geç saatlere kadar işini görebiliyormuş.

Peki sormak gerekiyor. Halkın daha önce huzurun bozanlar kimlerdir? PKK midir, yoksa devlet terörü ve faşist katliamlar mıdır? Diyarbakır halkı neden PKK'den huzursuzluk duysun ki? Kim Diyarbakır halkının PKK'yi desteklediği gerçeğini saklayabilir ki? Eğer Diyarbakır halkı yaşamında bir parça huzur kazanmışsa, bu ancak PKK'nin teslimiyet sürecine girmesi ardından devletin terör silahını bir parça geri plana itmesinden dolayıdır. Çünkü Diyarbakır halkı PKK şahsında temel hak ve özlemlerine sahip çıkmanın, bu uğurda mücadele vermenin bedelini yıllarca devlet güçleri tarafından işkence ve katliama maruz kalarak ödedi. Yetmedi, devlet destekli kontr-hizbullah güçleri sokaklara salındılar. Satırlarla Diyarbakır halkını doğradılar. Devlet tüm bunlara seyirci kaldı, Hizbullahçılar'a kol kanat gerdi. Çünkü Hizbullah kirli savaşın bir piyonuydu. Kendisine biçilen rolü oynuyordu.

Kirli savaş kirli barışla yer değiştirdiği içindir ki, şimdilik katliam ve cinayet çetelerine ihtiyaç kalmadı. Hizbullah bertaraf edilerek tüm katliam ve cinayetler onun üzerine yıkıldı. Kürt halkı katliamcı devletten barış bekler hale getirildi, onun kucağına itildi. Böylece huzur sağlanmış oldu.

İşte Diyarbakır halkının kaybetmekten korktuğu ileri sürülen "huzur" budur. Bu "huzur", tüm gelecek özlemlerinin ve ağır bedeller ödenerek yaratılan değerlerin katil devlete teslim edilmesiyle gelmiştir. Yarın Kürt halkı yeniden ulusal hak, adalet ve gelecek özlemleriyle mücadeleyi yükselttiğinde bu "huzur"dan eser kalmayacak, devletin katliam makinası çalışmaya devam edecektir. Dolayısıyla, bugün Diyarbakır'da bir "huzur"dan çok ölüm sessizliğinden bahsedilebilir. Dahası bu, binlerce insanın katledilmesi üzerine inşa edilmiş, katille mağdurun bir arada yaşadığı kahredici bir sessizliktir.

Tüm bunlar bir yana, Diyarbakır'ın "huzur" ortamında baskı ve terör, gözaltı ve işkence devam etmektedir. Belediye başkanları, parti yöneticileri gözaltına alınıp, işkencelerden geçirilerek tutuklanmaktadırlar. Sadece Gaffar Okkan suikastı sonrasında birçok mahalle kuşatılmış, çok sayıda ev basılmış, binlerce insan gözaltına alınmıştır.

"Huzur ortam"ı bozulan kim?

Gaffar Okan suikastı ardından yükseltelen 'teröre karşı devletle bütünleşme' mesajları sadece Diyarbakır'la sınırlı kalmadı. Bu, tüm Türkiye çapında, resmi ve sivil görünümü devlet görevlilerinin ve liberal güçlerin yükselttikleri bir çağrıya dönüştü.

Bir yandan katliam ve işkenceyle teslim alınamayan devrimci tutsakların direnişi, diğer yandan toplum çapında kendini önemli bir düzeyde hissettiren toplumsal hoşnutsuzluk düşünüldüğünde, "teröre karşı ulusal birlik" çağrılarının somut anlamı da ortaya çıkmaktadır. Sınıfın ve emekçilerin maruz kaldıkları saldırılar karşısında kıllarını kıpırdatmayan sendika ağalarının "teröre" karşı tepki korosunda başı çekmeleri dikkat çekicidir. Tüm "teröre karşı ulusal birlik" çağrıcıları, topyekûn olarak "huzur ortamı"nın kaybedilmesinden duydukları kaygıları belirtmektedirler. "Huzur ortamı"ni bozacak tehlike olarak yalnızca Hizbullah değil genel olarak tüm "terör hareketleri" gösterilmektedir. Yani devlet ve düzen karşıtı tüm muhalif güçler...

Katliamcı devletin ağızyla konuşanların kaybindan korktukları "huzur ortamı"nın ne olduğu açıktır. Sermaye devletinin iktisadi-sosyal ve siyasal tüm saldırılarına karşı suskunluk ve sessizlik, bu "huzur ortamı"nın kendisidir. Eğer toplumsal hoşnutsuzluk denetim sınırlarını aşar ve devrimci kanallara akararak devlete ve düzene yönelirse, "huzur ortamı" bozulacaktır.

Bugün bu ülkede "huzur ortamı"nın varlığından bahsedenler, bu düzenin ve devletin paralı uşakları, onun çöplüğünden beslenenlerdir. Bu ülkede işçi ve emekçilerin yıllardır sahip olamadıkları şeydir huzur. Yaşamları devletin iktisadi-sosyal saldırıları ile tehdit edilmekte, en küçük hak talebiyle eylem yapan işçilere, emekçilere, öğrencilere azgınca saldırılmaktadır. Devletin cinayet çeteleri bir gece ansızın zindanlara girip yakıp-yıkmakta, katliamlar gerçekleştirmektedir. Böyle bir "huzur ortamı"nın koruyuculuğuna soyunanların gerçekte kimin huzurunun kaçmasından korktukları yeterince açık

olmalıdır. Bu çürümüş düzenin efendilerinin ve onun çete devletinin huzurudur. Büyüyen toplumsal hoşnutsuzluk ve yokedilemeyen devrimci direniş ruhu onların korkularını büyütmektedir.

“Huzur”u korumak adı altında azgın bir terör dalgasının önü açılıyor

“Huzur ortamı” yaygaralarıyla faşist devlet terörüne toplum çapında meşruluk alanı yaratılmaya, terör uygulamaları önündeki tüm biçimsel engeller ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. “Ulusal birlik” adı altında “teröre karşı” birleşme çağrısı yapan tüm resmi, gayri-resmi kontr-güçler ve liberaller böylesi bir faşist terörü meşrulaştırma rolünü oynuyorlar. Devletin asker-polis üst düzey yöneticileri devlet terörü önündeki tüm engellerin kaldırılmasını talep ediyorlar. Faşist zorun hiçbir sınır olmaksızın kullanılmasının gerekliliğinden dem vuruyorlar. Suikastın ardından katil Açar ve Tantan, polisin silah kullanmasındaki kısıtlamanın kaldırılmasını talep ediyor. Ordu şakşakçısı Perinçek daha da ileri giderek, devlete idamı kullanmasını öneriyor.

Açıktır ki, sermaye devleti sistemli bir çaba ile (buna bizzat Gaffar Okkan suikastı da eklenmelidir) iplerinden koparılmış faşist bir zorbalığı toplum çapında meşrulaştırıp, toplumsal mücadele dinamiklerinin üzerine salmayı hedeflemektedir. Böylece bugün devrimci güçlere dönük faşist zorbalık katmerleştirilmekle kalmayacak, tüm toplum çapında yaygınlaştırılacaktır.

Bugün düzen sözcülerinin Gaffar Okkan suikastını ‘80 öncesi gerçekleştirilen cinayetlere benzetmeleri boşuna olmasa gerek. Bizzat devlet tarafından organize edilen bu cinayetler askeri rejimi meşrulaştırmayı amaçlıyordu. Gaffar Okkan cinayetinin yapılış tarzı ve sonrasında sistematik olarak yürütülen kampanya, devletin bir kez daha aynı oyunu oynamakta olduğuna işaret ediyor.

Faşist terör, işkence ve katliamlara karşı demokratik hak ve özgürlük talepleriyle birleşik mücadeleye!

Devletin ve görevli sivil ajanlarının tüm çabaları, demokratik hak ve mevzilerin gaspı ile birlikte tüm ilerici, devrimci kişi ve kurumları, işçi ve emekçilerin mücadele dinamiklerini ezme amaçlıdır. Zindan katliamı ve sonrasında tırmandırılan faşist terör bunun ilk halkası olmuştur. Gaffar Okkan suikastı sonrasında ise faşist terörün yoğunlaşmasının ve yaygınlaşmasının önü açılmıştır. Bilinçsizce ve yanlış yönelimlerle devlete kan taşıyanlar, oturup bir kez daha düşünmelidirler.

Faşist terörle yaratılmaya çalışılan toplumsal meşruiyet ortamını parçalayacak, sermaye devletinin saldırı politikalarına güçlü bir yanıt verecek kitlesel bir mücadele cephesinin açılması canalcı bir önem taşımaktadır. Böyle bir mücadelenin asli unsuru işçi ve emekçi kitlelerdir. Çünkü düzenin terörü onları koyu bir karanlığa gömmeyi ve teslim almayı amaçlamaktadır. Bunu püskürtecek tek güç işçi ve emekçilerin devrimci eylemidir.

Başsavcı İMF’ye soruyor: Enerjideki yolsuzlukların talimatını siz mi verdiniz?

31 Ocak tarihli *Sabah* gazetesinin manşeti “Ankara’yı karıştıran belge”; konuyla ilgili iç sayfalardaki haberin başlığı ise “Şok eden mektup”... Konu, enerji alanındaki kirli çamaşırların az-buçuk ortaya saçılmasından başka bir şey olmayan “Beyaz Enerji Operasyonu” kapsamında yürütülen soruşturma.

Soruşturmayı yürüten DGM Başsavcısı Talat Şalk, emperyalist kuruluşlardan İMF, AB, ve Dünya Bankası’nın Türkiye temsilciliklerinden “belge ve bilgi” istemiş. Fakat *Sabah*’ın tamamını verdiği mektubun içeriğine baktığımızda *Sabah*’ın nitelemesinin olayın vahametini ortaya koyamadığını görüyoruz. İMF’ye gönderilen belgenin içeriği şöyle: “Konu: Bilgi dökümantasyon talebi”, “Enerji ihlallerindeki usulsüzlüklerle ilgili olarak yürütülen beyaz enerji operasyonu ile ilgili varsa elinizdeki bilgi veya belgeleri, davanın aciliyeti nedeniyle lütfen 7 gün içinde iletiniz. Ayrıca İMF’nin enerji sektöründeki özelleştirmelerle ilgili talimat veya tavsiyelerle bulunup bulunmadığı konusunda lütfen bilgi veriniz.”

Bu belge “şok eden”, “Ankara’yı karıştıran mektup” olarak veriliyor. Haberin verildiği sayfada konuya değinen köşe yazarı Bilal Çetin ise, belgeyle ilgili olarak, “Başbakan Ecevit ve koalisyon ortakları tepkili” diye yazıyor.

Sabah’a ve iktidar sahiplerine

sormak geliyor: Neden şaşırıyorsunuz ki? Bu belgenin “şaşırtan”, “şok eden” ya da “tepkili” olunacak tarafı neresidir?

Ülkenin ekonomik yönetimini İMF’ye bırakacaksınız ve onlara tabi olacaksınız, sonra da yargınız onlardan “bilgi ve belge” istedi diye tepki göstereceksiniz! Bugün Türkiye’de yaşayan herkesin bildiği bir gerçektir İMF tarafından yönetildiğimiz. Sizin iktidarınız ekonomik alanda, başsavcının mektubunda ifade ettiği gibi, İMF’nin talimatlarıyla hareket etmiyor mu? Daha 17 Aralık’ta 10 milyar dolar kredi, daha açık bir deyişle faizle borç para almak için çok ağır koşulların altına imza atan siz değil miydiniz? Sözkonusu krediyi alabilmek için, kararlılık gösterisi olarak onlarca devrimciyi katleden siz değil miydiniz? Yapılan anlaşmaya uyup uymadığınız her ay Türkiye’ye gelen İMF bürokratları tarafından denetleniyor mu? Ekonomik, sosyal ve siyasal alanda İMF ve Dünya Bankası’ndan habersiz kuşun uçmadığı bir ülkede, bu “tepkili” hangi amacın ürünüdür? Bu kadar tepkiliyseniz, niye gidip İMF’nin ayaklarına kapanıyorsunuz? Eğer ulusal onurunuz varsa, neden Cottarelli’lerin ayakları altına seriyorsunuz? Milli duygularınız “soykırım yalanı” karşısında kabarıyor da, İMF karşısında niye kabarmıyor?

Bu sorular çoğaltılabilir, fakat

gerçekler yalındır. Söz konusu mektup aslında iktidarın gerçekte kimde olduğunun göstergesi ve resmidir. İMF uşaklığı sermaye iktidarının sınıfsal tercihidir. Fakat bunun da ötesinde, bu asma yaprağı koalisyonu bunu büyük bir iştah ve istekle yapmaktadır. Zaten böyle olduğu için ayaktadır.

Diğer taraftan, somut örnekte de gördüğümüz gibi, düzenin yargısı bu gerçeklik temelinde hareket etmekte, görevini bu gerçeklik temelinde yürütmektedir. Herşeyin emperyalizme endeksli olduğu bir ülkede, savcı doğal olarak yürüttüğü soruşturma ile ilgili olarak İMF’ye, Dünya Bankası’na başvurmaktadır.

Öyleyse Ecevit ve koalisyon ortakları neden tepkililer? Herhalde, başbakanı bulunduğu ülkenin yargısının, emperyalistlerin bağımlı ülkelerde daha iyi vurgunlar yapabilmelerinin ve egemenliklerini pekiştirebilmelerinin bir aracı olan kurumları muhatap kabul etmesinden dolayı değil. Olsa olsa, önce kendisine haber verilmemiş olmasından dolayı olsa gerek bu sözümona “tepkili”. Yoksa bu konuda söylenecek doğrudan İMF, Dünya Bankası ve AB gibi sözkonusu emperyalist kurumları hedef alacaktır. Bu ise Ecevit’in yapabileceği iş değildir. Zira, Ermeni soykırımına dair Fransa parlamentosunun aldığı karar hakkında demagoji yapmaya, ileri-geri konuşmaya benzemez bu.

“Büyük devlet”in küçük sorunları ya da Meclis çatısı altında soruna dönüşen bir saç bağı!

Bir grup Alman parlamenter 30 Ocak Salı günü resmi bir ziyaret için Ankara’da bulundu. Bu arada Milli Savunma Komisyonu’nu ziyaret etti. Yeşiller Partisi üyesi Angelika Beer’in saçına bağlamış olduğu sarı, kırmızı ve yeşil renklerdeki saç bağı, Milli Savunma Komisyonu üyelerini ziyaret esnasında soruna dönüştü. Alman parlamenter Beer, üç renkli saç bağının Kuzey Irak’ta öldürülen bir arkadaşının hediyesi olduğunu ve çıkartmasının mümkün olmadığını söyledi. Bunun üzerine Milli Savunma Komisyonu üyelerinin toplantıyı başlamadan bitirme tepkisiyle karşılaştı. Böylece “devletimizin büyüklüğü” ve büyük hassasiyetleri kendini bilmez yabancılara tam de “şanlı tarihimiz”e yakışır bir tutumla gösterilmiş oldu!

Aynı hassasiyetle, buna Kürt halkına ait olan her değere tahammülsüzlük de diyebilirsiniz, Kürdistan’da trafik ışıklarının yasaklayan zihniyettir bu. Koskoca (!) Milli Savunma Komisyonu bir saç bağını sorun ediyor. Üstelik böylece dünya aleme aşırı şöven ve inkarcı kimliğini bir kez daha göstermiş olduğunun farkında bile olmadan. Yıllar önce Leyla Zana da salt bu yüzden aynı mecliste hakarete uğramış, kürsülerden indirilmiş, tüm bunlar yetmediği için sonunda meclisten sürüklenerek zindanlara tıklılmıştı.

İşte inkarcı, baskıcı ve katliamcı kimliğin iç yüzü budur. Yıllarca çobanlık yapan Kürt çocuklarını "terörist" zannıyla delik deşik eden, liseli çocukları işkencelerden geçiren, onlarca devrimciyi gözaltında kaybeden, devrimcilerin zindanlarda dayanışmasından ve düşüncelerini yaşamalarından korkan, kendi cezaevine binlerce bomba ve iş makinalarıyla giren devletin kimliği işte bu. Hepsi de düzenlerinin her an kafalarına yıkılacağından korkuyorlar. Kürt halkının yıllar boyunca vermiş olduğu özgürlük mücadelesinden ziyadesiyle korkmuşlar. O kadar ki, Kürt hareketinin liderliğinin teslimiyete böylesine battığı bir dönemde bile, "renkleri PKK’yi temsil ediyor" diye bir saç bağına bile katlanamıyorlar.

Paranoyaya varan ve faşist terörden beslenen bu korku elbet boşuna değil. Karanlıklarının sonsuz olmadığını biliyorlar. Ama korkunun ecele faydası yok. Bu tavırları ancak kendilerini gülünç duruma düşürmeye, gerçekte ne denli güçsüz ve zavallı olduklarını göstermeye yarar.

“Elektrik Piyasası Yasası” gündemde...**Enerjide özelleştirme yağmasının önündeki tüm engeller temizleniyor**

İşçi sınıfı ve emekçiler, ülke kaynaklarının, kendileri üzerinden yaratılmış birikimlerin emperyalizme peşkeş çekilmesine razı olamazlar. Peşkeş sessiz kalmak, sadece işsizlik ve açlıkla karşı karşıya kalmak değil, aynı zamanda emperyalizme doğrudan köleliği de kabul etmektir. Bu nedenle başta enerji olmak üzere, temel sektörlerdeki özelleştirme karşıtı mücadele anti-emperyalist bir yön de taşımaktadır. Ve emperyalizme karşı tutarlı bir mücadele verebilecek, ülkedeki emekçi yığınları bu mücadelenin içine çekebilecek, onlara burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi yanılışmalara karşı tutarlı bir çizgide önderlik edecek tek öncü güç işçi sınıfıdır.

Özelleştirme saldırısında çok önemli bir adım daha atılıyor. Hükümet, Elektrik Piyasası Yasası'nın çıkarılması için düğmeye bastı. Yasa tasarısı 2 Ocak'ta TBMM Plan ve Bütçe komisyonunda jet hızıyla görüşüldü ve kabul edildi. Komisyonunda kabul edilen tasarının önümüzdeki hafta içinde de mecliste kabul edilmesi planlanıyor.

İMF'ye verilen sözler tutuluyor

Elektrik Piyasası Yasası, 18 Aralık'ta İMF'ye verilen niyet mektubunda yer alan en önemli vaatlerden biridir. Yanı sıra İMF, bu yasanın çıkartılmasını hükümete verilecek kredilerin ön koşullarından biri saymaktadır. İşçi ve emekçilerin sorunları karşısında kılı kırkırdamayan hükümet, emir büyük yerden geldiği için bu yasanın çıkartılması için canla başla çalışmaktadır. Aferin alma umuduyla da, Mesut Yılmaz Davos'ta emperyalist sermayenin temsilcilerinin huzuruna çıkmadan birkaç gün önce tasarısı komisyondan geçirilmiştir.

Yasayla enerji özelleştirmelerinin önü açılmak isteniyor

Enerji özelleştirmeleri yıllardır sermayenin gündeminde. Uluslararası enerji tekelleri ve yerli sermaye grupları yıllardır bu kârlı sektörün yağma ve sömürüye açılması için hükümetlere baskı yapıyorlar.

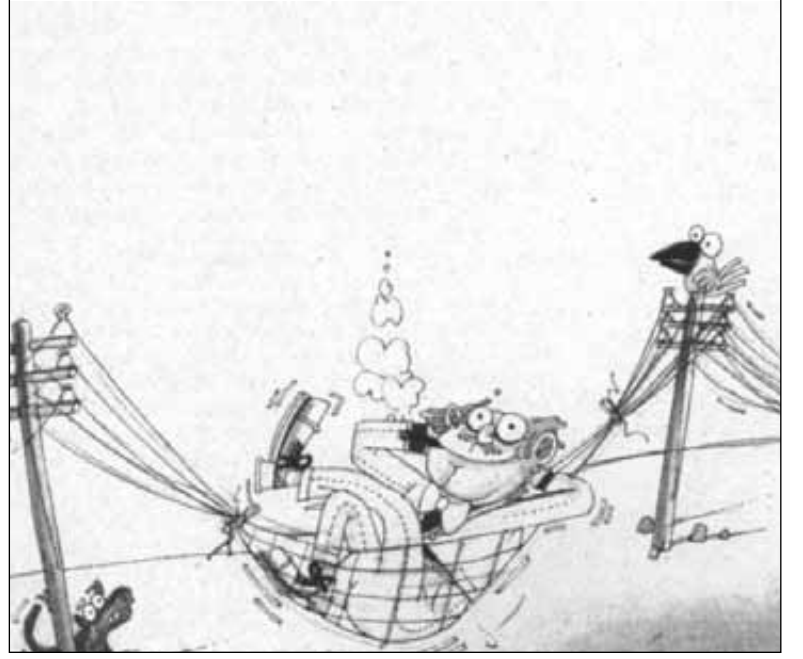
Değişik hükümetlerce bu konuda çeşitli adımlar atılmış, sektör kısmen sermayenin talanına açılmış olsa da, sermayenin istediği sonuca ulaşılması şimdiye

kadar mümkün olmadı. İşbaşına gelen değişik hükümetler, enerji sektöründeki özelleştirmeleri bir türlü tamamlayamadılar.

Sektördeki işçi ve emekçilerin kolayından teslim olmayı reddeden direngen tutumları ve tutturdukları mücadele çizgisi hükümetlerin başarısız kalmasındaki etkenlerden biri oldu. Yanı sıra, enerji özelleştirmelerinin emperyalizme tam teslimiyetle özdeşleşmiş olması, emperyalizme bir biçimde tutum almaya çalışan çeşitli güçlerin bu mücadeleye kendi tarzlarında omuz vermelerinin de yolunu açtı. Enerjide özelleştirmeye karşı sektördeki işçi ve emekçilerin dışına taşan, nispeten geniş bir mücadele cephesi oluştu

Öte yandan, anayasa ve yasalarda sektörün yağmaya açılmasına engel teşkil eden bir dizi hüküm vardı. Sermaye siyasetinde sürüp giden çalkantılar, gerekli güç ve kararlılıktan yoksun hükümetler nedeniyle, tüm çabalarına rağmen emperyalist tekellerin ve yerli sermaye gruplarının istediği yasal düzenlemeleri yapamadılar. Enerji özelleştirmeleri adeta kilitlendi, sürüncemeye bırakıldı. Ta ki son hükümet işbaşına gelene kadar.

Ecevit hükümeti, sermayeye hizmet konusunda tam bir kararlılıkla işe başladı. Anayasa, emperyalist sermayeye sınırsız bir hakimiyet, ölçsüz bir yağma ve talan özgürlüğü sağlayan uluslararası tahkime uyduruldu. Sosyal güvenlikle ilgili yasa işçi ve emekçilerin ancak mezarda emekli olmalarını sağlayacak bir şekilde düzenlendi. Bunlara benzer

daha birçok yasal düzenleme yapıldı. Sayısız kanun hükmünde kararname çıkartıldı. Bunun için meclis geceli gündüzlü çalıştırıldı.

Hükümet, geçen yıl enerji sektöründeki özelleştirme saldırısının önünü kanun hükmünde kararnameler çıkartarak açmaya çalışmış, ancak Anayasa Mahkemesi ve Danıştay'ın engellemeleri nedeniyle bunda başarılı olamamıştı. Uluslararası tekeller ise enerji özelleştirmelerinde yaşanan bu karmaşa ve gecikmelerden hiç memnun değillerdi. Sürekli olarak talep ve sıkıntılarını dile getirdiler. Gerek İMF ve Dünya Bankası aracılığıyla, gerekse doğrudan siyasilerle (özellikle de ANAP'lılarla) temasa geçerek, hükümete adım attırmaya çalıştılar.

Enerji yolsuzluklarından kısa haberler...**Mızrak çuvala sığmıyor**

* Başbakan Ecevit, enerji sektöründe dönen yolsuzlukların ortaya dökülmesinden ne denli rahatsız olduğunu bir kere daha gösterdi. Beyaz enerji operasyonunu yürüten savcı Talat Şalk, İMF ve Dünya Bankası'ndan enerji ihaleleri ve yolsuzluklarla ilgili bazı belgeler isteyince, hükümet hemen harekete geçti ve savcı hakkında soruşturma açıldı. Bu bile Ecevit ve diğer hükümet ortaklarının yolsuzlukla mücadele konusunda ettikleri onca sözün birer yalandan başka bir şey olmadığını, hepsinin boğazına kadar bu pisliğin içinde olduklarını gösteriyor.

* Nükleer Mühendisler Derneği Başkanı Prof. Osman Kemal Kadiroğlu, Beyaz Enerji operasyonu kapsamında tutuklanan eski devlet bakanı ve TEAŞ Yönetim Kurulu Üyesi Birsal Sönmez'in kızının nükleer santral ihalesine giren NPI adlı konsorsiyumun türbin bölümünün temsilcisi olduğu iddiasını da gündeme getirdi.

* TEAŞ Nükleer Santral İhale Komisyonu üyeleri ile TEAŞ Danışmanı Ahmet Yüksel Özemre, birbirlerini ihaleye fesat karıştırmakla suçladılar. Çernobil nükleer santral kazasının Türkiye üzerindeki etkilerini halktan gizleyen eski TAEK Başkanı ve TEAŞ Danışmanı Prof. Ahmet Yüksel Özemre, ihaleye giren firmalardan AECL'nin fanatiği olmakla suçlanıyor.

* Bilkent Üniversitesi'nden Doç. Mustafa Akgül'ün internette oluşturduğu site, nükleer santral ihalesiyle ilgili tartışma ve hakaretlerin arenasına dönüştü.

Savcılığa suç duyurusunda bulunan Prof. Kadiroğlu'nun da taraf olduğu tartışmalarda, iddialara göre, Nükleer Santral İhale Komisyonu ihaleyi Siemens-Framatome ortaklığıyla kurulan NPI firmasına kazandırdı.

TEAŞ Genel Müdürü Muzaffer Selvi'nin NPI firmasının ihaleyi kazandığını açıklayacağı sırada, TEAŞ danışmanı Prof. Ahmet Yüksel Özemre, ihaleye fesat karıştırdığı yönünde bir raporu eski Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'e, Başbakan Bülent Ecevit'e ve Enerji Bakanı Cemal Ersoy'a ulaştırdı.

İnternet sitesinde, Murat Kara, Zee Lee, Cahide Tutkun gibi takma isimlerle kendilerini savunan komisyon üyesi nükleer mühendisleri ise, Ahmet Yüksel Özemre'nin raporunu "fesat raporu" olarak nitelediler ve Özemre'yi yıllardır Kanada firması AECL'nin CANDU tipi reaktörünün fanatiği olmakla suçladılar.

Geçen Kasım'da Türkiye ekonomisinin yaşadığı mali kriz ve hükümetin içine düştüğü çaresizlik, İMF'ye yeni dayatma ve şantajlar için bulunmaz bir olanak sundu. Hükümet, kapsamı tümüyle İMF, demek oluyor ki emperyalist sermaye tarafından belirlenen bir "ek niyet mektubu" hazırladı. Destek kredileri karşılığında bu saldırı programının hayata geçirileceği taahhüt edildi.

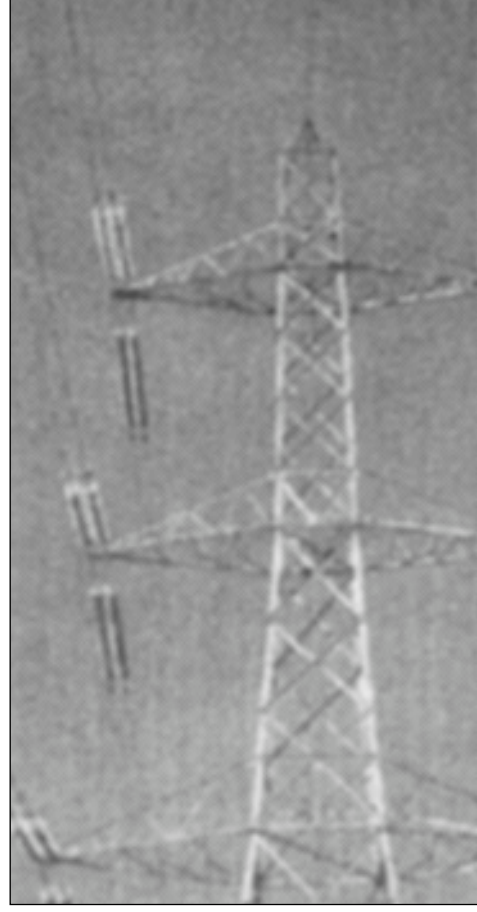
"Ek niyet mektubu", yeni yılda işçi ve emekçilere dönük hayata geçirilecek saldırı planının listesinden oluşuyor. İşte sermaye devletinin yıllardır bir türlü içinden çıkamadığı enerji özelleştirmelerinin bu yıl tamamlanması da İMF'ye verilen bu "ek niyet mektubu" nun en önemli vaatlerinden biri durumunda. Şimdi hükümet, bu niyet mektubunda ifade edilen Enerji Piyasası Yasası'nı bir an önce meclisten geçirerek, sektörde tıkanan özelleştirmelerin önündeki engelleri kaldırmayı, bu alanı emperyalist sermayenin yağma ve sömürüsüne tümüyle açmayı hedefliyor

İşçi ve emekçi yığınların bu yasa nedeniyle uğrayacağı yıkımı görmek için kapsamına şöyle bir bakmak yeterli.

Yıkımın adı: Enerji Piyasası Yasası

* Yasada öngörüldüğüne göre, elektrik enerjisi sektörü, üretim, iletim ve dağıtım olarak üç ana parçaya bölünecek. Üretim ve dağıtım özelleştirilecek. Bu alanlardaki tesislerin tüm mülkiyet hakları özel sektöre geçecek. İletim ise şu anda devlette kalacak. İşleyiş şöyle olacak. Termik ve hidroelektrik santralleri satın alan şirketler ürettikleri elektriği iletim şirketine satacaklar. İletim şirketi de bölgelerde ve kentlerde faaliyet gösteren dağıtım şirketlerine satış yapacak. Böylelikle merkezi planlama ortadan kalkacak. Parçalı, plansız, uzun vadeli hedefleri olmayan enerji politikaları dönemi başlayacak. Üretim ve dağıtım şirketleri ülkenin enerji ihtiyacına göre değil kendi çıkarlarına göre planlamalar yapacaklar. Bu da enerji sıkıntısının ve planlama karmaşasının artması anlamına gelecek.

* Santraller ve dağıtım tesislerinin özel şirketlere satışında "bedel tespit" yöntemiyle fiyat belirlenecek. Satış fiyatını hükümetin atayacağı görevliler tespit edecek. Bu da hükümetin santralleri istediği fiyattan satışa çıkarması demek. İşçi ve emekçilerin birikimleriyle ve çok büyük yatırımlarla kurulan dev enerji tesisleri böylelikle yok pahasına satışa çıkartılacak, tekellere peşkeş çekilecek. Daha önce "İşletme hakkı devri" yöntemiyle yapılan özelleştirmelerde termik santraller bir yıllık kârından

bile daha düşük fiyatlarla ihale edilmişti. Bu kez de farklı olmayacak. * Yasa, Türkiye'de elektrik enerjisinin tüketiciye satış fiyatının serbest piyasa koşullarına göre belirlenmesinin önünü açacak. Yani dağıtım sektöründe faaliyet gösteren bir özel sektör firması, kendi bölgesinde abonelere elektriği istediği fiyata satabilecek. Fiyatın belirlenmesinde kamu denetimi söz konusu olmayacak. Şu anki hesaplara göre, TEAŞ kendi santrallerinde elektriğin kilovat saatini 3.9 sente üretiyor. 150 kilovatlık bir tüketime ise yaklaşık 9 milyon fatura gönderiliyor.

Fakat özel sektör firmaları bir kilovat elektriği 8-9 sente üretiyor. Tüketiciye ulaşana kadar bu fiyat 15 senti buluyor. Bu durumda dağıtım tümüyle özelleştirildiğinde evlerde tükettiğimiz elektrik faturaları da yaklaşık 4 kat artmış olacak. 150 kilovat tüketen bir emekçinin elektrik faturası bir anda 9 milyondan 30-40 milyona yükselecek.

* Öte yandan elektrik birçok ihtiyaç maddesinin üretiminde temel girdilerden biri durumunda. Elektrik enerjisi kullanılmadan neredeyse hiçbir şey üretilmiyor. Bu durumda üretiminde elektrik enerjisi kullanılan her türlü tüketim maddesinin pahalalanması kaçınılmaz olacak.

Ayrıca yüksek enerji maliyetleri, küçük ve orta ölçekli birçok işletmenin batmasına yolaçacak, sanayi üretimi daralacak. Batmayıp ayakta kalanlar ise, bu vesileyle işçi çıkartacak, ücretleri daha da aşağı çekmeye çalışacak.

* Şirketlere elektrik ithalat ve ihracat izni veriliyor. Bu şu demek. Elektrik enerjisi alıp satan firmaların ülkenin enerji ihtiyacını gözetme zorunluluğu olmayacak. Türkiye'de santral alan uluslararası enerji tekelleri ürettiği elektriği doğrudan başka ülkelere satabilecekler. Örneğin Trakya'daki bir dağıtım şirketi, İstanbul karanlıkta kalsa bile, eğer daha fazla fiyata satabiliyorsa komşu ülkelere elektrik satabilecek.

* Yasada, fiyat artışına karşı tüketicinin devletçe destekleneceği söyleniyor. Söylenildiğine göre, eğer özel şirket elektriği tüketiciye pahalı satacak olursa, faturanın bir kısmını devlet karşılayacak. Tabii işin aslına baktığımızda, hükümetin derdinin işçi ve emekçilere yardım etmek, enerji tekelleri karşısında onları korumak olmadığını görüyoruz. Hükümetin derdi, özelleştirmeden pay alacak şirketlere yüksek fiyatla elektrik satabileceği garantisi vermek, gerekirse şirketlerin kârlarındaki azalmaları devlet bütçesinden telafi etmektir.

Görünen şu ki, yeni yasa, sadece ve sadece tekellerin çıkarlarını gözettiği için, işletilmeye başlandığı andan itibaren enerji sektöründe tam bir karmaşa ve kaos ortamı oluşacak. İhale ve satışlarda denetim ve şeffaflık şirket sınırları bahanesiyle tümüyle ortadan kaldırılacağı için, yaşanacak usulsüzlük ve yolsuzluklar bugünküne göre kat kat artan bir düzeye ulaşacak. Beyaz enerji operasyonu, şu an bile enerji sektörünün ne

büyük bir yağma ve talan alanı olduğunu gösterdi. Yasanın devreye girmesiyle enerjideki soygun ve sömürü katlanarak artacak. Üstelik bu kez bu tür şeyler suç bile sayılmayacak. Sıradan ticari faaliyetler kapsamına girecek.

Bin bir türlü kurumlaşma, farklı fiyat tarifeleri vb. gündeme geldiği için, bürokrasi bugünkünden çok daha karmaşık bir hal alacak.

Enerji özelleştirmeleri emperyalizme tam teslimiyetin temel halkasıdır

Daha önce de belirttiğimiz gibi, bu yasayı çıkartmakla hükümet, enerji özelleştirmelerinin önündeki engelleri tümüyle temizlemeyi, bu alanı emperyalist tekellerin yağma ve sömürüsüne açmayı hedefliyor. İMF tarafından önüne konulan görev bu.

Elektrik üretim ve dağıtımının emperyalist tekellerin denetimine geçmesi, ülke sanayisinin ve bir bütün olarak ülke ekonomisinin de onlar tarafından tam olarak kontrol edilmesi anlamına gelmektedir. Zira elektrik enerjisi bugün sanayinin hemen tüm kollarında, yanı sıra hizmet üretiminde ve toplumsal yaşamın bütün alanlarında kullanılan girdilerin en önemlisi, en vazgeçilmezidir. Elektrik sektörünün denetimini tümenden emperyalist tekellere devretmek demek ekonominin can damarını devretmekle aynı anlama gelir. Aynı şey, özelleştirmeleri gündemde olan TELEKOM, THY, TEKEL ve bor madenleri için de geçerlidir. Bunların her biri işçi ve emekçilerin sırtından on yıllardır sağlanan birikimlerin ifadesi olan kurumlardır. Bunların emperyalist tekellere devredilmesi, bir bakıma ülkenin satılması demektir.

İşbirlikçi Türkiye burjuvazisinin ülkeyi sattırmamak gibi bir kaygısı olmadığını biliyoruz, tam tersine, bu satış onun da çıkarınadır, zira ona da yeni kâr ve vurgun alanları açmaktadır. İşbirlikçi tekeli burjuvazi her zaman kaderini emperyalizmle birleştirmek için can atmıştır. Sürekli olarak uluslararası sömürü düzenine yamanmak, kenarından kıyısından da olsa burada kendine bir yer edinmek için çabalamıştır.

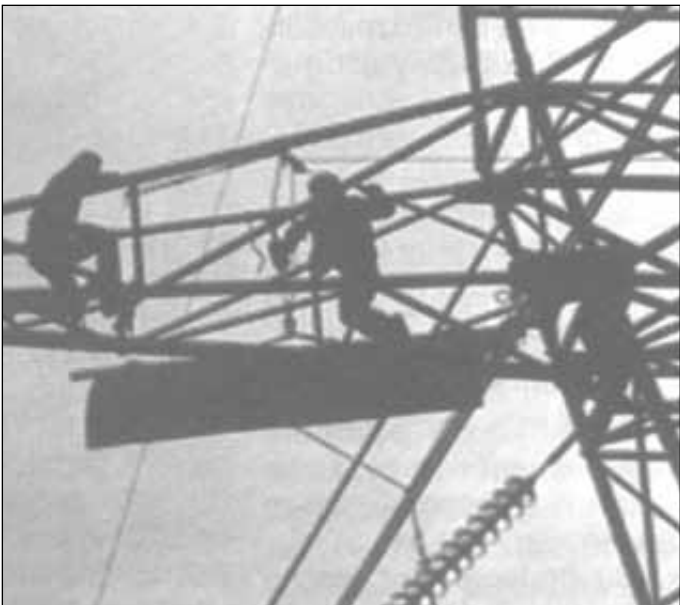
Bugün atılan adımlar, küreselleşme ekseninde kullanılan söylemler ve bu doğrultuda yapılan işler, burjuvazinin ve burjuva siyasetçilerin bağımsızlık ve vatanseverlik gibi değerlerle artık biçimsel-demagojik alakalarını bile kestiklerini göstermektedir.

Anti-emperyalizm ve bağımsızlık bayrağı işçi sınıfının elindedir

İşçi sınıfı ve emekçiler, ülke kaynaklarının, kendileri üzerinden yaratılmış birikimlerin emperyalizme peşkeş çekilmesine razı olamazlar. Peşkeşe sessiz kalmak, sadece işsizlik ve açlıkla karşı karşıya kalmak değil, aynı zamanda emperyalizme doğrudan köleliği de kabul etmektir.

Bu nedenle başta enerji olmak üzere, temel sektörlerdeki özelleştirme karşıtı mücadele anti-emperyalist bir yön de taşımaktadır. Ve emperyalizme karşı tutarlı bir mücadele verebilecek, ülkedeki emekçi yığınları bu mücadelenin içine çekebilecek, onlara burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi yanılsamalara karşı tutarlı bir çizgide önderlik edecek tek öncü güç işçi sınıfıdır.

Enerji, iletişim, ulaşım ve madencilik gibi temel sektörlerde örülecek bir özelleştirme karşıtı mücadele, anti-emperyalist bir zemine hızla oturmanın olanaklarına fazlasıyla sahiptir. Anti-emperyalist bir mücadele hattı, politikleşme doğrultusunda ciddi sıkıntılar çeken sınıf hareketinin önünün açılmasında da önemli bir rol oynayacaktır. Özelleştirme karşıtı mücadeleye bu olanağı gözeterek de yaklaşmak, özelleştirmeye karşı muhtemel hareketliliği tutarlı bir anti-emperyalist çizgiye taşımaya çalışmak sınıf devrimcilerinin, devrimcilerin ve öncü işçilerin temel bir sorumluluğudur.

Örnek inisiyatifin kararları bir bir uyguluyor...

İstanbul Avrupa yakasında, değişik sektör ve işletmelerden öncü işçilerin başlattığı örgütlenme girişimi, alınan kararlara uygun olarak yürütülen çalışmalarla devam ediyor.

Geniş katılımlı toplantıda, bundan sonraki çalışmaları organize edecek bir komite oluşturulmuştu. Deklarasyon (çağrı) ve bildiri çıkartılması da bu kararlar arasındaydı.

Seçilen komite, sonraki günlerde tam katılımlı bir toplantı yaparak kendi arasında işbölümü yaptı ve çıkarılacak materyallerin kullanımını planladı.

Deklarasyon metni bu arada hazırlanmıştı. Komite toplantısının hemen ardından çoğaltılan metin bölgede ulaşılabilen tüm öncü işçilere iletildi. Örgütlenmenin yaratılmasında görüş ve düşünceleri alındı. Birçok sendikada panolara asıldı. Yer yer dağıtımı yapıldı.

Deklarasyona öncü işçilerin tavrı genelde olumluymuştu. Kayda değer tek tartışmalı tepki, şu an direnişte bulunan Cengiz Tekstil'de örgütlü sendikanın işyeri temsilcilerinden geldi. Bunlar, deklarasyon metninin içeriğine bir itirazları olmadığını, fakat kendilerinin (Cengiz Tekstil işçilerinin) bir direnişte olmadıklarını, tek sorunlarının yurtdışına kaçan patronu bulup paralarını almak olduğunu vb. söylediler. Buna karşılık sendikalaşmaya emeği geçen ve sözü edilen toplantıya da katılan aynı işyerinden öncü işçiler deklarasyonu savundular. Öncü

işçiler ve temsilciler arasında bu temelde yaşanan tartışma henüz bitmiş değil.

Bildiri metni ise deklarasyondan iki üç gün sonra hazırlandı ve ilk dağıtım için 5 bin adet basıldı. Yapılan planlamaya uygun olarak dağıtımına da başlandı. Amaç, en kısa zamanda en fazla materyal tüketmek değil. Tersine olabildiğince hedefli ve sonuç alıcı bir kullanım hedefleniyor.

Bildiri dağıtımının da tamamlanmasının ardından ve elde edilen sonuçlar üzerinden yeni bir değerlendirme yapılacak. Burada atılacak yeni pratik adımlar belirlenecek.

Daha geniş bir değerlendirme için henüz vakit erken. Ancak şu şimdiden söylenebilir:

Bölgede genç işçiler arasında giderek güç kazanan bir mücadele eğilimi var. Saldırıları ve hak kayıplarına karşı örgütlü mücadele, işçiler arasında yakıcı bir ihtiyaç olarak görülüyor. Ortaya konan öncü işçi inisiyatifinin kendisi, yanısıra çalışmalara katılımda işçilerin sergilediği disiplin ve istek bunun en açık bir göstergesidir.

Eğer gerekli çaba ve inat ortaya konulabilirse, bu girişimin genişlemesinin, sınıf hareketine bölge üzerinden bir soluk taşınmasının önünde hiçbir engel yok.

Daha fazla ısrar ve kararlılık, daha fazla emek!.. Öncü işçilerin şu andaki parolası bu.

Tüm işçi ve emekçileri sermayenin saldırılarına karşı

Birleşik mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz!

(Öncü işçi inisiyatifinin ilk etapta 5 bin adet olarak hazırlayıp dağıtmakta olduğu çağrı bildirisi)

Sermayenin işçi ve emekçilere dönük saldırıları her geçen gün artarak sürmektedir. IMF'nin bir dediğini iki etmeyen hükümet özelleştirme, ücretlerin düşürülmesi, sosyal hakların tırpanlanması, SSK'nın tasfiyesi, eğitim ve sağlığın bizler için paralı hale getirilmesi gibi bir dizi saldırı politikasını bu yıl daha da hızlandırarak uygulayacağını açıklamıştır.

Düşük ücretler, sendikasız-sigortasız çalıştırma, taşeronlaştırma, uzun çalışma saatleri, kötü çalışma koşulları gibi sermaye politikaları ise giderek daha da yaygın ve pervasız uygulanmaktadır.

Sonuçta uğradığımız yıkımlar, ekonomik-sosyal kayıplar hızla artmakta, içine düştüğümüz yoksulluk ve sefalet derinleşmektedir.

Saldırıların başarıya ulaşması işçi ve emekçilerin bunlar karşısında sessiz kalmalarına bağlıdır. İşçi ve emekçilerin sessiz kalmalarını sağlamak ise onların bilinçlerini çarpıtmaktan, örgütlenmelerini zayıflatıp dağıtmaktan, sınıf hareketinin devrimci temellerde gelişmesini önlemekten geçer. Bunu bilen sermaye devleti, sendikalarda örgütlenmeyi zorlaştırmakta, sendika ve konfederasyonları bürokrat sendikacılar vasıtasıyla denetim altına almaya çalışmaktadır. Sıkıştığı zaman kendi yasalarını bile hiçe sayarak grevleri yasaklamaktadır. Bunların başarılı olmadığı durumda ise sınıftan yana tutum alan sendikacılara, öncü işçilere terörist etiketi yapıştırmakta, devlet terörüyle onları ezmeye girişmektedir. F Tipi cezaevlerinin en temel amacı da sermaye saldırılarının önünü açmaktır. Karşı çıkanlara boyun eğdirmektir. İşçi sınıfının ve emekçi halkın en ileri, en değerli evlatları olan devrimciler bu tabutluklara gömülmek istenmektedir. Böylelikle mücadeleciler işçi ve emekçilere de gözdağı verilmesi amaçlanmaktadır.

Fakat artık yeter demenin, bu ablukayı mücadeleyle dağıtmanın zamanı gelmiştir.

Bizler, İstanbul'un çeşitli bölgelerinden ve farklı işyerlerinden duyarlı, öncü işçiler olarak saldırılara karşı sessiz kalmama bilinç ve sorumluluğuyla bir araya geldik. Sorunlarımızı ve karşı karşıya olduğumuz saldırıları tartıştık, çeşitli sonuçlara ulaştık.

Bu çerçevede saldırılara karşı hak ve taleplerimizi savunmak için, tüm işçi ve emekçileri;

-Buldukları her yerde işçi-memur, kadrolu-taşeron, sendikalı-sendikasız ayrımlarına takılmadan, patrone ve sendika yönetimlerinden bağımsız işyeri ve taban örgütlülüklerini kurup güçlendirmeye;

-Farklı işyeri ya da sektörlerdeki örgütlenme çabalarına, grev ve direnişlere omuz vermeye, birleşik mücadelenin olanaklarını yaratmaya;

TALEPLERİMİZ!

- * IMF'nin ekonomik-sosyal yıkım politikalarına, emperyalist yağma ve sömürüye hayır!
- * Özelleştirmeler durdurulsun! Tahkim yasası iptal edilsin! Gaspedilen sosyal haklar geri verilsin!
- * Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!
- * Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı. 12 Eylül artığı sendika ve toplusözleşme yasası işçilerin talepleri doğrultusunda değiştirilsin. Bütün çalışanların ücretleri toplusözleşmeyle belirlensin!
- * Aynı işi yapan işçiler arasında ücret eşitsizliğine hayır! Eşit işe eşit ücret!
- * İnsanca yaşamaya yetecek vergiden muaf asgari ücret!
- * Tüm çalışanlara genel sigorta hakkı! SSK'nın tasfiyesi durdurulsun! Sigortasız işçi çalıştırma engellensin!
- * Esnek üretim, parça başı çalışma, taşeronlaştırma yasaklansın!
- * Çalışma günü 7 saatle sınırlansın! Zorunlu fazla mesailer yasaklansın!
- * Örgütlenme, hak arama ve gösteri yapmanın önündeki her türlü engel kaldırılmalı!
- * İşçi ve emekçilere, devrimcilere, hakkını arayanlara dönük her türlü baskıya, işkence ve katliama, hücre ve tecrit politikalarına son verilsin!

Güçleri her alanda birleştirip, mücadeleyi büyütme çağırıyoruz!

Devletin sınıfın öncülerine karşı cezaevlerinde giriştiği katliamı protesto ediyor, onlara her koşulda kararlılıkla sahip çıkacağımızı belirtiyoruz.

Sermayenin saldırılarını püskürtebilmenin, her alanda örgütlenmekten, işçi ve emekçilerin birleşik-militan mücadelesini büyütme başka bir yolu yoktur diyoruz.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya da hiçbirimiz!

Yaşasın işçi ve emekçilerin örgütlü mücadele birliği!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

*İstanbul/Avrupa yakasından
çeşitli sektörlerde çalışan öncü işçiler*

İşsizlik ve kapitalizm...

“İş güvenliği yoksa üretim de yok!” şiarı Türk-İş’in İzmir’deki binasına, Liman-İş ile BTS sendikalarının pencerelerine astıkları pankartlarda yer alıyor. “Önce iş güvenliği!” ise EBSO’nun (Ege Bölgesi Sanayi Odası) astığı pankartta!

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Yaşar Okuyan’ın Türkiye iş tarihinde devrim olarak sunduğu İş Güvenliği Yasa Tasarısı’na patronlar tepki gösterirken, sendika ağaları yürekten destekleyerek bir an önce yasanın çıkarılmasını istiyorlar.

Geçtiğimiz günlerde Türk-İş Başkanlar Kurulu İzmir’de toplandı. Tesadüf bu ya, Yaşar Okuyan da İzmir’e gelmişti. Türk-İş’in Başkanlar Kurulu’nun yaptığı toplantıdan çıka çıka, B. Meral ile Y. Okuyan’ın elele vererek yaptıkları bir basın açıklaması çıktı. Bu açıklamada ülkenin bulunduğu duruma değinilerek, EBSO’nun tutumuna ve bitmeyen isteklerine yönelik eleştiriler yöneltildi. B. Meral bazı namuslu sanayicilerin olduğunu belirterek, bunun dışındaki Egeli sanayicilere “gök kubbeyi başlarına yıkarız” diyerek, sözde tehditler savurdu.

Sermaye devletinin işçi sınıfının yüz yıllık kazanımlarına göz diktiği, devrimci tutsaklar şahsında toplumun direnme ve mücadele etme isteğinin teslim alınmak istendiği, kanlı katliama rağmen devrimcilerin hayranlık verici ölümüne direniş sergilediği bir süreci yaşadık. İşçi sınıfı bu saldırılara belirli kesimler dışında ne yazık ki seyirci kaldı. “İstikrar programı” adı altında sürdürülen bu azgın saldırılarla sadece elde avuçta ne varsa alınmıyor, aynı zamanda emeğin, insanlığın geleceği adına ne varsa emperyalistlere peşkeş çekiliyor, hücrelerle yaşam alanı daraltılıyor.

Ama bütün bu saldırı ve hak gasplarına rağmen ne sermaye soluklanabiliyor, ne de ekonomi düzleşebilir. Ne işçinin iş güvenliği sağlanabiliyor, ne de işyeri güvenliği! Çünkü bütün bu sorunlar kapitalist sistemin doğasından kaynaklanıyor.

Son dönemde İzmir’deki birçok fabrikada Ege Seramik, Pınar Et, Ege Endüstri, Bayraklı Boya, DYO, BMC, HABAS, PETKİM, Çiğli Organize ve çevredeki irili ufaklı birçok fabrikada, toplu çıkışlar, sözleşmeli-geçici-taşeron işçilerin işine son verme, mecburi emeklilik dayatmaları, ücret ve mesai paralarını geç ödeme, üretim yapmama vb. uygulamalar yaşandı, yaşanıyor. Fabrikalarda yaşanan bu saldırılara karşı (HABAS işçileri dışında) tam bir sessizlik, ama alttan alta biriken bir öfke ve tepki sözkonusu.

Sermayenin saldırıları topyekûndur. Tabanın mücadele etme isteğini dizginlemekten başka bir işe yaramayan İzmir Emek Platformu’nun bu saldırılara

karşı bir şey yapma gibi bir derdi yok. Artık bu mücadele ölüm-kalım mücadelesidir. Görev mücadeleciler sendikacıların, sınıfın bilinçli işçilerinin, devrimcilerin, komünistlerin omuzlarında yükseliyor. Fabrikalardan başlayarak adım adım yükselecek platformlar aracılığıyla bu sürece cevap verebiliriz.

İzmir’den Kızıl Bayrak okuru bir işçi

Seyhan Belediyesi’nde son gelişmeler ve bazı dersler

Adana Seyhan Belediyesi’nde 64 işçi işten çıkartıldı. İşten çıkartılan işçiler Seyhan Kültür Merkezi önünde günlerce aileleriyle birlikte oturma eylemi yaparak işlerine geri dönmek istediler. Aileleriyle birlikte gözaltına alındılar. Çeşitli sendika ve kitle örgütleri belediye işçilerinin bu haklı eylemlerine destek vererek kamuoyu oluşturdular. Genel-İş 2 No’lu Şube bu basınçla 1 günlük iş bırakma kararı aldı. Ancak eylem gerçekleştirilemedi. Belediye başkanıyla sendika bir anlaşma yaparak, çıkartılan işçilerin bir kısmının aybaşından sonra geri alınacağını açıkladılar.

1994 yılında çıkartılan bir yasayla KİT’lere ve belediyelere kadrolu işçi alımı Başbakanlığa bağlanmıştı. Bu yasayla KİT’lerde kadrolu işçi sayısı düşürülerek, taşeronlaştırma daha bir hızlandı. Seyhan Belediyesi’nde de bugün 850 geçici işçi, 800’e yakın kadrolu işçi, 1000’e yakın taşeron işçi çalışıyor. Geçici işçilerin işine keyfi bir şekilde son vermek isteyen belediye başkanı, böylece taşeronların kârlarına kâr katmayı amaçlamaktadır.

Geçici işçilerin keyfi olarak işten çıkartılmalarını bir yana koyalım. Kadrolu işçilere iş güvencesi sağlayan hiçbir yasa yok ortada. İşveren istediği işçinin istediği zaman kıdemini, ihbarını vererek işine son verebilmektedir. Böylesi bir uygulamaya karşı sendikaların hiçbir çabası bulunmamaktadır. Bu saldırının önünü kesecek hiçbir ciddi çalışmaları da yoktur. Yine, özelleştirme ve taşeronlaştırma saldırılarının sonucunda, sendikalı işçi sayısı her geçen gün azalmakta, buna karşın sendikaların kılı kırkırdamamaktadır.

Türkiye genelinde sendika bürokrasisinin durumu dikkate alındığında, Seyhan Belediyesi’nde de sendikaların durumunu ve tutumunu daha iyi anlayabiliriz. İşten atılan 64 işçinin işe alınması amacıyla Mart ayında

başlayacak sözleşmenin 2. yılında uygulanacak olan %42 ücret artışı, işçilerin hiçbirinin onayı alınmadan, sendika ve belediye başkanı arasında ve kapalı kapılar arkasında varılan anlaşmayla ilk 6 ay için %21, ikinci 6 ay için ise %21 olarak belirlenmiştir. Alım gücünün her ay düştüğü de dikkate alındığında, alacakları ücretin %50’si işçilerden çalınmıştır.

Gerçekleşmeyen iş bırakma eyleminde sendika yönetimi ve temsilcileri viziteye çıkarak rapor almıştır. Sendikaların bu vb. uygulamaları, işçilerde ciddi bir güven yitimine neden olmuştur. Dolayısıyla, iş bırakma eyleminin yapılacağı gün temizlik işçilerinin ileri sürülmesi karşısında işçilerin tutumu doğal karşılanmalıdır.

Belediye başkanının saldırısı ve sendika yönetiminin tutumu dikkate alındığında, işçilerin tutumu ne olmalıdır? Bir kenara çekilip gelişmelere seyirci kalmak mı? Herhalde değil. Yapılması gereken; sendika yönetimini tabandan zorlayarak, sendikayı harekete geçirecek ve işlevli hale getirecek bir çalışma içerisine girmektir. Bunu gerçekleştirecek güç ve birikime belediye işçileri potansiyel olarak sahiptir. Sorun bunu harekete geçirebilmektedir. Tabanda oluşturulacak işyeri komitelerinin aciliyeti ve önemi burada kendini göstermektedir. Kendi sorunlarının çözümü ekseninde örgütlenecek bu oluşum, gelişmelerin önünü açacaktır.

İşçiler kaderini başkalarının eline bırakmaya artık bir son vermeli, kendisine yöneltilen saldırılar karşısında inisiyatifi ele almalıdır. Başarısızlıklara ve yenilgilere son vermenin, her türlü ihanetin üstesinden gelmenin bundan başka bir yolu yoktur.

Kızıl Bayrak/Adana

Tekstil patronları saldırıda sınır tanımıyorlar...

Tekstil'de satış sözleşmelerine izin vermeyelim!

Türk-İş'e bağlı TEKSİF, DİSK'e bağlı DİSK-Tekstil, Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş'te grev kararı alındı. Bu grev kararı 54 bin tekstil ve dokuma işçisini ilgilendiriyor. Türkiye'de tekstil sektöründe çalışan bir milyona yakın işçinin küçük bir kesimi örgütlü durumda. Her toplu sözleşme dönemindeki işçi çıkartmalar sonucu örgütlü işçi sayısını gün geçtikçe azalmaktadır. Sendikalar bu duruma seyirci kalmaktadır. Satış rakamlarıyla imzalanan toplu iş sözleşmeleri ise işçilerin onayı alınmadan adeta dayatılmaktadır.

Bu işkolundaki üç sendika ilk defa ortak hareket etme kararı almıştır. Her üç sendika başkanının yaptığı açıklamalar, işçiyeye güven verme amacı taşımaktadır. 54 bin işçiyi ilgilendiren bu görüşmelerde, şimdiki

kadar patronlar pervasız bir biçimde davranmış, sözleşmelere bir takım talepler ekleyerek işçilerin kazanılmış haklarını gaspetmek yolunda adımlar atmışlardır.

Mesai ücretlerinin yarıya düşürülmesi, hafta sonu ve yıllık izinlerin kısaltılması, fiili olarak uygulanan zorunlu mesailer için normal çalışma saati ücretlerinin ödenmesi vb. saldırılarla, işçilere adeta "bedava çalışın" denilmektedir. Altı aydır süren görüşmelerde sendikaların istediği zam oranı %35 iken, işveren %15 gibi komik bir zam dayatmaktadır. Ortalama brüt işçi aylığı 225 milyon TL'dir. Bir işçinin eline kesintilerden sonra

çok az bir maaş geçmektedir. Dört kişilik bir ailenin zorunlu giderleri her ay gelen zamlarla artmakta, buna rağmen patronlar hala utanmadan "bizim bahsettiğimiz maaşla geçinin" deme cesaretini göstermektedirler.

Her TİS döneminde patronların işçi maliyetlerinin yüksek oluşu yalanlarını dinliyoruz. Bizi fabrikaları kapatmakla tehdit ediyorlar. "Tekstilde ihracat durdu, kredi alamıyoruz" vb. diyorlar. Oysa tekstil patronları gün geçtikçe palazlanmakta, sendika bürokratlarını da arkalarına alarak işçiler üzerinde her tür oyunu oynamaktadırlar.

Alınan grev kararı eğer satışla sonuçlanmazsa, 21 Şubat'ta 54 bin tekstil işçisi greve çıkacak. Tekstil işçileri bir süre önce metal sektöründe yaşanan satışları unutmamalıdır. TİS, dönen ayak oyunlarıyla, yangından mal kaçırıcısına, metal işçilerinden habersiz imzalanmıştır. Bu yaşanan deneyim ışığında işçiler eylemliliklerini ortaklaştırmalı, 21 Şubat'ta greve çıkılacakmış gibi hazırlık yapmalıdırlar.

Sendika başkanlarının arkasından gitmemeli, taleplerimiz doğrultusunda görevlerini yapmaya zorlamalıyız. Bunun için tabanda örgütlenmeli, TİS komiteleri oluşturmalı, sendika bürokratları üzerinde denetim kurmalıyız. Sermayenin, işçi sınıfı ve emekçilere karşı planladığı her türlü saldırıda, hain sendika bürokratlarının başrolde olduğunu unutmamalıyız. ESK'da yeralan bu hainlere "toplumsal mutabakat" adına mücadelenin önüne set çekme görevi verilmiştir. Sözde örgütlüüz, ama tam anlamıyla iç birliğimizi ve bütünlüğümüzü sağlayamamış, kendi öz taban örgütlenmelerimizi yaratamamış olmamız nedeniyle, sendika bürokratları bize ihanet etmede sınır tanımıyor. Buna izin vermemeli, örgütlü birleşik mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Partili bir tekstil işçisi

Sümerbank yağmasına karşı işçi eylemi

Sümerbank işçileri, Sümer Holding A.Ş.'ye bağlı İzmir Basma Sanayi işletmesinin İzmir Ticaret Odası (İZTO) Eğitim ve Sağlık Vakfı'na devredilmesi kararına karşı protesto eylemi yaptılar.

Özelleştirme saldırısının çeşitli manevralarla yapılmaya çalışıldığı Sümerbank, daha önce İl Özel İdaresi'ne bedelsiz olarak verilmiş, ardından da "Ekonomi Üniversitesi yapılacak" denilerek İzmir Ticaret Odası'na devredilmişti. 160 dönüm arazi üzerine kurulmuş olan Sümerbank'ta 745 kişi çalışıyor. Tüm malvarlığıyla devredilen Sümerbank, bu haliyle tam bir yağmalanma sürecini yaşıyor.

Sümerbank işçileri bu yağmanın önüne geçebilmek için saat 12.00'de fabrika önünden Alsancak'taki TEKSİF İzmir Şubesi'nin önüne kadar yürüdüler. Burada Tekel Sigara Fabrikası'nda çalışan işçiler de "Özelleştirmeye hayır!" ve "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!" sloganlarıyla Sümerbank işçilerini desteklediler. TEKSİF İzmir Şube Başkanı ve diğer sendika yöneticilerinin konuşma yaptığı eylemde ayrıca, "İşçiler el ele genel greve!", "Hükümet istifa!", "Kahrolsun İMF, bağımsız Türkiye!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Enflasyon aldatmacası ve sermayeye aktarılan muazzam rantlar

İMF uşağı sermaye hükümetinin enflasyon belirleme oyunu 2000 yılında başladı. 2000 yılı enflasyon hedefi %25 olarak belirlenerek, ücret artışları bu hayali rakam üzerinden yapıldı. Bu rakama dört elle sarılan kapitalistler, TİS'lerde %20-25'lik artışları dayattılar. Milyonlarca işçiyi ilgilendiren asgari ücret de aynı oranda arttırıldı.

Hükümet 2000 yılı enflasyon rakamını %39 olarak açıkladı. Ancak uzmanlar enflasyon oranının %54'ün üzerinde olduğunu söylüyorlar. Kitleleri bir kez daha yalanlarla aldatmak için enflasyona ilişkin rakamlar çarpıtıldı. Enflasyon hesabı Aralık ayları arasındaki fark üzerinden yapıldı. Oysa gerçek hesaplamanın, uzmanların açıkladığı gibi, 12 ay üzerinden yapılması gerekiyordu. 12 aylık hesaplarda %54'ü geçen enflasyon gerçeği, işçi ve emekçilerin 2000 yılı kayıplarının oranını da göstermektedir.

2001 yılında aynı oyuna devam ediyorlar

2001 yılı saldırı planını azgınca uygulama ve cezaevlerine dönük katliam sayesinde emperyalist efendilerinden iyi not alan uşak takımı, 2001 yılında aynı rotada devam edeceğini tam bir küstahlıkla açıklamıştır. Özelleştirme, işten atmalar, sendikal çalışmalarını kolluk güçleriyle engelleme, tarımı çökertme, vb. ile ücret artışlarında %15 dayatması gündemde.

Geçen yılda azgın saldırılara karşı örgütlü bir muhalefetle karşılaşmayan hükümet, sermayenin ve emperyalizmin azami çıkarlarını korumak amacıyla, 2001 yılı hayali enflasyon oranını %12,5 olarak belirledi. Asgari ücret ve kamu emekçilerinin ücret zamları bu hayali rakama göre belirlendi. Böylece kamu emekçilerini açlık sınırına yaklaştırmış, asgari ücretle çalışan işçileri ise açlık sınırı olan rakamın

(200 milyon TL) yarısına (102 milyon TL) mahkum etmiş oldu.

Kuşkusuz sermaye iktidarı ve kapitalistler bu hayali rakamlara ulaşmanın mümkün olmadığını biliyorlar, ama emekçilerin inanmasını istiyorlar. Ama çabaları boşuna. Çünkü emekçiler satın alma güçlerinin düşüşünden, tüketmek için satın aldıkları metallerden, sofralarındaki ekmeğin küçülmesinden öğreniyorlar enflasyonun gerçek oranını.

Asalaklara %60, emekçilere %15...

Tam bir utanmazlıkla ve arsızlıkla emekçilerin enflasyona ezdirilmeyeceği demagojisini yapan hükümet, emek gücünü satarak yaşamını sürdüren milyonlarca emekçiye %15 ücret artışını dayatıyor. Öte yandan kapitalistlere sattığı hazine bonolarına %60 faiz ödüyor. Bu bono satışları emekçilerin alınterinden çalınan değerlerin kimlere aktarıldığını gösteriyor. Hayali enflasyon rakamının dört katı sermayeye faiz olarak aktarılıyor. Zira sistem borçlanmadan ayakta duramıyor. Hem ayakta kalarak emekçileri eziliyor, hem de emekçilerden çaldıklarını sermayeye transfer ediyor.

Çivisi çıkmış sistemi "bağışıklık sistemini yitiren hastaya" benzeten uzmanlar, en ufak para giriş-çıkışının kriz yaratabileceğini söylüyorlar. 2000 Aralık'ında yaşanan borsa krizi bunun örneğidir. Devletin vergi tasarısını protesto eden rantçılar, milyonlarca doları yurt dışına çıkardılar. Bunu da yabancı sermayenin kaçıışı olarak yansıttılar. Dolayısıyla rantla beslenen sermaye vergi ödemediği vurgunlara devam edecek. Onların sıcak parasına ihtiyaç duyan düzen de aşırı oranda faiz ödemeye devam edecek. Tek başına bu olgu bile sermaye düzeninin miadını çoktan doldurduğunu gösteriyor

Enflasyon hedefi yine sapacak. Eğer hedef %100 oranında saparsa, enflasyon %30 olacak. Bu durumda, emekçilere sefaleti dayatan düzen, sermayeye dünyadaki faiz oranlarının 10-15 katı kadar kazandıracak. Zira Avrupa'da enflasyon kayıpları çıkıldıktan sonra geriye kalan faiz getirisi 2 puan, ABD'de 1-1,5 puan arasındadır. Türkiye'de ise 30... Yani tam bir rant ekonomisi hüküm sürmektedir.

Borçlanmadan ayakta kalma olanağından yoksun kokuşmuş düzen, emperyalist tekeller ve yerli işbirlikçilerinin faizlerini ödemek için tüm emekçi kesimlere yüklenmeye devam edecektir. Bu yıl da, güçlü ve militan bir direnişle karşılaşmadığı sürece, saldırılarını yenilerini ekleyerek sürdürecektir.

Ancak henüz yılın başındayız. Sürecin nasıl işleyeceği önümüzdeki süreçte belli olacaktır. Kamu emekçileri 1 Aralık eylemini aşan bir pratiğin sergilenmesi gerektiğini vurguluyorlar. Bu vurgu esas olarak tabana aittir. Bürokratlar iş yapmaya zorlanabildikleri oranda, bu talepleri sahiplenmek zorunda kalacaklardır. İşçi sınıfı cephesinde de bu saldırının rahatsızlığı duyulmaktadır. Hayali enflasyonu ölçü alan kapitalistler, TİS'lerde bu dayatmaya ek olarak esnek üretimi de gündeme getiriyorlar. Bunun ilk yansıması tekstilde alınan grev kararıdır. Eğer tekstilde, TİS'lerin sendika ağaları tarafından satışı taban tarafından engellenebilirse, işçi sınıfı cephesinden avantajlı bir başlangıç yapılmış olacaktır. Devrimci tutsaklar yeni yıla hücrelerdeki direnişle girdiler. Kamu emekçileri de eylemlere başlıyorlar. Topyekün saldırıya karşı verilen mücadelenin aynı kanalda akıtılabilemesinin imkanları artmaktadır ve bu en ileri düzeyde zorlanmalıdır. Bu süreçte öncü işçi ve emekçiler ile sınıf devrimcilerinin inisiyatifini belirleyici bir önem taşımaktadır.

Bireysel Emeklilik Tasarısı TBMM'de kabul edildi...

SSK'yı tasfiyenin zemini hazırlanıyor

Topyekün saldırınının temel ayaklarından biri özelleştirme. İMF, DB, TÜSİAD, TİSK'in ihtiyaç ve dayatmaları doğrultusunda, gerici-faşist Ecevit hükümeti eliyle çok sayıda KİT yağmalanmış durumda. Bu rant kimi zaman sermaye kesimleri arasında pay kapma yarışından kaynaklı it dalaşına yol açıyor. Bu alanda açığa çıkan son yağma ve yolsuzluk örneği ise enerji alanında yaşanıyor.

Sermayenin gözü sigorta ve sağlık alanında

SSK hastaneleri, bakım, personel eksikliği, teknik yetersizlik gibi donanımsızlıklara rağmen milyonlarca emekçinin iyi kötü tedavi olmaya çalıştıkları kurumlar. Zaten başka yerde tedavi olanağına da sahip değiller. Bu kurumlara el koymak ve tüm sağlık hizmetlerini ticarileştirmek İMF reçetelerinin vazgeçilmez maddelerinden biridir. Gerek kurumun sahip olduğu gayri menkuller, gerekse özelleştirildikten sonra ortaya çıkacak sağlık pazarı sermayenin iştahını kabartmaktadır. Diğer taraftan, bireysel sigortayı teşvik ederek yeni rant alanları yaratmaya çalışılmaktadır.

Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Yaşar Okuyan sık sık SSK'daki aksaklıklarla ilgili TV'lere çıkıp şov yapmakta, kamuoyunu özelleştirmeye hazır hale

getirmek için çabalamakta, çeşitli düzenlemeler adı altında saldırıları gündeme getirmektedir. Bireysel emeklilik için de TİSK sürekli hükümete emirler vermekteydi. Patronlara hizmet için çırpınan Ecevit hükümeti bu emri de yerine getirerek İMF'nin hazırladığı tasarımı yasalaştırdı.

Sigortasız çalıştırmanın yaygınlığı bilinen bir gerçektir. Resmi rakam beş milyondur. Hem SSK'yı özelleştirmek için zemin yaratmak, hem de sosyal güvenceden yoksun bırakılan emekçilerden rant elde etmek gibi ikili amacı olan yasayı, patronlar, işçilerin çıkarına uygun gösterme çabasındadır. TİSK, güya SSK'nın yetersizliği karşısında çalışanlara güvence sağlanabilmesi için, özel sigorta programlarının teşvik edilmesini istemektedir. Peki ama SSK neden yetersiz kalmaktadır? Tam da bu asalaklar primleri ödemedikleri, sigortasız işçi çalıştırdıkları için. Dahası SSK'nın topladığı primlerin bir kısmı doğrudan sermayeye aktarılmaktadır.

Emekçileri iliklerine kadar sömüren asalakları ilgilendiren işçilerin sosyal güvenliği olmadığı yeterince açıktır. Onların asıl amacı SSK'yı yağmalamak, işçilerin sigorta primlerine dolaysız olarak el koymaktır. TÜSİAD patronlarından Sabancı, başka ülkelerde sıcak para ihtiyacının özel sigorta şirketlerinden kolayca karşılandığını dile getirerek,

bireysel emeklilik ve sigortanın kendileri açısından taşıdığı önemi açıkça ortaya koymaktadır.

Mezarda emeklilik yasasıyla işçilerin emeklilik hakkını gaspeden sermaye iktidarı, şimdi de özel sigorta ile SSK'nın tasfiyesinin yolunu düzlemeye çalışıyor.

SSK'nın tasfiyesi planını bozmalı, tüm işçiler ve çalışanlar için sigorta talebini yükseltmeliyiz.

KESK'in 3. Olağan Genel Kurulu...

Reformist uzlaşmacı çizgiye devam...

KESK Genel Kurulu, 25 Ocak Perşembe günü İstanbul'da Mecidiyeköy Kültür Merkezi'nde başladı ve dört gün sürdü. Konfederasyona bağlı 19 sendikaların toplam 464 delegeyle temsil edildiği Genel Kurul'da, delegelerin büyük çoğunluğunu ÖDP, HADEP ve EMEP'li delegeler oluşturuyordu.

İlk güne KESK'in geçmişteki eylemliliklerini konu alan bir sinevizyon gösterimiyle başlandı. Ardından Siyami Erdem'in açılış konuşması ve diğer işçi konfederasyonu ve siyasi parti temsilcilerinin konuşmaları yer aldı.

Genel Kurul boyunca KESK'in gelecek dönemde nasıl bir yol izleyeceği ve Kürt sorununun çözümü, demokratik cumhuriyet, İMF'nin yıkım programları, küresel saldırılara karşı tutum, "barış ortamının yaratılmasında KESK'in üstüne düşen görevler" gündeme getirildi, konuşuldu.

"Kürt sorununun çözümü" ve "barış"

HADEP'li delegeler, "demokratik Türkiye", "barış", "Kürt sorununun çözümü" vb. yönelimleri kongreye taşıdılar. Verilen öneriler ve alınan kararlarda, tüzük değişikliklerinde aynı yönelimin yansımaları belli bir yer tuttu.

Genel Kurul'da; "Kürt sorununun çözümüne yönelik çalışmaların başlatılması", "Demokrasi ve barış platformunun kurulması", "Barış mitinglerinin örgütlenmesi", "OHAL'in kaldırılması için çalışmalar yapılması" vb. kararlar alındı. KESK'ten nasıl bir beklenti içinde oldukları bir delegenin yaptığı konuşmada şu şekilde vurgulandı: "*Kürt sorununun çözümünde ve demokratik barış ortamının yaratılmasında KESK üzerine düşen görevi yapmalıdır*"

Devrimci çizgilerini korudukları dönemlerde dışlanmaya çalışılan yurtseverler ancak teslimiyet çizgisine evrilmeleriyle birlikte reformistlerin desteğini alabildiler. Ve oportünist ittifakların bir tarafı olabildiler. Kürtlerin ulusal özgürlük ve eşitlik sorununu, "demokratik cumhuriyet" söylemleriyle düzen içi çözümlere bağlayanlara yanıt ise, bir Tüm Yargı-Sen delegesinden geldi:

"... Hapishanelerde yapılan katliam sonrası sokaklar muhalefete yasaklanmış, sokaklara çıkan en basit basın açıklamasına katılan arkadaşlarımız tutuklanmış, F tipi tabutluklarına konmaktadırlar. Bu arada biz kamu emekçilerine sıra gelecektir, hatta gelmiştir de. Tüm Yargı-Sen yöneticileri şu anda hapishanelerde. Neden? Seslerini çıkardıkları için. KESK bu bağlamda düşünerek, direnme geleneğini geliştirmek ve toplumun tüm kesimleriyle ortak mücadele platformları oluşturmak zorundadır

"... Hukukun, adaletin olmadığı bir ülkede barıştan bahsetmek faşizmin dayatmalarını kabul etmektir. **Demokratik cumhuriyet hayalleri kuranlar,**

eğer barış yıkılan, yakılan köyler ise, eğer barış kamu çalışanlarına baskı ve şiddet ise, eğer barış hapishanelerde yakıp, yakıp katliam ise biz bu barış anlayışında yokuz. Hapishanelerde teslim olanların barış anlayışları teslimiyettir. Bu barış olamaz...."

F tipi sorununu genel kurula Tüm Yargı-Sen delegeleri taşıdılar

F tipi hücreler sorununa daha çok yapılan konuşmalarda değinildi. Özellikle Tüm Yargı-Sen'li delegeler cezaevleri sorunuyla ilgili konuşmalar yaptılar. Devrimci tutsaklara yönelik baskı ve yoketme politikasına, özellikle son katliama sendikaların tepkisizliğini eleştirenlere, KESK ve sendikaları tarafından verilen yanıt şöyle olmuştur: "Avukatlar, doktorlar ve Tüm Yargı-Sen olayın muhatabıdır. Onların bu konuya tepki göstermesi anlaşılabilir, fakat bir Eğitim-Sen'in yapacağı eylemi insanlara nasıl anlatabiliriz?"

Cezaevi sorununun asıl dışarıyı hedef aldığı anlaşıyor gibi gözüküyor, fakat buna karşı bir şey yapmayan anlayışları eleştiren Tüm Yargı-Sen'li bir delege, konuşmasında bu konuya değindi:

"... Eğer cezaevleri sorunu varsa bunun muhatabı sadece Tüm Yargı-Sen değil, eğer özelleştirmeler varsa bunun muhatabı sadece Enerji Yapı Yol-Sen değil, ya da işkollarındaki sorunların sahibi sadece o işkollarında örgütlenen sendikalar

paylaşmamızdı. O zaman Tüm Yargı-Sen niye olacaktı, onlarla aynı şeyleri düşünecektiysek? Neden kuruldu bu sendika? Bunun için, sırf bu konuda onlar gibi düşünmediğimiz için sendikamız bir yoketme operasyonu baskılara ve sindirmelere maruz bırakıldı. Bu sindirme operasyonu sadece Tüm Yargı-Sen'e değil arkadaşlar. Bu sindirme operasyonu, toplumsal muhalefetin bütün kesimlerini içinde barındıran, ancak patlama noktası Tüm Yargı-Sen olan bir sindirme operasyonudur..."

Bir başka Tüm Yargı-Sen delegesi ise, F tipi cezaevleri ve katliam karşısında KESK'in tepkisizliğini eleştirerek, konuşmasında şunlara değindi:

"... F tipleri açılmadan önce bizler gerekli duyarlılığı gösterdik mi? KESK olarak gerekli karşı duruşu gösterdik mi? Buna olumlu cevap vermek mümkün değil. Sadece KESK olarak bunu ele almıyoruz. Toplumun duyarlı kesimleri ve demokratik kitle örgütleri de gerekli duyarlılığı gösterdi mi? (...) Hatta bazı kurumlar Ölüm Oruçları'nı bitirin çağrularıyla bu katliama zemin hazırlamışlardır. Katliam sonrası ve F tiplerinde hala uygulanmakta olan işkencelere sessiz kalınmaktadır..."

Kurul'un ikinci günü TAYAD'lı, üçüncü günü TUYAB'lı analar, konuşmalarıyla sürmekte olan Ölüm Orucu Direnişi'ni kamu emekçilerinin sahiplenmeleri gerektiğini ve bu saldırının elbirliğiyle püskürtülebileceğini vurguladılar. TUYAB'lı ana F

tipi cezaevlerinde yaşananlara değindikten sonra, destek verenlerin devletten baskı gördüğünü, bunun farkında olduklarını, fakat herşeye rağmen desteklerin devam etmesi gerektiğini ifade etti. Tutuklu yakınlarının konuşmaları sırasında salonda, "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganları atıldı. Salonun büyük bir çoğunluğu alkışla destek verdi. Genel Kurul'da "Cezaevlerindeki uygulamalara karşı kitle örgütleriyle birlikte çalışma sağlanması", "Cezaevlerini izleme komitesinin oluşturulması" şeklinde kararlar alındı. Ancak KESK yönetiminin tutumunu, Divan Başkanı'nın TAYAD'lı ananın konuşmasından sonra söylediği şu sözler, çok açık bir biçimde ortaya koyuyor: "*KESK insan hakları mücadelesindeki duruşunda haddini bilmelidir.*"

F tipi cezaevleri sorununa en çok, bu konuda aldıkları tutumdan kaynaklı yöneticileri ve üyeleri gözaltına alınıp tutuklanan Tüm Yargı-Sen'li delegeler KESK gündemine taşımış oldular.

"Sonuç alıcı eylemler" örgütlenme

Özelde kamu emekçilerinin genelde tüm işçi sınıfının mücadeleyi geliştirmesinin, hak alma mücadelesinde başarı elde etmesinin önkoşulu ya da çıkış hattı olarak ortaya konan "*sonuç alana kadar dönmeme*", "*sonuç alıcı eylemler düzenleme*", şeklindeki düşünceler yine kongrede delegelerce dile

değil. Buralarda eksikliğimiz varsa, eğer buralardaki sorunlardan kaynaklı olarak biraraya gelip birlikte bir karşı koyuşu örgütleyemiyorsak bu eksikliğin sebebini öncelikle kendimizde aramamız gerekiyor.

"... Öncelikli olarak çalışanlarımız açısından da birçok eksiklikleri içinde barındıran F tipi cezaevleriyle ilgili olarak bir gözlem raporu hazırladık. Ve bu gözlem raporunu öncelikli olarak Adalet Bakanı'na ve bu olayın taraflarına ve kamuoyuna aktardık. Bizden beklenen şuydu: Cezaevleri özellikle F tipi cezaevleri konusunda Adalet Bakanlığı'nın düşüncesini aynen onlarla

getirildi. Söz alan bir delege şunları söyledi:
"Sendikalarımız artık hak alıcı eylem tarzlarına yönelmelidir. 1 günlük iş bırakma eylemleri, Ankara yürüyüşleri artık doyum noktasına ulaşmıştır. Bundan sonra taleplerimizin ortaya konduğu, bu talepleri tüm emek güçleriyle beraber ortaklaştırılan emek platformlarıyla hayata geçirip hak alana kadar, bu sıralanan talepler yerine getirilene kadar eylem tarzları örgütlenmelidir. Artık üyelerimiz KESK'ten bu tür eylem tarzları beklemektedir."

1 Aralık eyleminde açılan soruşturmalara ilgili ve kamu emekçilerinin diğer taleplerini de kapsayan, Ankara'da kadrosal olarak sonuç alana kadar dönmeme şeklinde bir eylem ve ardından yine sonuç almadan dönmeyi hedefleyen kitlesel bir hak alma eylemi örgütlenip yapılmasıyla ilgili bir önerge verildi. Önergeyle ilgili lehte ve aleyhte konuşmalar yapıldı. Aleyhte yapılan konuşmada önergenin içeriğine karşı olmadıklarını, ama KESK'i bu şekilde bağlayan bir karar almanın yanlış olduğu, bu nedenle önergenin düzeltilmesi istendi. Önerge önce bu şekliyle oylandı. Gözle görülür bir delege tarafından desteklenmesine rağmen çoğunluk tarafından bu şekliyle kabul edilmedi. Önerge daha sonra hak almak için kitlesel bir Ankara eylemi örgütlemek şeklinde gündeme alındı.

İMF karşıtı inisiyatifler örgütlenmesi, İMF programına karşı emeğin programının oluşturulması, İMF'ye karşı mücadelede toplumun her kesiminin birleştirilmesinin sağlanması, küresel saldırıya karşı küresel direniş çalışmalarının yapılmasıyla ilgili kararlar alındı.

Siyami Erdem yaptığı konuşmada, emperyalistlerin küresel saldırısından ve İMF'nin yıkım programlarından sözetti. Avrupa Birliği konusunda ise, *"KESK, AB'ye giriş sürecine karşı da değildir, taraf da değildir. Ancak ülkeye demokrasi getirmesi açısından olumlu bakılabilir"* gibi muğlak ifadeler kullanması, bazı delegelerin yaptığı konuşmalarda, *"KESK Avrupalı olmayı, Avrupalı olmayı kabullenmiştir. Özeleştirmeyi dayatan kim? İMF, emperyalist batı ülkeleri. (...) Özeleştirmeyi kabul eden bir sınıf örgütü olabilir mi?"* şeklinde eleştirildi.

Yapılan eleştiriler sonrasında sözalın Siyami

Erdem konuşmasında eleştirilere şu şekilde yanıt verdi;

"...Saldırıları bizi daha geri bir noktadan çıkışı gerekli kılmaktadır. O kadar yoğun bir değişim ve saldırı süreci geliyor ki, Türkiye Cumhuriyeti anayasasının temel ilkeleri, çok özen gösterdikleri ilkeleri dahi sermaye tarafından değiştirilmek isteniyor. Tahkim böyle bir yaklaşımın sonucudur. Özeleştirme böyle bir yaklaşımın sonucudur. Pratikte ve yaşamda göremediğimiz sosyal devlet anlayışı dahi ortadan kaldırılmak isteniyor. Yine yaşamda göremediğimiz hukuk devleti yaklaşımı pratikte kaldırılmak isteniyor. Yani kağıt üzerinde olan yazılmış olumlu kavramlar dahi kaldırılmak isteniyor. Böylesine sermayenin yoğun bir saldırısı var. O zaman mevzilerimizi çok iyi korumak zorundayız. ..."

"Büyüyen ve gelişen KESK'e, birçok delege arkadaşımızın ifade ettiği KESK'e, artık daha fazla sorumluluk düşmektedir. (...) KESK bu sorumlulukların gereklerini yerine getirmek için ne yapacaktır? Herşeyden önce kendi iç dizaynını yapacaktır. Başka ne yapacaktır? Kurumsallaşacaktır. Başka ne yapacaktır? Büyüyen ve güçlenen bir KESK sürecini adım adım gerçekleştirecektir. ..."

"... Burada başka bir eleştiri de, KESK'in insan hakları, demokrasi mücadelesine yeteri kadar önem vermediğini, ücret sendikacılığına doğru düştüğü şeklinde saptığım ama özü bu olan eleştiriler. (...) Türkiye'deki sorunların çözümünü sadece ve sadece sendikal mücadeleye endekslemek de doğru değildir. Demokrasi mücadelesi esas itibarıyla bir iktidar

mücadelesidir. Alanın sorunları, emekçilerin sorunları, halkımızın sorunlarının çözümü özü itibarıyla siyasi tercihlerle ilgili bir olaydır. Biz kendi alanımıza sendikal görevlerimize, sorumluluğumuza düşen demokrasi mücadelesi payının gereklerini yerine getirirken bu gerçeği de unutmamız gerekir."

Genel Kurul'da birçok konu konuşulmasına, önergeler verilmesine, kararlar alınmasına rağmen, KESK'in iradesini belirleyen, kurumsallaşan bürokratların reformist anlayışları oldu. Genel kurulunun 3. günü sunulan önergelerin oylanıp bağlayıcı ve tavsiye niteliğinde kararlar alınmasının ardından, tüzük üzerindeki değişiklikler gece geç saatlere kadar sürdü.

Genel Kurul'un son günü MYK ve GYK seçimleri yapıldı. KESK 3. Genel Kurulu'nda ne yönetimin yapısında, ne de çizgisinde ciddi bir değişiklik göze çarpmadı. Yönetimdeki isimlerde bazı değişiklikler oldu. Siyami Erdem başkanlığa aday olmadı. Yönetime ÖDP, HADEP, EMEP listesinden; Sami Evren, Hasan Hayır, Sevgi Göğçe, Bayram Keskin, Ali Rıza Özer, İbrahim Kudış, Sevil Erol, Hüseyin Ayyıldız, Mustafa Avcı yeni MYK'ya seçildi.

KESK Genel Kurulu üzerine...

Kamu emekçileri mücadelesi açısından sonuçsuz bir genel kurul

KESK'in 3. Olağan Genel Kurulu 25-28 Ocak tarihleri arasında yapıldı. Şube ve sendika kurullarından çıkan sonuçlar doğal olarak KESK Genel Kurulu'na da yansdı. Kurul'un daha ilk gününden itibaren 5+3+1 (ÖDP, HADEP, EMEP) formülü üzerine anlaşma sağlandığı ve yönetimin bu pazarlık doğrultusunda parsellendiği biliniyordu. Sonucu önceden belli olan bir kurulun havası ise doğal olarak renksiz, heyecansız ve kamu emekçileri mücadelesi açısından sonuçsuz geçmiş oldu.

Dört gün süren Genel Kurul'da konuşma yapan delegelerin birçoğu ülkede yaşanan ekonomik, sosyal, siyasal sorunlara değinerek, çözüm için birleşik mücadelenin zorunluluğunu vurguladılar. Geline nokta emek cephesinin uğradığı hak kayıplarına dikkat çekerek, KESK'in bu noktada yetersiz kaldığını eleştirdiler. Fakat yapılan tespitler ve değerlendirmeler sonrası için sunulan çözüm önerileri yazık ki alışıldık genel söylemleri aşamadı.

4 Martlar ve 1 Aralıklar örneği eşliğinde hak alana kadar eylem yapmak ihtiyacı ve zorunluluğu konuşmalarda vurgulanan önemli bir nokta oldu.

Farklı anlayıştan delegelerin dile getirdiği diğer bir temel nokta ise, KESK'in dar sendikalist anlayışı aşması gerektiği yönünde oldu. KESK'in ülkede yaşanan siyasal sorunlara karşı duyarlılık göstermesi, toplumsal muhalefetin diğer unsurlarını da kapsayan bir anlayışla hareket etmesi istendi. Kürsüden ağırlıklı olarak yansıyan bir diğer görüş ise, emperyalizmin topyekûn saldırısına karşı topyekûn direniş ağının örülmesi şeklinde oldu.

Delegelerin görüş ve eleştirilerini bu doğrultuda ifade etmeleri kuşkusuz olumlu bir tutumun ifadesiydi. Fakat Genel Kurul'un KESK'in geçmiş dönem pratiğinin bir muhasebesini yapıp, bu pratiği zaaflı hale getiren anlayışlarla hesaplaşması gerekiyordu. Ancak bu sayede icazetçi-uzlaşmacı anlayışlardan kopuş gerçekleşebilir, kamu emekçileri mücadelesi ileri taşınabilirdi. Kurul'da dile getirilen eleştirilerin samimi olmaktan öte işlevli olabilmesi de ancak bununla olanaklı olabilirdi. Oysa Kurul'un ortaya çıkardığı sonuç eski anlayışları yeni yüzlerle değiştirmekten öteye gidememiştir.

1 Aralık sonrası tabanın hak alıcı eylem talebi

sendikaları zorlarken, KESK Genel Kurulu'na damgasını tavanın bürokratik kurumsallaşması ve reformizm vurmuştur. Tespit edilen sorunlar karşısında çözüm adına somut hiçbir karar çıkmadığı gibi, somut öneri sunan önergeler de reddedilmiştir. Yeni yönetimin önümüzdeki süreçte kamu emekçileri mücadelesini eski yönetimin bilinen uzlaşmacı çizgisinde dizginlemeye devam edeceği açıktır. Genel Kurul'da bunun başka türlü olacağını gösteren en ufak bir işaret ortaya çıkmamıştır.

Kurumsallaşma adı altında bürokratlaşmayı, kitleselleşme adına ise kitle tabanını erozyona uğratan bir uzlaşmacılığın politika olarak benimseyen anlayışları KESK'ten temizlemek, devrimci kamu emekçilerinin çabası ve pratiğine bağlıdır. Bu, devrimci olma iddiası taşıyan tüm kamu emekçilerinin görev ve sorumluluğudur. Şube seçimlerinden başlayarak Genel Kurul'a kadar taşınan bu kirli ittifakı parçalayabilmenin tek yolu, devrimci bir perspektifle örgütlenen ve inisiyatifi ele alan bir taban iradesi açığa çıkarmak, ete kemiğe büründürmektir.

Genel Kurul'da KESK üyeleri ve delegeleriyle konuştuk...

Bayram Meral'i alkışlayıp tutsak anasından sıkılan bir Genel Kurul!..

"İnanılmaz ölçüde ruhsuz ve coşkusuz..."

- Genel Kurul sizce nasıl geçiyor? Kurul'dan ne bekliyorsunuz?

- **KESK üyesi izleyici:** İnanılmaz ölçüde ruhsuz ve coşkusuz bir ilk gündü bence. Mesela ANAP'tan bir İstanbul milletvekili (yanlış hatırlamıyorsa eğer) konuşmacı olarak çıktı buraya. Sermaye sizden daha örgütlü, ben de bir dönem sendikacılık yaptım, siz hiçbir şey yapmıyorsunuz, örgütlenmiyorsunuz, diye bunlara ders verdi adam. Aslında hakaretle ders karışımı bir sürü laf söyledi. Birbuçuk saate yakın konuştu hemen hemen. Bizim delegelerimizin büyük çoğunluğu (salonda olanların hepsi) da alkışladılar adamı.

En son TAYAD'tan bir konuşmacı vardı, oğlu Kandıra F Tipi Cezaevi'ndeymiş. Ayağında kurşun ve bombadan kaynaklı açık yaralar varmış. Cezaevleri gündemi ve hücrelerle ilgili konuştu. Mesela onu, salon oldukça rahatsız dinledi, adeta huzursuzlandılar. Pek memnun değildiler konuşmadan. Ama ananın tarzı iyiydi, düzgündü.

Bayram Meral saatlerce konuşmuş, herkes alkışlamış. Sabah da Sami Türk'ten mesaj geldi. Sami Türk bütün pisliliklerine rağmen mesaj gönderiyor, olabilir ama sen onu burada niye okuyorsun? At çöpe gitsin. Dikkate bile alınmamalı sonuçta onun mesajı...

Bugün Kurul biraz daha hareketlenir diye düşünüyorum, çalışma raporuna ilişkin lehte, aleyhte konuşmalar yapıldığından dolayı. Sonuçta delegeler en azından içini dökerek pozisyonlardalar. Biraz daha hareketlenebilir.

Ama çok umutlu bir kongre değil açıkçası. Umutlu görmüyorlar, geleceğe ilişkin umutları yok adamların. Projeleri de yok, perspektifleri de yok. Bir Genel Kurul daha geçiriyoruz diye bakıyorlar. Pazar günü gelse de oylarımızı versek de gitsek, bu iş de bitse diye dört gözle bekliyorlar.

- **KESK üyesi bir başka izleyici:** KESK seçimleri çoğulculuğu kapsamayan, o emek platformunun dönüştürdüğünü kabul eden bir seçim olmuştur. Gidişat gerçekten kötüdür. Kamu emekçilerinin gerçekten muhalif olan kesimlerini kapsamamıştır.

- **Kurul'dan çıkan yeni MYK'dan nasıl bir mücadele anlayışı bekliyorsunuz?**

- Geçen sene bundan iyiydi. Devrimci mücadeyi, sokak mücadelesini sürdüren bir yeri vardı iyi kötü. Ama bu kurulun böyle bir şeyi sürdürebileceğini düşünmüyorum. Umutsuzum yani.

Ruhsuzluktan değil "olgunluk"tan!..

- **Orhan Altuğ (BTS delegesi):** Bizim genel kurulumuz geçmiş genel kurullara oranla daha olgunlaşmış olarak girdi. Bu olgunlaşmayı şöyle anlamamalı, daha sessiz ya da ruhsuz değil. Tam tersine herkesin herşeyi anlayabildiği bir olgunluğa ulaşmıştır. Bu sevindiricidir. Özellikle birinci gün konuklarımıza gösterilen ilgi, olumsuz bir şey yaşanmaması, bu olgunluğu ifade ediyor.

Tabii ki bu olgunluk şöyle algılanmamalıdır, KESK acaba mücadele coşkusunu, gücünü mü kaybetti, heyecanını mı kaybetti şeklinde algılanmamalıdır. Çünkü KESK mücadeledeki coşkusunu, kararlılığını, direngenliğini en son 1 Aralık eyleminde de göstermiştir. Bundan sonra da gösterecektir. Bu anlamda da bir olgunluk yaşanmıştır.

Yalnız hepimizin ortaklaştığı bir eksiklik var tabii ki. Bunu bir türlü beceremiyoruz. Gerek kongremizin ve tartışacağımız karar tasarılarının, yani önümüzdeki döneme ilişkin bize yön verebilecek kararların, programın, olası tüzük değişikliğinin ve hatta aday olacak arkadaşların daha önceden sendikalarımızda, şubelerimizde olabildiğince katılan arkadaşlarımızla tartışarak, olgunlaştırarak buraya taşınması daha anlamlı ve iyi olacaktı. Kapsayıcı ve bütünleştirici olacaktı. Herkesi bir biçimiyle bağlayacaktı. Herkes kendisini orada ifade edecekti. Bunu beceremiyoruz. Bu niyetten bağımsız böyle oluyor diye düşünüyorum ben. Umuyoruz ki önümüzdeki süreçte bunu da öğreneceğiz. Çünkü deneyimlerle ileri taşınacağız. Bu anlamda da olumlu geçmiştir.

Yönetimlerin oluşması biçimi de sonuçta delegasyonun iradesidir. Gruplar ve grupların ittifakı söylenebilir, ama sonuçta o gruplar da bir delegelik yapısından oluşmaktadır. Bir delegesi vardır onun. Bir delege bütünlüğü vardır. Gruplar da bu delegenin iradesiyle şu ya da bu şekilde ittifak oluşturmaktadır. Yönetimlerde bu şekilde oluşmaktadır.

Mevcut yönetim ittifakına hiçbir biçimde güvenmiyorum

- **Tüm Bel-Sen (Gaziantep delegesi):** Tüm Bel-Sen'de şu anda oluşan ittifakın Türkiye'de demokrasiyi kalıcı hale getirecek bir mücadele perspektifi sunamayacaklarını kesin olarak bilmekteyiz. Bunun için de bu Genel Kurul'da bu ittifakların Türkiye'nin demokrasi güçlerine vereceği bir şey yoktur. Oyumu da bu ittifakların olmadığı gruplara ya da bağımsızlara vereceğim.

- **Bu kurulun sonucunda çıkacak olan yönetimin kamu emekçilerinin hak alma mücadelesine bir şey katacağını düşünüyor musunuz?**

- Küresel bir saldırı olduğu için küresel bir direnişin örgütlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Üç-beş kişinin biraraya gelerek bu gidişi değiştirebileceğini düşünmüyorum. Pratikte küresel direnişi örgütleyecek bir organizasyona ihtiyaç var. Küresel saldırı konusunda herkes herşeyi söyledi. Peki küresel direniş konusunda somut olarak ne söylediler? Bir şeyi tespit edip çözümünü sunmamak yanlış bir mantıktır.

"Genel kurul bitti, umutsuz olarak gidiyorum"

- **Enerji Yapı Yol-Sen delegesi Cengiz Faydalı:** Genel Kurul'un ilk konuşmasını ben yapmıştım. Konuşmamda tartışılması gereken konuları ortaya koymak istemişim; örgüt içi demokrasi, örgütsel form ve yeniden yapılanma süreçleri, mücadele tarzının hangi araçlar üzerinden olacağı ve mücadelenin hangi cephe üzerinden yürütülmesi noktasında sendikal siyasetin nasıl yürütüleceği çerçevesinde bir konuşma yapmak istemişim, ama buna olanak tanınmamıştı.

Ben konuşmamı bu genel kuruldan umutsuzum diye bitirmiştim. Toplantı bitti, genel kurul bitti, umutsuz olarak gidiyorum. Çünkü bu 4 yıl boyunca 2 yıllık süreci örgütleyecek hiçbir karar yok. Sadece tespitler, saptamalar, dilekler, temenniler ve tavsiyeler var. Mevcut 2 yıla ilişkin hiçbir program yok, hiçbir öneri yok, hiçbir eylem tasarısı yok. Çıkan kadroda son derece düşündürücü. Çıkacak yönetimde bu süreçte çoğu yerinde olmayan, kendisini kanıtlamamış, sürecin son derece gerisinde kalan kadrolar yönetici olarak

söylendi. Bu da kuşkularımı, umutsuzluğumu arttıran bir şey.

Ama biz bu süreçleri geçici olarak görüyoruz. Bu umutsuz ortamları dağıtmak da bizim görevimiz. Bu noktada hazırlıklarımız, çabalarımız, girişimlerimiz olacak. Bu nedenle bu Genel Kurul'dan sevinçle çıkıyorum, coşkuyla çıkıyorum diyemiyorum. Tam tersine bir buruklukla, bir kaygıyla çıkıyorum. Umarım bunu kısa zamanda aşarız.

Genel Kurul demokratik uygulamalardan uzaktı

- **"Soruşturmalarda ilgili olarak sonuç alana kadar Ankara'da ilk başta kadro eylemi, sonra da kültürel bir eylem. Sonuç almadan dönmeme" şeklindeki önergeniz tartışma konusu oldu...**

- Birçok önergeniz, birçok konuşmamız tartışma konusu oldu. Örgüt içi demokrasi konusunda son derece geri olduğumuz ortaya çıktı. Daha çok baskıcı, kendi grubundan olmayan varsa ona söz hakkı vermemek, devre dışı bırakmak, önergenlerini dinlememek gibi kötü, sola yakışmayacak bir kültür örneği divandan başlamak üzere ortaya kondu. Bu diğer delegelere de yansdı. Bu bizi geliştirmez, tıkar. Ama biz önergelerimiz dinlenmedi, kabul edilmedi diye küsmüş değiliz. Onlara bu konudaki eleştirilerimizi her fırsatta ileticeğiz.

Öncelikle KESK'teki bürokratlaşmayı kırmak zorundayız

- **KESK üyesi üçüncü bir izleyici:** Sadece kongre değerlendirmesi yapmanın ötesinde, bir de süreçte bakmak gerekiyor diye düşünüyorum. Çok olumlu bir noktada değil şu an KESK. Fazlasıyla da rahatsız durumda insanlar, KESK'i oluşturan on dokuz sendikaların aktif bireyleri başta olmak üzere. Bundan kaynaklı da çok acilen bir takım önlemlerin alınması gerekiyor, en başta KESK'in içinde bulunduğu (kongreden hareketle bir gözlem bu) bürokratikleşmesiyle mücadele etmek lazım.

Bürokratikleşmeden ne anlıyoruz? Şu anda bir seçim sistemi var, bu seçim sistemi sadece gruplar üzerinden gerçekleşiyor. Bunun önüne geçebilmek için de, işyeri temsilciliklerinin önünü açıcı bir seçim sistemi önerilmesi ve KESK'in bunu hayata geçirmesi lazım ilk etapta. Ondan sonra yönetime gelen şahısların geri çağırılması sözkonusu olmalı. Çünkü insanlar KESK'in kadrolarına yerleştikten sonra, kimse bana dokunmayacak rahatlığı içerisinde kendi politikalarını uyguluyorlar.

Kongreyi kısaca şöyle değerlendiriyorum: tamamıyla bir ittifaklar süreci sözkonusu ve bu ittifakların dediğim gibi içinde bulunduğumuz sistemden kaynaklı olarak değişmesi gerekiyor. Yoksa insanlar hakikaten kendi düşünceleri doğrultusunda hareket ediyorlar. Şu anda en acil gördüğümüz sınıf mücadelesinin önünde engel teşkil ederken kendi anlayışlarının önünü açıyorlar.

Emek Platformu'na ilişkin önemsedim için bir şey söyleyeyim, KESK bildiğimiz gibi Emek Platformu'nun en iyi bileşeni, en iyi örgütü. Bunu toparlayacak olan, birleşik işçi cephesi dediğimiz Emek Platformu'nu toparlayacak olan KESK'in, ilk önce kendisini toparlaması lazım. Yoksa Emek Platformu'nu devrimci bir noktaya hiçbir zaman bu şekilde getiremeyeceğiz..

Kapitalizmi savunanlar şiddet karşıtı olabilirler mi?!

Son dönemde çok sayıda “uzman”, yazar-çizer, yetkili vb. sıfatlara sahip kimseler sözümona “şiddet karşıtlığı” adı altında değerlendirme ve tahliller yapmaya soyundu. Sözde insani görüntünün altı kazıldığında, tam bir ikiyüzlülük ve çarpıtımla karşı karşıya kalıyoruz. Dahası bu tür açıklamaların SAG ve ÖO’yla başlaması ve 19 Aralık direnişinden sonra ivme kazanması, asıl niyeti de ortaya koyuyor.

Şiddet günlük yaşamın her alanına girmiş durumdadır

Şiddet karşıtı “uzmanlar”ın tahlillerine geçmeden önce, şiddetin insan yaşamındaki görünümüne bir göz atalım. Kapitalizmi yeniden üreten temel kurumlardan biri olan aileden başlayalım. Aile içi şiddet kimi zaman günlük sermaye basınına da konu olmaktadır. Yapılan anketlerden ortaya çıkan sonuçlar, (çok sayıda kişi maruz kaldığı şiddeti sakladığı halde), “kutsal” aile kurumunda kadınların %50’ye yakınının, sözlü, fiziki ve cinsel şiddete maruz kaldığını göstermektedir. Çocukların maruz kaldığı şiddetle ilgili bir araştırma yapılmamakla birlikte, kadınlardan daha yoğun bir şekilde bu uygulamaya maruz kaldıkları kesin. Zira sokakta yaşamaya mahkum edilen çocuk sayısı yüzbinleri geçmiştir. Düzen savunucularının iddia ettiklerinin aksine, eşlerine şiddet uygulayanlar sadece eğitim düzeyi düşük olanlar değildir. Anlı şanlı burjuva üniversitelerden mezun olanlar da aynı kervanda yer almaktadırlar. Yine düzenin daha çok ideolojik-kültürel yeniden üretiminin temel kurumlarından biri olan okullarda yaygın bir şiddet uygulanmaktadır. Eğitim-Sen’in son araştırmasına göre, özellikle ilköğretimde okuyan öğrencilerin %46’sı şiddete maruz kalmakta, %40’ı ise dayakla karşılaşmaktadır. Üretim alanlarında da farklı şiddet uygulamalarının yaşandığı, burjuva basına olmasa da sosyalist basına yansımaktadır. Ayrıca, bir Ortaçağ kalıntısı olan çiraklığın geçerli olduğu yerlerde dayak yaygın bir uygulamadır. Bu üç alandaki (aile, eğitim kurumları ve üretim birimleri) gerçeklik bile, emekçilerin daha çocukluklarından itibaren düzenin ürettiği şiddete maruz kaldıklarının göstergesidir.

Devletin militarist güçleri aracılığıyla muhaliflere karşı uyguladığı şiddet ve terör ise herkesin gözleri önünde yapılmaktadır. Başta devrimciler olmak üzere, işçi sınıfı, kamu emekçileri, öğrenci gençlik, kent yoksulları gibi toplumun dinamik kesimleri, sistemli olarak sermaye devletinin şiddetine maruz kalmaktadır. Ayrıca işçi-emekçi çocuklarına üniforma giydirip silah altına alan düzen, bu gençlere karşı hakaret, küfür, aşağılama, angarya işler yaptırmanın yanı sıra dayığa da maruz bırakarak yoğun bir şiddet uygulamaktadır. Bu liste uzatılabilir. Ancak günlük yaşama yüzeysel bir bakış bile yaygın şiddeti görmek için yeterlidir.

Düzenin şiddet karşıtı “uzman” takımı bu tablo karşısında gıkını bile çıkarmaz. Çünkü kapitalizm bu tablo üstünde yükselir. Bu zevatlar da kapitalizmin çöplüğünden beslenirler. Uzmanlıklarını sergilemek için çanağını yaladıkları düzenin sahiplerinden aldıkları emirle harekete geçerler ve derin birikimlerini ortaya dökerler. Emirle yapılan tahlillerin bilimsel olgulara dayanması, etik değerleri göz ardı etmesi vb. zaten mümkün değildir ve bu işi yapanların bu erdemlere sahip olması elbette beklenemez.

Asıl hedef direnişçi devrimci kimliktir

Ölüm Orucu kitlelerin gündemine girip muhalif kesimleri harekete geçirince, devlet hücreler konusunda sıkıştı. Tam bu süreçte, Ölüm Orucu’nun bir şiddet eylemi olduğu, bir çeşit intihar anlamına geldiği ve insan yaşamı üstünde siyaset yapılamayacağı demagogileri yapıldı. Katliama karşı gösterilen kahramanca direnişten sonra, “devrimci örgütlerin şiddeti” tahlil edilmeye başlandı. O kadar iğrençleştiler ki, katliam yapan kontra devletin uyguladığı şiddetten hiç bahsetmediler. Ama devrimci direniş ruhu ve kararlılığı onları öylesine kahretti ki, devrimci örgütleri hedef haline getirmek için yoğun bir çaba içine girdiler. Kullandıkları argümanlar (“insan yaşamı”) düşkünlük çukurunda debelenişleriydi. Faşist bir katliama ses çıkarmayanların, dahası destek olanların insan yaşamının öneminden bahsetmeleri, insanlıktan ne denli çıktıklarının bir kanıtı oldu.

Devletin “örgüt baskısıyla ölüm orucuna katılıyorlar” iğrenç yalanı, eylemin hücrelerde büyümesiyle açığa çıktı. Psikolojik savaş devrimciler üzerinden boyutlandırıldı. Kontr-gerilla direktifleriyle yayın yapan kokuşmuş medya tarafından ÖO eylemi suskunluk fesadıyla boğulmaya, hücre karşıtı eylemler faşist terörle susturulmaya çalışılırken, psikolog ve psikiyatristler harekete geçirilip, direnen devrimcilerin ruh sağlıkları tartışılmaya başlandı.

Katliamcı iğrenç yüzlerine bilimsel maske takma çabasına girdiler. Sermayenin “uzman” takımı birden devrimcilerin ruh hastası olduklarını keşfetti. Tanıyı koyduktan sonra, bunun nedenlerini tahlil etmeye başladılar.

Tam bir düşkünlük örneği olan bu saldırıya alet olanlar ya da bilinçli olarak katılanlar bu faşist katliamın ortağı olarak anılacaklardır. Hiçbir yalan, hiçbir maske faşizmin kanlı çirkin yüzünü örtmeyi başaramayacaktır. Bu tür iğrenç saldırıların bir etki yaratma şansı yoktur. Zira devrimciler gibi direnmek, hiçbir baskıya, işkenceye, silaha, bombaya boyun eğmemek, ancak ruh sağlığı sağlam olanların başarabileceği bir şeydir.

Şiddete karşı çıkmak, yaşama hakkını savunmak elbette bu düzene hizmet edenlerin işi olamaz. Zira kapitalist düzenin asalak sömürücü sınıflarının çıkarını korumak için kullandığı temel araçlardan biri yaygın şiddettir. Düzen savunucularının kendi düzenlerinin varlık nedenine karşı çıkmaları eşyanın tabiatına aykırıdır. Üçüncü ayını dolduran zindan direnişi ve bu süreçte sermaye düzeninin saldırılarının boyutları, birçok gerçeğin yanısıra şu gerçeği de net olarak ortaya çıkarmıştır. Bu düzeni savunan, bu düzene hizmet eden her kurum ya da kişinin eli kana bulaşmıştır. Ve tüm katliamlarda sorumlulukları vardır. Proletaryanın şiddeti bu sözde şiddet karşıtlarından da hesap soracaktır.

Şiddetten arınmış bir toplum biz komünistlerin en büyük idealidir. Ama önce şiddetin kaynağını kurutarak, yani şiddeti üreten sermaye sınıfını, düzenini ve her türden çanak yalayıcılarını proletaryanın şiddetiyle ezip, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya kurduktan sonra. İşte şiddet o zaman gereksizleşecektir.

Devrim şehitlerini anma etkinliği

28 Ocak Pazar günü Esenyurt İşçi Evi’nde Kemalist burjuvazi tarafından katledilen Mustafa Suphiler, 19 Ocak’ta Alman burjuvazisi tarafından katledilen Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ile 19 Aralık 2000’de zindanlarda katledilen devrimciler için bir anma düzenlendi. Bu üç katliamı ve direnişi birleştirmemizin nedeni; genel olarak burjuvazinin dünyanın her yerinde devrimin öncülerine yönelik katliamcı tutumunu ortaya koymak ve devrimcilerin bu saldırılara karşı gösterdikleri yiğitçe direnişleri tarihsel ve enternasyonal bir perspektif içinde yansıtmaktır.

Yaklaşık 70 kişinin katıldığı anmada, devrim şehitleri için yapılan saygı duruşunun ardından açılış konuşması yapan bir yoldaş, konuşmasında; Türk burjuvazisinin Osmanlı’dan devraldığı katliamcı geleneğini devam ettirdiğini, cumhuriyet kurulduktan bu yana tüm muhalif kesimlere yönelik sayısız katliama imza attığını dile getirdi. Kürt halkının en meşru ulusal hak mücadelesine karşı girişilen katliamlara ve tutsak devrimcilere yönelik katliamlara değinerek, bunun burjuvazinin değişmez bir tutumu olduğunu, ezilen sınıflar üzerindeki egemenliğini sürdürürebilmek için bundan sonra da aynı tutum içerisinde olacağını ifade ederek, buna karşı sınıf mücadelesini yükseltmek gerektiğini vurguladı.

Daha sonra, okunan şiirlerin ardından, 19 Aralık katliamına ilişkin hazırlanan video kaseti izlendi.

Kaset izlendikten sonra, destek için dışarıda 60 gün sürdürülen açlık grevinde yeralan bir yoldaşımız, 19 Aralık katliamı öncesi süreci anlatarak, dışarıda kamuoyu yaratmak için açlık grevine başladıklarını hatırlattı. Şu an katliamlara, işkencelere rağmen devrimcilerin hücrelerde direnişi sürdürdüklerini ve hücreler yıkılana kadar da sürdüreceklerini, bunun için dışarıdaki desteğin hızla örgütlenmesi gerektiğini belirtti.

Anmaya birer tiyatro ve müzik grubu da dahildi. Ancak sonradan çıkan aksiliklerden dolayı bu gerçekleşmedi.

Programımız belli eksiklikler taşısa da gelen kitle üzerinde olumlu bir etki bıraktı. Açlık grevinde olan yoldaşımızın konuşmasından sonra okunan şiirler ve hep beraber Avusturya İşçi marşının söylenmesinin ardından anma sona erdi.

Direniş, katliam

Ara kesimlerin sinmesine ya da hızla saf değiştirmesine ibretlik denebilecek daha beter örnekler var. Bu, Türkiye'nin geleneksel sol aydın kitlesinin önemli bir kesiminin nasıl çürüyüp kokuştuğuna gerçekten çarpıcı bir gösterge oldu. Direniş, ayrıştırıp saflaştıran, tutarsız ve kaypak öğeleri, çürüyüp kokuşan kesimleri gözler önüne seren o muazzam gücünü burada da gösterdi. Katliamdan önce direnişteki "gençlerimizin direnci" üzerine edebiyat yapan bir kısım sözde solcu yazar ve edebiyatçı taifesi, katliamdan hemen sonra tümüyle devletin ağzından konuşmaya, onun düdüğünü çalmaya başladı. Böyleleri devlete yaranan ve yaltaklanan, sonuçta katliamın onaylanmasına çıkan yazılar yazmakta birbirleriyle yarıştılar. Bu, devrim mücadelesi yükseliyorken devrime meyleden o ara katmanların, daha çok da bunların ideoloji, politika ve kültür cephesindeki temsilcilerinin, karşı-devrim gücünü ve şiddetini gösterdiğinde anında nasıl sindiklerini, nasıl hemen tarafsızlığa ya da karşı-devrimden yana meylettiklerini gösteren çok çarpıcı bir olgu.

Direnişin gücü sessizlik ve durgunluğu bir kez daha parçalayacaktır

Bugünkü sessiz ve durgun ortam bir süre daha devam edebilir, ama sonuçta kırılması kaçınılmazdır. Daha önce başarısızlaşsa bile direnişçi devrimciler peşpeşe yaşamlarını yitirmeye başladıklarında, teröre ve suskunluk fesadına dayalı bugünkü bu sessizlik kırılacak, hareketlilik yeniden başlayacak, çünkü o pazarlık masası da birileri çok istemese de kaçınılmaz olarak yeniden kurulacak. Tüm bunlardan kuşku duyulmasın. Sonuç ne mi olacak? Bu bir siyasal çatışma alanı olduğuna göre, sonuç; çatışan tarafların güçleri ile, iradeleri ile, karşılıklı olarak elde ettikleri desteklerle, yaratmayı başardıkları siyasal koşullarla sıkı sıkıya bağlantılı olacak. Her halükarda devlete geri adım atılacak. Devletin geri adımı F tiplerinin boşaltılmasına ya da hücre duvarlarının yıkılmasına varabilecektir midir, bu ilerici devrimci cephenin ne yapacağına, neler yapabileceğine de sıkı sıkıya bağlıdır. İçeride kendini ölümüne ortaya koyarak dışarıda geniş ve etkili bir desteğin potansiyel koşullarını yaratan devrimci tutsakların bize sunduğu bu elverişli zeminin dışarıda ne kadar değerlendirebileceğine sıkı sıkıya bağlı.

Ecevit, katliamı izleyen günlerde, burası bir arı kovanydı, biz çomak soktuk, buna bizden önce kimse cesaret edemiyordu diyerek övünüyordu uşaklık ettiği burjuvazi önünde, sorunu da çözülmüş, geride kalmış sayıyordu. Ama bayram sonrasında bir başka

havadaydı, gençler sorumlu davranmalılar, inat etmemeliler demeye başladı. Devrimcilere ve devrimci tutsaklara "teröristler" demeye çok özel bir dikkat gösteren, katliam günlerinde bunu sakız gibi çiğneyip duran bu aşağılık adam, şimdi nedense pek dikkatli, pek yumuşak ifadeler seçiyor, direnişi sürdüren devrimcilere "gençler" demeyi tercih ediyor. Elbette bir nedeni olmalı bunun. Bu bir zayıflığı, bu direnişin gücü karşısında bir gerilemeyi anlatıyor. Katliamdan sonra utanmazca bir tutumla katliam ve işkenceye "insan haklarına uygunluk" fetvası veren Meclis İnsan Hakları Komisyonu Başkanı tatil bitmeden Sincan'a gitmek ve direnişlerin sürdüğünü kamuoyuna bir kez daha resmen açıklamak zorunda kalıyor. Burada belli ki bir sıkıntı, bir ağırlık, bir çaresizlik var. Bu yakında daha çok açığa çıkacak, bundan kuşku duyulmamalıdır.

Bizim için bugün aslolan bunu değerlendirmeye bakmak, içeride kararlılıkla sürmekte olan direniş dışarıdan en geniş desteği örgütlemeye çalışmaktır. İçeride, direniş cephesinde kararlılık tamdır; buna büyük bir inancımız vardı, bu inanç katliam operasyonu ve sonrasında pratikte doğrulandı. Devrimci tutsaklar verdikleri sözü tuttular. "Ölürüz ama hücrelere girmeyiz!" demişlerdi; bu sözlerini tuttular. Şimdi de ölürüz ama katliam ve faşist zorbalıkla yaratılan fiili durumu kabul etmeyiz diyorlar.

Direnişe desteği kırmak için yaygın terör

İlerici devrimci kesimlerde katliama karşı yaşanan sessiz öfke ne olursa olsun, bugün dışarıda çok büyük bir zayıflığın yaşanmakta olduğu bir gerçek. Katliamın ardından ve katliamın yarattığı öfkeyle devrimci hareketin militan kesimleri önemli bir direnç ortaya koydular. Katliamın sürdüğü günlerde Taksim'e, Kızılay'a yüzlerce, binlerce kişi çıktı. Ama katliam planının bir parçası da, katliamla eş zamanlı olarak dışarıyı terörize ederek hızla etkisizleştirmektir, sistematik terör eşliğinde geniş çaplı gözaltı ve tutuklamalara girişmektir. Nitekim katliamın başladığı saatlerden itibaren başta büyük kentler olmak üzere ülke çapında yaygın bir terör estirildi, geniş çaplı gözaltılar gerçekleşti ve direnişin önünü tutan birçok insan tutuklandı. Dernekler, evler, kahveler basıldı. İHD'nin şu günlerdeki açıklamasına göre, salt Ankara'da o dönem bin kişi gözaltına alındı. Bunlar daha geri kesimleri seferber eden ileri öncü güçlerdi. O kritik günlerde bunların hızla etkisizleştirilmesi, dışarıdaki direnişin kırılmasında kuşkusuz ki önemli bir rol oynadı.

Ölüm Orucu'na destek çerçevesinde dışarıda gelişen geniş çaplı muhalefetin dinamiği, içeride devrimci tutsakların eylemi/Ölüm Orucu direnişi, dışarıda ise devrimci örgütlerin çabası, kararlılığı, bütün bir enerjisini cesaretle ortaya koymasındadır. Bir yandan katliamın sarsıntısı, bunun insanlarda yarattığı şaşkınlık, öte yandan hareketin ileri kesimleri üzerinde estirilen terör, yaratılan tırpanlamalar, tutuklamalar, bugünkü geçici durgunluğu yarattı... Faşizmin hesabı buydu ve şimdilik bunda geçici olması kaçınılmaz bir başarı sağlandı. Ölüm Orucu'nun bir döneminde kendini geniş çapta ortaya koyan kitle muhalefetine bugün

önemli bir daralma ve belirgin bir pasifleşme var, bunu görmezlikten gelemeyiz.

Faşist terör ve ara güçler

Sistematik baskı ve terörle, toplumsal ortamın da ötesinde, bizzat hücre karşıtı muhalefet terörize edildi, bir ölçüde sindirildi. Düşününüz ki, ÖDP daha 12 Aralık'ta, daha karşı saldırının o ilk günlerinde utanç verici bir genelgeyle kendi bütün güçlerini çatışma sahnesinin dışına çıkardı. Karşı-devrimin karşı saldırısı karşısında ara kesimlerin kaçışmasına, mücadele alanını anında terketmesine, seyirci ya da tarafsız bir konuma hızla geçmesine çarpıcı bir örnek oldu bu. Ama hakkaniyet gereği olarak belirtmek gerekir ki, İstanbul ÖDP örgütü bu utanç verici kararı fiilen tanımadı ve sonraki dönemde de üstüne düşeni bir ölçüde yapmaya çalıştı. Bu, zirvelere egemen kokuşmuş reformist politikanın temsilcileri ile tabandaki devrimci duyarlılık arasındaki mesafeyi ve gitgide derinleşen çelişkiyi gösteriyor. Bu mesafe ve çelişki öteki reformist partilerde de var ve sertleşen çatışma bu bünyelerde kaçınılmaz etkilerini gitgide daha çok gösterecektir. Bu partilere yaklaşımımızda bunu gözetken bir tutumla hareket etmek durumundayız.

Ara kesimlerin sinmesine ya da hızla saf değiştirmesine ibretlik denebilecek daha beter örnekler var. Bu, Türkiye'nin geleneksel sol aydın kitlesinin önemli bir kesiminin nasıl çürüyüp kokuştuğuna gerçekten çarpıcı bir gösterge oldu. Direniş, ayrıştırıp saflaştıran, tutarsız ve kaypak öğeleri, çürüyüp kokuşan kesimleri gözler önüne seren o muazzam gücünü burada da gösterdi. Katliamdan önce direnişteki "gençlerimizin direnci" üzerine edebiyat yapan bir kısım sözde solcu yazar ve edebiyatçı taifesi, katliamdan hemen sonra tümüyle devletin ağzından konuşmaya, onun düdüğünü çalmaya başladı. Böyleleri devlete yaranan ve yaltaklanan, sonuçta katliamın onaylanmasına çıkan yazılar yazmakta birbirleriyle yarıştılar.

Bu, devrim mücadelesi yükseliyorken devrime meyleden o ara katmanların, daha çok da bunların ideoloji, politika ve kültür cephesindeki temsilcilerinin, karşı-devrim gücünü ve şiddetini gösterdiğinde anında nasıl sindiklerini, nasıl hemen tarafsızlığa ya da karşı-devrimden yana meylettiklerini gösteren çok çarpıcı bir olgu. Bunu anlamak istiyorsanız, devrimler tarihini okuyunuz, özellikle Marks ve Engels'in küçük-burjuva yiğidini

acımazsızca eleştiren ve alaya alan 1848 Devrimi üzerine eserlerini inceleyiniz. Günümüz Türkiye'sinin özel ama son derece sert bir siyasal çatışması üzerinden yaşananlar özünde aynı şeylerdir. Bütün devrimlerin tarihinde bu vardır. Devrim gelişme dönemlerinde bu ara

katmanları hep ardından sürüklemiştir, ama karşı-devrimin karşı saldırısı gündeme gelir gelmez, hele de belli başarılar sağlar sağlamaz, bu ara katmanlar, özellikle de onların temsilcisi konumundaki güçler devrimi anında terketmişler, hızla tarafsız ara konuma

ve sol hareket/2

H. Fırat

(06 Ocak '01 tarihinde verilmiş ikinci bir konferansın kayıtlarıdır..)

çekilmişler, ya da daha da kötüsü karşı-devrime meyletmişlerdir.

Reformist sol direnmekten acizdir

Devletçi ve MGK'cı solu, katliamı gerçekleştiren odaklardan yana olan devlet solunu, somutta Perinçekçi İP'in bugün temsil etmekte olduğu çizme yalayıcıları dışında tutarsanız, (ki bunlar yazı ve açıklamalarında katliama alkış tuttular, devrimcileri karalayarak katliamı mazur gösterdiler, *Aydınlık* dergisi bu konuda boğazına kadar pisliğe battı), reformist solun öteki kesimleri yaptıkları açıklamalarla doğal olarak katliamı mahkum ettiler. Ama yalnızca bu sınırlar içinde kaldılar, yazılı açıklamalar yapmanın ötesine bir santim bile geçmediler, geçemediler. Bu ne rastlantı ve ne de salt bir niyet sorunu. Niyetlerden öte, bunların politik konumu, politik mücadele anlayışı ve kültürü bunun ötesine geçmeye el vermiyor. Bu onların reformist iradelerini ve gücünü gerçekten aşiyor.

Bu parti ve çevreler, herşeylerini yumuşak, barışçı, yasal ve icazetçi bir politik mücadeleye göre ayarlamışlar. Oysa bunun, bu sınırların ötesinde sistematik baskı, devletin faşist terörü var. Bunun ötesinde, devletin terörüne karşı militanca direnme gereği ve zorunluluğu var. İşte bu yapılar bunu yapamıyorlar. Faşist baskı ve terör karşısında sinmek bunların davranış çizgisi. Bu terörü göğüsleyerek militan bir direniş çizgisiyle mevzileri savunmak bunların konumuna, adeta doğalarına aykırı. Bunların faşist baskı ve teröre karşı tutumu, yazı ve açıklamaların ötesine geçemez, pratik herhangi bir davranışla birleşemez.

EMEP çizgisindeki günlük *Evensel* gazetesi katliam boyunca duyarlı davrandı, olumlu bir işlev yerine getirdi. Kendi deyimleriyle yalan perdesinin yırtılmasında belli bir rol oynadı, bu bir gerçek. Ama bakıyoruz, arkasındaki partinin katliama karşı yapabildiği hiç ama hiçbir şey yok. Yinelıyorum, niyetlerden ya da samimiyetten de öte bir sonuçtur bu, şaşırtıcı olmamalıdır. Bunların dayandığı güçler, bir baskı ortamında gerçekten bir şey yapmaya yatkın güçler değil. Bu tür bir mücadele anlayışına yatkınlık yok. Barışçıl bir mücadele ortamı olsa, kitlelerini bir yerlere toplarlar, barışçıl bir gösteri yaparlar, kendi tutumlarını, tepkilerini ortaya koyarlar. Ama böyle bir ortam yok. Tersine bir baskı ve terör ortamı var, polis acımasızca saldırıyor bu tür girişimlere. En barışçıl ve masum eylemlerin üzerine bile büyük bir acımasızlıkla giden bir polis azgınlığı var ortada. İşte bu acımasızlıkları göğüsleyecek bir konum ve kimlikten, buna uygun bir mücadele anlayışından yoksundur reformist sol. EMEP'ten ÖDP'sine ve SİP'ine kadar bu böyle.

Tüm bunları, reformist solun aslında zaten bilinen konum ve kimliğini bir kez daha ortaya koymak için söyleyemiyorum. Ben bugün zindanlarda sürmekte olan direnişe dışarıda zayıflayan desteğin nedenlerine işaret etmeye çalışıyorum. Katliama karşılar, F tipine karşılar, sürmekte olan direnişi destekliyorlar, ama hiçbir şey yapamıyorlar, bundan acizler, gerektirdiği bedelleri bildikleri için bu konuda tümünden isteksizler.

Bugün hala sürmekte olan zayıflığın gerisinde bir yanıyla da bu var. Karşı-devrimin yarattığı bir sinmişlik ve hatta yer yer saf değiştirme var.

Sertleşen mücadele ve reformist sol

Bu deneyim çok önemli, bundan, bugüne ve geleceğe yönelik olarak çıkarılması gereken temel önemde sonuçlar var. Türkiye'nin nasıl bir ülke olduğu biliniyor, son 30 yıl üzerinden Türkiye'nin temel gerçeklerini görmenin bir güçlüğü yok herhalde. Türkiye'de sosyal çelişkiler yatışmak bir yana günden güne sertleşip keskinleşiyor. Türkiye'de rejim normalleşmek, tırnak içerisinde bir parça demokratikleşmek bir yana, baskıyı, terörü, işkenceyi, gündelik uygulama haline getiriyor, sistemleştiriyor. Peki böyle bir ülkede bu tür sol akımlar ne yapacaklar? Bu konum ve tutumlarıyla bunların temel çatışmada bir yeri ve rolü olabilecek mi, bu mümkün mü?

Örneğin bu son iki ay içerisinde toplumun gündemini dolduran bir temel çatışma üzerinden SİP diye bir siyasal oluşumun varlığını herhangi bir biçimde hissedilen olmuş mudur? Muhtemeldir ki adına bir de "Komünist Parti" yaftası asması haberlerinden ve rejimin Nazım Hikmet'i ehlileştirme kampanyasına sunduğu dolaylı destekten dolayı bu olmuştur. Peki, gündemdeki gerçek siyasal çatışmalar üzerinden bakıldığında, varlığını herhangi bir biçimde gören duyan olmuş mudur bu partinin? Adlarını komünist yaftası ile süslemeyi marifet sayan bu beyler ÖDP'nin bazı yerel örgütleri kadar bile olamadılar. ÖDP'liler kadar olamadıktan sonra adını "komünist" koysanız ne olur ki?! Adı "aşkın ve devrimin partisi" olan liberal bir sol partinin yerel güçleri "komünist" yaftası taşımayı marifet sayanlardan çok daha samimi davranıyorlar. Hiç değilse sol demokrat kimliğin getirdiği bir duyarlılıkla hareket edebiliyorlar. Onun kadar bile olamadılar komünist yaftasına heveslenenler. Bunların bu ülkedeki sert sınıf mücadeleleri dönemindeki yeri ne olabilir, varın hesap edin.

EMEP yeri geldiğinde, örneğin 1 Mayıs'larda 4-5 bin kişi yürütmekle övünebiliyor. Peki şimdi, bu kadar sert sözcüklerle mahkum ettiği bir katliama karşı neden birkaç yüz kişiyi sokağa çıkarmıyor? Demek ki bu onun iradesini ve tercihini aşılıyor. Çünkü dayandığı ya da desteğini aldığı güçler böyle güçler değil, bunlar reformist politikaların kötürümleştirdiği, barışçıl sınırlara, icazetli eylemlere alıştırdığı, buna uygun bir eğitimden/terbiyeden geçmiş güçler. Ama Türkiye'de devrim ve sosyalizm adına böyle güçlerle siyasal mücadelede herhangi bir mesafe almak mümkün müdür? Böyle bir ülkede bu mücadele anlayışıyla, bu reformist konumla, bu icazetçi anlayışla ne yapılabilir ki, nereye ve ne kadar gidilebilir ki?

Burjuva düzen işçileri ve emekçileri günden güne ağır bir sosyal yıkıma sürüklüyor. Yığınların hiçbir iktisadi, sosyal ve siyasal talebi karşılanmıyor. Yoksulluk artıyor, işsizlik artıyor, sosyal hakların gaspı sürüyor. Genel bir saldırı bu ve tüm hızıyla sürdürülüyor. Doğal olarak buna baskı ve terör aygıtının tahkim edilmesi, her türlü muhalefetin bununla sindirilmesi eşlik ediyor. Rejim en sıradan

insan hakları mücadelesine katlanamıyor, geçtik temel demokratik hak ve özgürlükler mücadelesine katlanabilmeyi. Türkiye şu an için işte böyle bir ülke; bugününde ve geleceğinde bunlar görülebilen bir ülke. Ve böyle bir ülkede reformist solun icazete dayalı mücadele anlayışının bir geleceği olabilir mi?

Ödenmesi gereken bedel neyse ödenecektir

Bugünkü sessizlik ve durgunluğun çok geçmeden kırılacağını söyledim, bunun böyle olacağından kimsenin kuşkusu olmasın. Direnişin ateşi yeniden bu sonucu yaratacaktır. Bugün sindirilmiş kesimlere yeniden güç ve moral aşılayacaktır. Ve adım adım o meydanlara yeniden çıkılacaktır. Dün de, direnişin başlangıç döneminde ve sonrasında da bu aynen böyle olmuştu. Suskunluk fesadı parçalanmış ve hücre karşıtı eylem dalga dalga yaygınlaşmıştı. Taksim'e yıllardır çıkılmıyordu; o birkaç bin kişiyle ikide bir Taksim'e tam da direnişin sağladığı imkanlarla çıkıldı. Kızılay'da saatler süren

çatışmalar direnişin esinlendirdiği mücadele ruhu ve kararlılığı sayesinde yaşanmıştı. Alanlara gene çıkılacak, gerektiğinde militanca çatışmalar gene yaşanacak, bundan kuşku duyulmasın.

Bu tabii ki çok sayıda devrimcinin hayatına malolacak. Partimizin de en iyi kadrolarının bir kısmının kaybedilmesine yolaçacak. Ama meseleye buradan bakamayız. Bu çatışma toplumdaki temel çatışmanın, genel devrimci siyasal mücadelenin kaderiyle çok yakından ilgili. Bu unutulamaz, bunun yüklediği devrimci sorumluluklardan kaçılmaz, buradan geri adım olmaz. Buradan geri adım, genel devrimci siyasal mücadele için çok büyük bir darbe olur. Dolayısıyla biz, Türkiye'deki genel devrimci siyasal mücadelenin çıkarları üzerinden bakmak, kayıplarımıza da bu gözle katlanmak, ödenmesi gereken bedeller neyse ödemek durumundayız.

"Kadrolarını koruma" türünde bir garip politika bazı gruplar tarafından uygun bir dille ifade edildi, bu bir biçimde direnişten geri durmanın gerekçesi olarak kullanılabilir. Ama bu yolla kadroları korumak, bu yaklaşımla bir siyasal kazanım elde etmek mümkün değildir. Tam tersine, kadrolarımızı bu tarzda korumaya kalkarsanız, gerçekte onları siyasal ve manevi açıdan kaybedersiniz. Fiziksel bakımdan korur fakat politik ve moral açıdan öldürürsünüz. Devlet 20 yıllık bir geleneği ezmek, bununla toplumsal muhalefeti dizginlemek istiyor. Buna seyirci kalabilir mi bir devrimci parti, bunun yüklediği ağır sorumluluktan kendi dar ihtiyaçlarına ya da açmazlarına sığınıp kaçabilir mi? Kaçarsa eğer başka türden bir tükenişi yalnızca hızlandırmış olmaz mı?

Şu an 30'a yakın devrimci kaybedilmiş, yüzlercesi ağır bir biçimde yaralanmış durumda. Bunların çoğunda kalıcı sakatlıklar olacak. Artı, Ölüm Orucu'na gidenlerin sayısı 400'ü buldu ve bunların ilk grubu ölüme gitgide daha çok yaklaşıyor. Bunu kavramaktan gelen bir hassasiyet yok henüz ortada. Ama durum aniden sertleşecek, insanlar öldükleri zaman bu sorun toplumun gündemine bir biçimde yeniden girecek. Sanıldığı kadar vicdansız ve duyarsız değil bu toplum.

Örneğini görmek isteyenler, *Milliyet* gazetesinin 25 Aralık tarihinde yayınlanan okur mektuplarına bakabilirler. Bu insanların çoğu belki solcu bile değiller, yazdıklarından anlaşıldığı kadarıyla. Ama medyanın yürüttüğü kampanyadan tiksindiklerini dışarı vurabiliyorlar. Bunların en yumuşak mektuplar olarak yayınladıklarından da kuşku duymayın. *Milliyet* gazetesi, katliam günlerinin bu en rezil ve aşağılık gazetesi, bir köşesinde bu mektuplardan küçük parçalar yayınlayarak yarım ağız güya günah çıkardı. Bu olay, toplumumuzun sanıldığı kadar duyarsız ve vicdansız olmadığını, beyinsiz hiç olmadığını gösteriyor. Bütün bunların yalan olduğunu, gerçeğe insanı isyan ettiren bir rezillikte ihanet edildiğini, insanlar bütün o yalan bombardımanına rağmen görebiliyorlar. Ne kadar çok tepki gelmiş olmalı ki, tutup bazı örnekleri yayınlamak ihtiyacı duyuyor bu gazete.

Devletin yirmibin kişilik bir güç ve büyük teknik olanaklar, yıkım ve ölüm araçları seferber ederek gerçekleştirdiği o şaşılsal katliam operasyonuna rağmen, 30'a yakın insanın kaybına rağmen ve cezaevlerinin harabeye dönüştürülmesine rağmen, insanların şimdi hücrelerde direnişi sürdürdüğünü, taleplerini olduğu gibi koruduğunu ve bu temel üzerinde ölüme gittiğini gördüğü zaman, bu toplum bundan etkilenmeyecek mi? Bu devlet kanlı katliam operasyonu ile neyi çözdü, diye sorulmayacak mı? Medya üzerinden örülen suskunluk fesadı bunun önünü ne kadar ve nereye kadar kesebilecek?

Düne göre daha büyük bir enerji ve seferberlik

Gündemdeki acil görevlere de böyle, buradan yaklaşıması gerektiğini vurgulamak için bunun altını böyle çiziyorum. Üstümüze düşeni yaptık, süreci omuzladık, ama sonuç şimdilik bir tıkanıklık oldu diye düşünüp elimiz böğrümüzde bekleyeceğimiz bir zamanda değiliz. Tam tersine, düne göre daha fazla bir duyarlılıkla, daha büyük bir enerji ve seferberlikle hareket etmemiz gereken günlerden geçiyoruz. Dışarıda gösterilecek politik başarı ölçüsünde, içeride devrimci hayatı kurtarılacaktır, bunu bir an için unutmamalıyız. Dışarıdaki başarı içeride ödenecek bedelle ters orantılı olacaktır. Rejime ne kadar erken geri adım atılırsa, ölümlerin sayısı o ölçüde azaltılabilecektir, çok sayıda devrimcinin giderilemeyecek hastalık ve sakatlıklarla yüz yüze kalması o ölçüde engellenebilecektir.

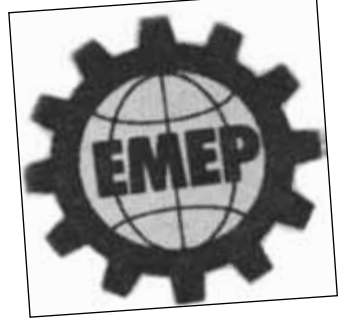
Her devrimcinin, her devrim sempatanının, kendini davanın içinde gören her insanın kendi sorumluluklarına, bu sorumlulukların gerektirdiği duyarlılığa, bu duyarlılığın ortaya çıkaracağı pratik enerjiye bu gözle bakması gerekiyor. Yurtdışında gösterilen politik etkinlik de sanıldığı kadar önemsiz değildir. Yeter ki kitlelerin duyarlılığı eylemlilik olarak sürekli açığa çıkartılabilsin. Bu, Avrupa çapında kamuoyu oluşturmak anlamına geliyor ve rejim için sanıldığı kadar önemsiz değil. Rejim üzerinde oluşacak basınçların önemli bir koludur, soruna mutlaka bu bakış açısıyla yaklaşabilmek gerekir.

Devrimci tutsaklar direniş mevzisini tuttıkları sürece, biz de dışarıda gereğini yapar, rejimin zayıflıklarına etkili bir biçimde yüklenirsek, bu işten kesin olarak sonuç alırız. Bu sonuç hangi biçimler içerisinde olur, onu saklı tutuyorum. Dediğim gibi bir çatışmadır, her çatışmanın bir uzlaşma noktası olacaktır. Ama tecrit ve izolasyon hesaplarının yenilgiye uğratılması, bunu olanaklı kılan tüm yasal ve maddi düzenlemelerin ortadan kaldırılması en asgari koşuldur, devrimci tutsaklar için.

Rejimin politik başarısı direnişi kırmak olabiliirdi,

ama direnişi kıramadılar. Direniş daha da güçlenmiş bir biçimde sürüyor. Bu anlamda ilk çatışmayı politik ve moral açıdan biz kazanmış bulunuyoruz, bunu hep yineliyoruz. Ama asıl çatışmayı henüz kazanmış değiliz, çatışma hala tüm şiddetiyle sürüyor. F tipi eksenli, hücre saldırısı diye nitelediğimiz çatışma bugün daha da şiddetlenmiş biçimde sürüyor. Rejimin büyük bir katliamın politik bedellerini göze alarak yaptığı hesap, devrimci irade karşısında olduğu gibi boşa çıkmış bulunuyor. Sorun olduğu yerde duruyor, çatışma kaldığı yerden sürüyor. Sadece direnişin koşulları değişmiş, doğal olarak ödenecek bedeller biraz daha ağırlaşmış bulunuyor, hepsi o kadar.

Düne kadar, aslında içerideki yüzlerce genç direnişi sürdürmek istemiyor, ama koşu ortamında bu kendilerine örgütler tarafından dayatılıyor, deniliyordu. Şimdi ne diyecekler? Şimdi artık tutsaklar tek ya da üç kişilik hücrelerdeler, tecrit edilmiş vaziyetler, dahası direnişi bırakmaları için sistematik baskı ve işkencenin hedefidirler. Ama işte buna rağmen direniş güçlenerek sürüyor. Bu katı gerçeklik karşısında bütün o eski demagoji çöktü, kimse artık bunun sözünü etmiyor. Peki direnişi karalamak için şimdi ne diyecekler, şimdi neyin demagojisini yapacaklar?

Bu toplumda davasını bu denli inançla kim savunabilir?

Şimdi artık yalnızca bu direnme inadına, bu fanatizme ve bağınazlığa şaşıtlıklarını söylüyorlar. Bu, bu devrimci inanç ve enerjiye şaşıyoruz anlamına geliyor işin aslında. Ne diyordu Adalet Bakanı? Bu gençler bu inançlarını ve enerjilerini Türkiye için kullansalar, ülke düze çıkar, diyordu direnişin ağırlığı altında bunalmış bir halde. Herhalde tarihe geçecek bu sözün tüm onuru bize, tüm utancı ise rejime yeter. Demek ki birkaç bin devrimcinin inancı ve enerjisi, Türkiye'nin sorunlarına çözüm olabilecek bir gücü simgeleyebiliyor, akıllara bunu getirebiliyor. Bu, devrimci irade karşısında dize gelmekten başka ne anlama gelir ki? Demek ki bu devrimci inanç ve enerji, devrimcilerin yiğitliği ve kararlılığı, üstelik katliamcılara, kendi eli kanlı cellatlarına bunu böyle söyletebiliyor!

Peki düzen cephesinde böyle bir inanç, ondan kaynaklanan bu türden bir enerjinin zerresi var mı? O "şerefli" Türk ordusu ve polislerinin hiç böyle şerefli, böyle onurlu bir eylemi var mı? Böyle bir direnci var mı? O "şerefli" Türk ordusu ve polisi Skorsky helikopterleri ve termal kameralarıyla övünüyor, tanklarının gücü ve etkili bombaları ile övünebiliyor. Yalnızca ölüm ve yıkım araçlarıyla, baskı, terör ve işkence aygıtıyla övünebiliyor bunlar. Burada inancın, yiğitliğin, bir dava uğruna özverinin zerresi var mı? Kendi davası uğruna bir inancın herhangi bir örneği var mı işbirlikçi uşak takımının tüm yaşamında?

Basınımız, bunlar erdemden, ahlaktan, değerlerden, şereften, onurdan yoksundurlar derken, bir nesnel durum tespiti yapıyor. Bunların kadın devrimciler karşısında ne kadar acz içerisine düştüklerini anlatıyor, devrimci bayan tutsaklar mektuplarında. Bu mektupları ibreti alem için okuyun. "Şerefli" Türk ordusu ve polislerinin içler acısı halini, utanç verici durumunu görün!

Emekçi insanın gözünde tüm bunların bir anlamı olacaktır, emekçi vicdanında tüm bunlar bir biçimde yankılanacaktır. Bunlar hep değerlendiriliyordu, bunlara hep şaşılıyordu. Devrimcilerden başka kim kendi davası, kendi inancı uğruna böyle bir enerji ortaya koyabilir bu toplumda? Politik ve moral olarak ilk safhayı biz kazandık derken, bunu da anlatmış

oluyoruz aynı zamanda.

Çatışmanın genel eksenini ise orta yerde duruyor henüz. Üstelik çatışmayı kazanmak için şimdi çok daha büyük bir bedel ödemek gerekiyor. Dün devletin F tipinden şimdilik ya da tümünden vazgeçiyorum demesi, bu geri adımı "devlet sorumluluğu" adı altında estetize ederek sunması kolaydı. Oysa şimdi bir operasyon yapmış, cezaevlerini savaş alanına çevirmiş, 30'a yakın devrimciyi öldürmüş ve götürüp zorla insanları hücrelere atmış. İşte bundan geri adım atmak devlet için düne göre çok büyük bir politik bedel gerektiriyor. Tam da bundan dolayı, devlete geri adım attırmak için bizim çok büyük bir bedel ödememiz gerekiyor. Şimdi işimiz bu anlamda daha zor, şimdi çok daha büyük bir bedel ödemek durumundayız. Dolayısıyla görev ve sorumluluklarımıza da bu gözle bakmak, bunun gerektirdiği bir çaba içinde olmak durumundayız.

Zaman içerisinde güçlenen direniş geleneği

Kitlelere bu devletin vahşetinden çok devrimcilerin yiğitlik örneği direnişini anlatmaya bakın. Kitleler devletin vahşetini zaten biliyorlar. Siz onlara devletin bu vahşetine rağmen devrimci iradenin kırılmazlığını anlatmaya bakın. Direnişi önplana çıkarın, direnişi propaganda etmeye bakın. Önemli olan devletin bütün bu vahşetine rağmen devrimcilerin teslim alınmamasıdır, bunun üzerinde durun.

İnsanlar kendilerini feda ederek bir büyük davayı koruyor, yaşatıyorlar. Bu özveriler sayesinde ki bu dava toplum çapında şu veya bu biçimde gündeme geliyor ve tartışılıyor. Terör ve teröristler üzerine devasa boyuttaki rezil kampanyanın gerçekleri tümüyle örtmesi mümkün değildir. Toplumsal destek üzerinden bakıldığında genel devrimci akım kuşkusuz henüz son derece güçsüz; ama buna rağmen kendini ve mücadelesini sık sık tüm toplumun gündemine sokabiliyor. Kuşkusuz bazı yanlışlar, anlaşılması güç hatalar direnişi, onun ifade ettiği emeği gölgeleyebiliyor, şimdilik bunu saklı tutuyorum.

Türkiye devrimci hareketinde bir direnme geleneği var, bir gelenek yaratıldı '70'li yıllardan itibaren bu gelenek güçlenip yerleşti. Basınımızda genç devrimci Kaypakkaya'nın otuz yıl önceki sözlerine atf bunun içindir. Bu ülkede direniş geleneği Kaypakkaya'dan, Deniz Gezmişler'den, Mahir Çayanlar'dan, Sinan Cemgiller'den beri yerleşmiştir ve zaman içerisinde yeni devrimci kuşakların katkılarıyla adım adım güçlenmiştir. Türkiye devrimci hareketi bünyesinden döne döne tasfiyecilik akımlar çıkarsa bile, bu böyle. Bu bir gelenek artık, kaybolmuyor, tasfiyecilik işlenen cevherin, sertleşen çeliğin posası oluyor.

Mesele kimlerin döküldüğü değil, davanın yaşıyor olması, geleneğin güçleniyor olması, bayrağın yere düşmüyor olmasıdır. Sert çatışma tabii ki dökülme yaratır, mücadele tabii ki posa çıkarır. Bu son derece anlaşılır bir durum, bu tam da direniş geleneği diyalektiğinin bir parçası.

Devrimci harekette sağlam bir direniş geleneği var, ama doğru bir çizgide davranma geleneği yazık ki gereğince yok. Türkiye devrimci hareketi direnmesini biliyor, ama yolunu doğru bir biçimde yürütmesini başaramıyor. Dava uğruna kendini feda etmesini biliyor, ama o davayı doğru bir çizgide ilerletmeyi başaramıyor.

Bir takım tutum ve davranışların direnişi gölgelediğini ve yer yer zaafa uğrattığını, karşı-devrimin işine yaradığını vurgulamak için söylüyorum bunları. Ama bu ayrı bir konu, şimdi sırası değil. Zamanı geldiğinde ellibeteki bunun da üzerinde gereğince durulacak, bir kısmı son derece vahim yanlışlar ve zaaf lar enine boyuna tartışılacaktır.

(Devam edecek...)

Tutsak yakınlarının Ankara girişimleri

19 Aralık katliamının ertesinde tutsak yakınları yaşadıkları dağınıklığı ve parçalanmışlığı aşmak amacıyla, geçtiğimiz günlerde bir program çıkardılar. TUYAB'lı aileler bu program çerçevesinde belli bir süreliğine, belki de sürecin sonuna kadar, Ankara'ya taşınıp merkezi eylemler/etkinlikler yapmayı gündemlerine aldılar.

Geçtiğimiz hafta içinde bu plan dahilinde Ankara'ya giden tutsak yakınlarının amacı, Ölüm Orucu eyleminin 100'lü günlere dayandığı ve dışarıdaki kamuoyu tepkisinin devlet terörü ile ezildiği bir ortamda, bir parça olsun tutsakların çılgılığı olabilmektir. İstanbul'dan giderken Adalet Bakanlığı önünde dönüşümlü oturma eylemleri yapmak gibi bir niyet vardı. Ancak ilk gün ailelerin sayının az olmasından dolayı, bu oturma eyleminin sonraki günlerde gerçekleştirilmesine karar verildi. Tutsak yakınları ilk gün Adalet Bakanlığı'na görüşme talebini içeren dilekçelerle 2 ekip halinde gittiler. Bu işlem 3 gün boyunca sürdü. Sonraki günlerde toplu olarak gidildi. Her seferinde görüşme talebi kabul edilmedi ve tutsak yakınları yine her seferinde polislerin tehditleri ve tacizleri ile karşı karşıya kaldılar.

Çarşamba günü ayrıca İHD aracılığıyla Cumhurbaşkanlığı'ndan randevu istendi. Aileler bunun üzerine randevunun yanıtını almak amacıyla Cumhurbaşkanlığı Köşkü'ne gittiler. Ancak buradan da polis zoruyla uzaklaştırıldılar.

Tutsak yakınları Ankara'da kaldıkları 5 gün boyunca, F tipleri ve Ölüm Orucu süreci konusunda kamuoyunu uyarmak amacıyla çeşitli görüşmelerde bulundular. Mehmet Bekaroğlu ve Kamer Genç görüşülebilir milletvekilleri idi. Mehmet Bekaroğlu ailelere iyimser bir hava sunarken, DYP'li Kamer Genç ise tutsakları suçlama yoluna gitti. Tutsakların çözüme yanaşmadığını ve görüşmeleri tıkayanın onlar olduğunu iddia etti. DSP'li Rıdvan Budak ise önden randevu vermesine rağmen sonradan tutsak yakınlarıyla görüşmeyi reddetti ve böylece bilinen rezil kimliğini bir kez daha gözler önüne serdi.

Aileler ayrıca siyasi partilerin genel merkezleri ile görüşmeye çalıştılar. EMEP ve ÖDP tekrar sokağa çıkmaya davet edildi, onlar ise devlet teröründen yakınlık eylemsizliklerini mazur göstermeye çalıştılar. DSP görüşmeyi reddetti, FP ise erteleme yoluna gitti. Görüşmeyi kabul eden DYP il yöneticileri, benzer tarzda talepleri iletceklerini dile getirdiler. CHP yöneticileri Sinan Yerlikaya ve Mehmet Sevigen ise, kendilerinin Ölüm Oruçları'na ve F tiplerindeki zulme ilişkin çalışmalarında bulduklarını, ancak bunun basına yansımadığını ve bu konuda ailelere gerekli desteği sunacaklarını dile getirdiler.

KESK'e bağlı Enerji-Yapı Yol Sen ve SES ile de görüşüldü Ancak bu iki sendika devlet terörü nedeniyle hiçbir şey yapamadıklarını ve yapamayacaklarını dile getirdiler. Tüm Yargı-Sen yöneticilerinin DGM'ye çıkarıldıkları gün, Tüm Yargı Sen üyelerine destek olmak amacıyla buraya gidildi. Sendikacılar tutsak yakınlarının desteklerinden dolayı memnuniyet duyduklarını,

ancak basın açıklamasına katılmalarının sorun yaratabileceğini, bu nedenle de katılmamalarının daha iyi olacağını dile getirdiler.

Demokratik kitle örgütlerinden Ankara Tabip Odası, ÇHD, TMMOB, TTB ile görüşüldü. ÇHD dışında diğer kurumların temsilcileri, ailelerin çabalarından ötürü memnuniyetlerini dile getirdiler ve haklı çabalarından dolayı kendilerini desteklediklerini bildirdiler. TTB adına ailelerle görüşen temsilci, çabaları büyötmek gerektiğini, sürecin kararlılık ile kazanılacağını belirterek ailelere moral verdi. TMMOB yöneticileri ise, bu sessizlik ortamında ailelerin oynadığı role, gösterdikleri çabalara vurgu yaparak, bu çabaların olumlu olduğunu, sürdürülmesi gerektiğini dile getirdiler.

ÇHD Başkanı Ali Ersin Gür ise utanç verici bir tutumun temsilcisi oldu nedense. Tutsak yakınlarıyla görüşmesinde onlara karamsarlık aşılama çabaları, yapacak hiçbir şey yok demiş ve utanmasa işi yakınlarınıza direniş bırakırsın da diyecek bir noktaya vardırırmıştı. Tüm bu gerici konuşmaları "devrim" sözleriyle süslemeyi de ihmal etmemiştir bu arada.

Aileler, basının Ölüm Oruçları'na karşı ilgisizliğini kırmak amacıyla *Cumhuriyet*, *Radikal*, *Evrensel*, *Milliyet*, *Y. Gündem* gazetelerini de ziyaret ettiler. TUYAB tarafından hazırlanan dosyalar gazetelere verilerek, Ölüm Orucu'nun geldiği aşama ve F tiplerindeki uygulamalar hakkında bilgiler verildi.

Uğur Mumcu'yu anma etkinliklerine katılımın kitlesel olacağını düşünen aileler, seslerini duyurabilmek için buraya da katıldılar. Ancak etkinliği organize edenler tutsak yakınlarına söz hakkı vermediler.

Ayrıca Özgür Üniversite'den Fikret Başkaya ve Aydın ve Sanatçı Girişimi'nden Şükrü Erbaş ile görüşüldü. Onlar da baskı karşısında bir şey yapamamanın rahatsızlığını dile getirdiler.

Aileler toplu olarak 19 Aralık şehitlerinden Ali İhsan Özkan ve İrfan Ortakçı'nın ailelerini ziyaret ettiler.

Tüm bu görüşmelerin sonrasında Ankara ziyaretinin bir eylem ile sonlandırılması planlandı. Ancak, Ankara polislerinin estirdiği terör, valiliğin çıkardığı genelgeler ve bunun sonucunda ailelerin bile tutuklanmış olması, yanısıra katılan ailelerin sayısının sınırlı olmasının da etkisiyle, salon toplantısı yapılması eğilimi kuvvetlendi. Son gün Ankara İHD Şubesi'nde yapılan basın açıklamasıyla, Ankara'da yapılan görüşmeler ve sonuçları basına aktarılarak ziyaret sonlandırıldı.

Ölümlerin kapıda olduğu bu sessizlik ve geri çekiliş ortamında ailelerin yaptıkları kuşkusuz önemlidir. Ancak hesap sormanın ve kazanmanın yolu ancak sokaklardan geçmektedir. Hücre saldırısına karşı duyarlı olan ve hücrelerde sürmekte olan direniş destekleyen herkesin bunun bilinciyle davranması gerekmektedir.

TUYAB çalışmasında yer alan komünistler

Adana'dan kısa kısa...

Tutsak yakınlarından faks eylemi

Adana İHD, 27 Ocak Cuma günü saat 12.15'te tutsak yakınlarının da katılımıyla Adalet Bakanlığı'na faks çekme eylemi gerçekleştirdi. Postane önüne alkışlarla gelinerek üzerinde Adalet Bakanı H. Sami Türk'ün operasyondan önce kamuoyuna yaptığı açıklamalarından oluşan kartlar gönderdiler. Bakan'ın sözünde durmasını, ÖO ile ilgili tutsakların taleplerinin kabul edilmesini istediler. Bu arada İstanbul İHD'ye yapılan baskın da kınandı.

Atılım muhabirlerine gözaltı

Atılım muhabiri Burcu Gümüş ve Ali Haydar Keleş'in gözaltına alınması üzerine, Atılım temsilcisi Ethem Açıklalın İHD'de bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada, muhabirlerinin hücrelerle ilgili çıkarılan gazetenin özel sayısının dağıtım sırasında gözaltına alındıkları, gözaltı sonrasında Burcu Gümüş'ün evinin talan edildiği söylendi. Saldırıların sosyalist basını yıldırılmayacağı vurgulandı. Sosyalist basın ve İHD açıklamaya destek sundu.

Gözaltına alınanlar ertesi gün savcılığa çıkartıldıktan sonra serbest bırakıldı.

Kızıl Bayrak/Adana

Süleyman Yeter'i

katleden polislere af ödülü...

İşkencecilerden hesap sorulacak!

Limter-İş Sendikası Eğitim Uzmanı Süleyman Yeter'in işkencede katledilmesi ile ilgili davaya 29 Ocak 2001 tarihindeki duruşma ile devam edildi.

Sultanahmet Adliyesi 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam edilen davaya katiller özel bir şekilde, koruma çemberi oluşturularak getirildi. Duruşmada Süleyman Yeter'le birlikte gözaltına alınan Hüseyin İldan dinlendi. İşkenceci polislerin avukatı bu tanıklığa itiraz ederek, söylenenleri kabul etmediklerini belirtti. Avukat ayrıca kararın, Anayasa Mahkemesi'nde görüşülen af kanununun çıkmasından sonra alınmasını istedi ve bu öneri mahkemece kabul edildi. Duruşma yine sonuçsuz bir şekilde bitirilerek, 12 Mart tarihine ertelendi.

Mahkeme çıkışında Süleyman Yeter ve mücadele için sloganlar atıldı. 100'e yakın kitlenin ilerlemesi sırasında basının görüntü alması, devletin kolluk güçleri tarafından engellendi.

Süleyman Yeter'in işkence ile katledilmesinden sorumlu polislerin bu göstermelik yargılaması bile, ancak önemli bir kamuoyu duyarlılığının yaratılmasıyla mümkün olabilmişti. Ama bu göstermelik davanın artık hiçbir hükmünün kalmadığı daha şimdiden berrak bir biçimde ortaya çıkmıştır.

Katil devlet bir yandan polisin silah kullanma yetkisinin önündeki biçimsel engelleri kaldırma gayretinde iken, diğer yandan kamuoyu duyarlılığı nedeniyle haklarında dava açılmış bulunan işkencecilerini afla bu yükten kurtarmaktadır. Süleyman Yeter'i katleden işkenceci katiller de affın Anayasa Mahkemesi'nden çıkışına kadar yargılanıyor görüleceklerdir. Ama mahkemenin bugünden aldığı kararlar da görüleceği üzere, işkenceciler hiç bir ceza almaksızın görev başına döneceklerdir. İşkence ve katliam icraatına devam edeceklerdir. Süleyman Yeter davasında alınan kararlar bu gerçek bir kez daha teyid edilmiştir.

İşkenceci polislerden, işkencenin gerçek sorumlusu devletin hesap sormasını beklemiyoruz. Katillerden ve işkencecilerden hesabı devrimin adaleti soracak!

TAYAD'lı Aileler:**Zavallı Adalet Bakanı! Ne yaptıysa direnişi kıramadı.****Yine bizim kapımız çalınıyor!..**

Ölüm Orucu Sürüyor... Tecrit ve İşkence Sürüyor.

Tek Muhatap, Direnen Yakınlarımızdır... Tek Çözüm, Onların Taleplerinin Kabul Edilmesidir!

Adalet Bakanı, baskı ve işkenceyi durdurma, zorla müdahale işkencesine son verip sorunu çözme yerine, manevralarını sürdürüyor. Geçen hafta, "toplumsal mutabakat" aldatmacasını yeniden ısıttı. Olmadı. Dün, yine ailelerimize çağrı yapmış. Gazeteler, Nazi Kampları Bakanı'nın çağrısına küçük bir yer vermişler. Duymayanlar, bilmeyenler için biz duyuralım. Diyor ki; "Örgüt elebaşlarının tutuklu ve hükümlü aileleri tarafından basın aracılığıyla protesto edilmeleri için gerekli gayretin gösterilmesi halinde eylemlerin sona erebileceği ve bu konuda her türlü desteğin verileceği kamuoyuna saygı ile duyurulur."

Duyuyor musunuz;

"Örgüt elebaşlarını protesto edersek" bize her türlü desteği verecekmış. Mesela, şimdi bizim açıklamalarımıza yasak, sansür uygulayan medya, o zaman her halde açıklamalarımızı manşet yapıp verecek. Mesela, şimdi meydanlara çıkıp açıklama yapmaya kalktığımızda coplarla, gözaltılarla karşılaşacağız, o zaman bize özel alan tahsis edilecek... Bakana bu desteği, ilgi ve alakası için teşekkür ederiz! Yani der ki bakan; gidip yakınlarımıza diyelim ki; "Direnişi bırakın... bırakın da Adalet Bakanı sizi katletsin." "Bırakın da sizi ömür boyu tecritte, izolasyonda yaşatsın." "Bırakın da yasaklar, dayatmalar sürsün..."

Adalet Bakanı, bir zavallıdır. Katletti, işkence yaptı, tecrit uyguladı... ama direnişi kıramadı.

Direnişin gücünü, direnişçilerin kararlılığını kıramadı. Yine döndü, çaresiz ve zavallı bir şekilde, bizden yardım istiyor.

Adalet Bakanı, direniş karşısında çaresizdir. Hala bize ve sansürün en koyusunu uygulayan medyaya çağrılar yapıyor. Bakın, yine dünkü gazetelerde yer alan bir habere göre, medyaya da ne diyor:

"Adalet Bakanlığı'ndan yapılan açıklamada, 'Kamuoyu oluşturulmasında önemli ve saygın

bir yeri olan yazılı ve görsel basınımızın, terör örgütlerinin oksijeni olan propagandasını yapan, diğer üyelerini baskı altına almaya ve özellikle açlık grevi eylemlerini devam ettirmeye yönelik talimatlarını içeren iddialara ilişkin haberler konusunda gerekli duyarlılığı göstereceği umut edilmektedir' denildi. Açıklamada, ayrıca 'cezaevlerinde bulunan kandırılmış veya tehdit ve baskı ile mensubu olmaları sağlanmış gençleri sadece kendi menfaatleri ve örgütün propagandası için ölmeleri doğrultusunda fütursuzca yönlendirdikleri' ifade edildi."

Zavallı, çaresiz...Zaten direnişe ilişkin doğru dürüst tek satır yazmayan medyaya hala "terör örgütlerinin propagandasını yapmayın" diyor. Tabii, sadece, evet sadece ölüm orucunun sürüyor olması, bunun tek satırda geçmesi bile, iktidarın tüm yalanlarını yerle bir etmeye yetiyor. Tüm yakınlarımızı hücrelere

atmış, hala onlara talimat verildiğinden, fütursuzca yönlendirildiklerinden bahsediyor. Başka bir yalan bulamıyor artık demek ki!

Basına sesleniyoruz: SANSÜRE, YASAĞA, YALANA SON VERİN! Direnişe, bizim açıklamalarımıza ilişkin koyu bir sansür uyguluyorsunuz. Ama bu katliamcı, yasakçı iktidar, direnişle ilgili tek bir satır dahi görmediğinde işte bu açıklamada olduğu gibi hala uyarıyor, tehdit ediyor. Hukuktan, demokrasiden, haber özgürlüğünden yanaysanız, objektiflik gibi bir iddianız varsa, bu sansüre, tehditlere karşı direnmek zorundasınız. Böyle boyun eğdiğiniz, yalanın kürsüsü haline geldiğiniz sürece, namuslu bir gazeteci olarak yaşayamazsınız. "Hür basın" olarak yaşayamazsınız. Böyle ancak, yolsuzlukların,

hırsızlıkların, işkencenin, katliamların ortağı olursunuz.

Adalet Bakanı'na sesleniyoruz: **YALANLARA, OYUNLARA SON VERİN!** **İŞKENCEYE, TECRİTE SON VERİN!** **SORUNU ÇÖZÜN!**

TAYAD'lı Aileler
1 Şubat '01

İzmir'den kısa haberler...

İHD Genel Merkezinin basılmasına tepki

27 Ocak 2001: İHD Genel Merkezi'nin Anadolu Ajansı'nın yaptığı haber nedeniyle saatler süren arama sonucu Genel Merkezinin 7 bilgisayarına ve dökümanlarına el konulmasıyla ilgili olarak, İHD İzmir Şubesi tarafından bir basın açıklaması yapıldı. Açıklama da şunlara yer verildi:

"F tipi yaşam tüm ülkeye yayılmak istenmektedir. Son günlerde basına yönelik sansür, kamu çalışanlarına yönelik sürgün ve soruşturmalar, avukatlara, insan hakları savunucularına, doktorlara, tutuklu yakınlarına, öğrencilere yönelik baskı ve şiddet, F tipi saldırıların devamıdır. Tüm-Yargı-Sen yöneticilerinin, Halkevleri yöneticilerinin, siyasi parti yöneticilerinin hukuksuz bir şekilde tutuklanması, İstanbul Barosu'na yönelik soruşturma başlatılması, bu tespitlerimizde haklı olduğumuzu göstermektedir."

Hücre Karşıtı Platformu'ndan eylem

27 Ocak 2001: İzmir'de her Cumartesi saat 13.30'da düzenli olarak gerçekleştirilen oturma eylemine bu hafta yaklaşık 100 kişi katıldı. 19 Aralık da dahil cezaevlerinde katledilen tüm tutuklular için yapılan saygı duruşuyla başlayan eylem, "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Şehit namırın!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Ne F tipi, ne E tipi, zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Halkların kardeşliği hücreleri yıkacak!" vb. sloganlar atıldı.

Adalet Bakanı kendi sözleriyle protesto edildi

31 Ocak 2001: İHD İzmir Şubesi tarafından Adalet Bakanlığı'na, İçişleri Bakanlığı'na, Sağlık Bakanlığı'na ve Cumhurbaşkanlığı'na, Adalet Bakanı Hikmet Sami Türk'ün 19 Aralık katliamından 10 gün önce F tipi cezaevleri hakkında söylediği sözlerin bulunduğu 200 kart gönderildi. Tutsak ailelerinin katıldığı eylem, Cumhuriyet Postanesi önünde saat 12.30'da yapıldı.

İzmir'den yeni gözaltılar

İzmir'de 25 Ocak gecesi bazı Odak okurlarının evleri basılarak gözaltına alındı. Odak dergisi İzmir Temsilcisi Mehmet Köse ve eski yazı işleri müdürü Erdal Tan'ın da aralarında bulunduğu 10 kişi Bozyaka Terörle Mücadele Şubesi'nde tutuldu. Erdal Tan hariç diğerleri bir gün sonra serbest bırakıldı. Erdal Tan kesinleşmiş cezası nedeniyle iki gün sonra tutuklanıp Buca Cezaevi'ne konuldu.

Kızıl Bayrak/İzmir

Türkiyeli ve Kürdistanlı ilerici devrimci güçler**zindan katliamına ve Güney Kürdistan'daki operasyona karşı yürüdü...****Köln'de 40 bin kişilik coşkulu ve kitlesel gösteri**

Ölüm Orucu Direnişi hem devrimci hareket ve hem de Kürt yurtsever hareketi üzerinde sarsıcı bir etkide bulundu. Saldırlara karşı yeniden bir birleşme ve yakınlaşma eksenini yarattı.

Yurtdışındaki devrimci örgütler olarak yurtsever hareketin de katıldığı bir toplantı düzenledik. Tartışmaların sonucunda, direnişin bize sağladığı imkanı değerlendirmek, güçlerimizi birleştirip hapishanelerde süren direnişi desteklemek ve sömürgeci Türk devletinin Güney Kürdistan'daki işgalini protesto etmek amacıyla güçlü ve kitlesel eylemler örgütlemek kararı aldık. Bu çerçevede, 27 Ocak 2001 tarihinde gerçekleştirmek üzere Avrupa çapında bir yürüyüş ve miting örgütlemeye dönük çalışmalarla başladık. Tüm ilerici, demokrat ve anti-faşist güçlerin katılmasını sağlamak amacıyla, bir çağrı metni hazırlayıp dağıttık. Bu metin bir hafta boyunca *Özgür Politika* gazetesinde "Yürüyüş ve mitinge çağrı ilanı" olarak yayınlandı. Medya TV bir hafta önceden başlayarak, mitingin amacını ve hedefini duyuran yayın ve programlar yaptı. *Özgür Politika* mitinge dönük çalışmalar hakkında haber ve röportajlar yayınladı.

Son dönemde yürütülen en yoğun, en yaygın ve en organize denilebilecek bu çalışmaların ardından, 27 Ocak'ta yürüyüş ve miting gerçekleştirildi.

Sağnak yağışa ve soğuğa rağmen, 40 bin kişinin katıldığı miting ve yürüyüş, devrimci güçlerin son yıllarda gerçekleştirdiği en kitlesel etkinlik oldu.

Yürüyüşte önde "Topyekün saldırıya karşı topyekün direniş!" "F tipine karşı yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Türk ordusu Güney Kürdistan'dan defol!" yazılı pankartlar taşındı. Bu pankartları, son 20 yılda hapishanelerde şehit düşen devrimci ve yurtsever tutsakların resimlerinin taşındığı kortej izliyordu. Bu kortejin arkasında devrimci parti ve örgütlerin kortejleri dizilmişti. Yurtsever güçler en arkada yürüdüler. Yürüyüş ve miting yalnızca kitleselliğiyle değil coşkusuyla da dikkati çekti. Zaman zaman aksaklıklar olsa da alınan kararlara uyuldu, ağırlıklı olarak ortak sloganlar haykırıldı.

Mitingte Kürtçe ve Türkçe, ortak konuşma metni okundu. 19 Aralık katliamından sonra hapishanelerde incelemelerde bulunmak amacıyla Türkiye'ye gidip gelen iki heyette yeralan bir bayan PDS milletvekili ve Hamburg Barosu üyesi bir avukat konuşma yaptılar. Ayrıca mitingin organizasyonunda yeralan tüm parti ve örgütlerin mesajları okundu.

Grup Munzur, Koma Bexedan, Grup Boran ve Asuri-Süryani müzik grupları devrimci tutsakları direnişi selamlayan türkülerıyla, katılımcı kitleyi

coşturdular.

Medya TV miting alanında naklen yayın yaptı.

Partimizin yurtdışı örgütü olarak, etkinliğe başından itibaren önem verdik, örgütlenmesinde ve organizasyonunda belirgin bir katkı sunduk. Tüm taraftar ve sempatanlarımızın yürüyüş ve mitingin başarıyla gerçekleştirilmesi için etkin biçimde seferber olmaları doğrultusunda yoğun çaba sarfettik. Bu konuda asgari bir başarı sağladığımızı söyleyebiliriz. Kortejimiz, coşkusu, canlılığı, disiplini ve görselliğiyle dikkati çeken kortejlerden biriydi.

Uzun bir aradan sonra devrimci ve yurtsever parti ve örgütlerin bu yürüyüş ve miting şahsında birliktelikleri ve mitingde yakalanan kitlesellik, herkes üzerinde olumlu bir etki yarattı, geleceğe dönük umutları yeşertti.

Miting, tertip komitesinin, hapishanelerdeki direnişin yarattığı eksen üzerinde sağlanan bu birlikteliğin korunacağı, daha da geliştirileceği ve bunun başta hapishanelere dönük saldırı olmak üzere, sermayenin faşist diktatörlüğünün topyekün saldırısına karşı yeni ve daha güçlü eylemli tepkilerin ortaya konması için bir imkana çevrileceği açıklamasıyla sona erdi.

TKİP Yurtdışı Örgütü

Türk Tabipler Birliği İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Dr. Yeşim İşlegen:**Uzamanın nedeni B1 vitamini**

(*Özgür Politika/31 Ocak 2001*)

Türk Tabipler Birliği İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Dr. Yeşim İşlegen, ölüm oruçlarının uzamasının en önemli nedeninin B1 vitamini olduğunu belirtti. Dr. İşlegen, bazı kesimlerin ölüm istediğini ifade etti.

Ölüm oruçlarının 105. gününe girmesiyle birlikte birçok tutuklu ölüm sınırında. Tutuklular, ölüm oruçlarının uzaması sonucu basın-yayında Adalet Bakanlığı kaynaklı spekülasyon haberleri yayınlanması ve ölüm oruçları konusunda derin bir sessizlik yaratılması üzerine B1 vitamini almayı bıraktı.

Ölüm oruçlarının uzaması üzerine bazı çevreler "neden ölümler olmuyor, neden bu denli uzadı?" gibi ölüm kokan tartışmalar geliştirmişti.

Türk Tabipler Birliği İnsan Hakları Komisyonu Başkanı Dr. Yeşim İşlegen'e ölüm oruçları konusundaki spekülasyon haberleri, B1 vitamininin etkilerini ve vitamin bırakıldıktan sonraki olası gelişmeleri sorduk.

Ölüm oruçlarının uzamasının en önemli nedeninin B1 vitamini alınması olduğunu belirten Dr. İşlegen, ölüm oruçları konusundaki spekülasyon tartışmaların ölüm isteyenler tarafından geliştirildiğini söyledi.

Her an ölümler yaşanabilir

Tutukluların bıraktığı B1 vitamininin vücutta depolanan bir vitamin olmadığını belirten Dr. Yeşim İşlegen, vitamin bırakılır bırakılmaz her an ölümlerin yaşanabileceğini söyledi. Dr. İşlegen B1 vitamininin fonksiyonları konusunda şunları anlattı:

"B1 vitamini direk hayatı uzatan bir etken değil. Sadece komaya girmeyi geciktirerek, koma sonucunda ölümü bir miktar önlüyor. Biz hekimler olarak B1'i tavsiye ederken temel neden, sakatlıkların oluşmamasıydı. B1 vitamini kişinin sinir sisteminde birtakım tahribatları önlediği için aynı zamanda bilinç kaybını da geciktiriyor. Genellikle açlık grevi ve ölüm oruçlarında ölüm nedeni, bilinç kaybından sonra meydana gelen astrasyon, yani mide sıvısının akciğerlere kaçmasıdır. Ve buna bağlı olarak gelişen solunum sıkıntıları, zatürre vb. nedenlerdir. B1 vitamini bilinç kapanmasını engelleyerek ya da geciktirerek bu sonuçların oluşmasını ortadan kaldırıyor. Yani indirek olarak ölüm nedenlerini ortadan kaldırıyor. Tek başına hayatı uzatmıyor. B1 vitamini alındığı zaman bulantı ve kusmada azalma meydana geliyor. Bu kusmalarda azalma olduğu için vücuttan kaybedilen sıvı, elektrolit azalıyor, bu da tabii ki tutukluların genel durumunun daha iyi olmasına bir etken. Yine bağırsak enfeksiyonunu geciktiriyor."

Ölüm oruçlarının uzamasının bir diğer nedeninin de, ölüm oruçlarının kış mevsiminde gerçekleşmesi olduğunu belirten Dr. İşlegen, ısı ve sıcaklığın etkili

birer faktör olduğunu vurguladı.

Her ülkede farklı tarzda

Dr. İşlegen, ölüm oruçlarının her ülkede farklı tarzda uygulandığına dikkat çekerek, şunları söyledi:

"Mesela İrlanda'da meyve suyu içiyorlardı. Ensur dediğimiz özel besin maddeleri alıyorlardı. Çünkü ölüm orucu ve açlık grevinin amacı ölmek değildir. Ölüme doğru bir yolculuk yaparak, bir protesto gerçekleştirmektir. Dolayısıyla açlık grevcilerinin ve ölüm oruçlarının bu dönemde ne kullanacakları kendilerinin bileceği şeydir. Kimisi sadece bizim ülkemizdeki gibi -ki katı bir protokoldür bu- tuz-şeker kullanıyor. Her ülkede kendi kültürlerine göre, değişik örnekler söz konusu. RAF tutsaklarından da 130 güne kadar yaşayanlar oldu. Onların da daha farklı bir sistemi vardı."

Utanc verici

Ölüm oruçlarının uzaması konusunda yapılan spekülasyon tartışmaların çok çirkin olduğuna dikkat çeken Dr. İşlegen, "Bir kere B1 konusunda kim olursa olsun, spekülasyon çıkaranlar, insan yaşamına değer vermeyenlerdir. Çünkü B1 kesildikten sonra insanlar kısa süre içerisinde ölüme doğru gideceklerdir. B1 konusunda spekülasyon çıkaran tüm çevreler aslında ölüme alkış tutan çevrelerdir" şeklinde konuştu.

Hekimlerin de sürekli hedef konumuna getirildiğini hatırlatan Dr. İşlegen, bir hekim olarak bu tür spekülasyonlardan utanç duyduğunu da sözlerine ekledi. İşlegen ayrıca bilinci kapanan tüm tutuklulara müdahale yapıldığını da belirtti.

Faşist katliamı önceleyen süreç...

Tutsak temsilcilerinin görüşmeleri yapanlara mektubu (Ek belge)

(Görüşmelerin kesilmesi üzerine, tutuklular adına görüşmeyi yürüten temsilciler, görüşmelere katılanlara geline aşamayı değerlendiren 16 Aralık '00 tarihli bir mektup yazdılar. Tutanaklara ek olarak bu mektubu sunuyoruz. Ara başlıklar tarafımızdan konulmuştur.)

Sayın MEHMET BEKAROĞLU,
Sayın METİN BAKKALCI,
Sayın KAYA GÜVENÇ,
Sayın YÜCEL SAYMAN,
Sayın ORAL ÇALIŞLAR,
Sayın TEKİN TANGÜN,
Sayın BEHİÇ AŞCI

Merhaba,

Ölüm Orucu direnişimizin talepleri üzerine Bakanlıkta yaptığımız görüşmelerin önemli bir bölümünü sizlerle birlikte yürüttük. Bu sürecin ayrıntılarını bizzat yaşayan, tanık olan kişiler olduğunuz için ayrıntılarına girerek yazıyı uzatmak istemiyoruz.

Devletin aldatıcı vaatlerine kolay kandınız

Temel nokta sizinle yaptığımız görüşmelerin bir aşamasında bakanlığın "sizlerle mutabakat sağlamadan F Tiplerini açmayacağım, F Tiplerini sizlerin görüşleri doğrultusunda ya değiştireceğim, ya da F Tiplerini açmayacağım" sözlerine ikna olmanız ve bizleri bu doğrultuda ikna etmeye çalışmanızdır. Bu noktada bizlerin, sizlere yersiz gelen nedenlerle direnişimizin somut taleplerine somut cevaplar olarak bitirilmesi isteğimiz oldu. Bu noktada iktidarın bir aldatmaca peşinde olduğunu, amaçlarının direnişimizi belirsizlikler içinde bizleri 'kandırarak' bitirmek olduğunu, 'sürece bırakalım' anlamındaki sözlerinin bir aldatmaca olduğunu, sizlere verdikleri sözlerin belirsizlikler içerdiği ve bu belirsizliklerin amacının yarın daha rahat manevra yapmak olduğunu defalarca anlattık.

Kuşkusuz bunlar o aşamada bizlerin geçmiş süreçlerden edindiğimiz deneylerimizle çıkardığımız sonuçlardı ve bizler açısından belirsizlik içeriyordu. Sizler ise bakanlığın bu sözlerine 'güven' duyduunuz ve bu süreçteki genel havanın da etkisiyle yarın çok rahatlıkla bunları yok sayabileceklerini ve bugünden bunların hesabı içinde olduklarını öngöremediniz. Bunun yanında direnişimiz içerisinde 'ölümler olmasın' düşüncesi de sizleri devletin verdiği sözlere hızla ikna olmaya yöneltti. Bir yerde inanmak istediniz denilebilir.

Bakan daha şimdiden sözlerini çığnemiştir

Gelinen aşamada artık sizler açısından da bir belirsizlik kalmadığını düşünüyoruz. Aradan bir gün bile geçmeden bakanlık sizlere verdiği sözleri, kamuoyuna yaptığı açıklamaları, sizlerle arasındaki

ilişkiyi yoksayarak gerçek düşüncelerini açıklamıştır. Hücrelerden vazgeçmeyeceklerini, Mimarlar Odası'nın projesinin kendileri için bir anlam ifade etmediğini açıklamıştır. İktidarın toplumsal mutabakattan anladığının, kendi politikalarının onaylanması olduğu açığa çıkmıştır. Kendi politikalarını onaylamayan bir toplumsal mutabakatın kendileri nezdinde bir anlam ifade etmediğini herkesin gözleri önünde söylemektedirler. Dolayısıyla toplumsal mutabakat dedikleri de bir aldatmaca idi.

Adalet Bakanı'nın 15 Aralık günü yaptığı açıklamanın özü şudur:

- Oda sisteminden, yani hücre sisteminden vazgeçilmeyecektir.

- Bakan'ın 'toplumsal mutabakat' dediği tam bir oyalama ve demagojidir. Bakan 'Hücre sistemi geçerli olacak, herkes bunu kabul edecek, ancak bu çerçevede bir öneri olursa kabul ederim' demektedir.

- Bakanlık 'her şey yapılmıştır' diyerek, hiç bir şey yapılmadığı gibi bundan sonra da yapmaya niyetli olmadığını, üstüne üstlük 'hücre sistemini kabul edin' dayatmasında bulunduğunu itiraf etmiştir.

- 'Erteleedik' sözünün de direnişi kırmak için yapılan bir manevra olduğu ortaya çıkmıştır, yani 'F tipleri kapatılmayacak, mimari olarak değişmeyecek, ama erteliyoruz' sözü tam bir aldatmacadır. Madem değiştirmeyeceksin neden erteliyorsun?.. Bunu sağlayan içerideki ve dışarıdaki direniştir.

- Adalet Bakanı diyordu ki; 'Değişiklik hemen ayak üstü olmaz. İlgili uzman kamu kuruluşlarıyla görüşüp toplumsal mutabakata varacağız.' Biz doğru söylemediğini anlatmaya çalışmıştık. Doğru söylemediği görüşmelerin kesilmesi ile birlikte yaptığı açıklamalarla, zaman bile geçmeden, kendiliğinden açığa çıkmıştır.

Ortada bir proje vardı ve bu bizim de onayladığımız bir proje idi

Sizler bir mimari proje getirerek bizlere önerdiniz ve üzerinde yapılan tartışmalarla bu projeyi bizler de onayladık. Biliyorsunuz, bir dayatma, herhangi bir saplantı ve tıkama tavrı içerisinde olmadık. Bizim için temel önemdeki sorunları giderecek bir mimari projenin biçimi üzerinde sizlerin önerisine tamam

dedik. Yani temel taleplerimizin kabul edileceği biçimde bir çözüm arayışı içinde olduk, gerekli gördüğümüz noktada esneklik gösterdik. Sizlerle hemfikirliği bu yaklaşımlarımız üzerinden yakaladık. Sorun bu noktada, bizlerin sizlerle hemfikir olduğu projenin bakanlık tarafından onaylanması idi. Ki bu projenin ayrıntıları bir yana bırakılırsa, temel noktaları netti. Yani ortada bir proje vardı ve bu bizim de onayladığımız bir proje idi.

Sorun bu projenin bakanlık tarafından onaylanmamasında çıktı. Bakanlık ısrarla direnişin bitirilmesi üzerinden cevap vereceğini, hemen cevap

verilebilecek bir konu olmadığını söyledi. Ancak aradan bir gün bile geçmeden televizyonlardan bu projeye cevabını verdi. Bu cevap bu projeyi kabul etmeyeceği cevabıdır. Bakan, bırakalım 18 rakamını 6, 9 gibi rakamların dahi koğu sistemi anlamına geleceğini, zaten sorunlarının da bu sistemi ortadan kaldırmak olduğunu söylemektedir. Bu cevap yeni ortaya çıkmış bir

cevap değil, direnişimizi belirsizlikler içinde boğma çabasında, aslında görüşmeler sırasında verilmiş bir cevaptı. Ancak bunu sizler anlamak istemediniz. Bizler ise bunu net olarak gördüğümüz halde sizlere anlatamadık. Sizler hep Bakan'ın psikolojisini anlamak gerektiğinden, Bakan'ın iyi niyetinden, üzerindeki baskılardan sözettiniz. Oysa bunlar işin sizlere yansıtılan görüntü boyutları idi. Bizler ise temel olanın Bakan'ın nasıl bir kişi olduğu değil, devletin politikası olduğunu, aşmamız gereken iradenin de bu irade olduğunu anlatmaya çalıştık. Bakanın kişiliğinin de sonuç olarak her türlü politikayı hayata geçirebilecek bir kişilik olduğunu şimdi görmüş, anlamış olmalısınız. Sizlere verdiği sözlerini, 'sizlerin iradesine kendimi bağlıyorum' tarzındaki ifadelerini hiçe sayarak televizyonlarda yaptığı açıklamalara bakın...

Amaçları direnişi kırmak ve katliamlarla F tiplerini hayata geçirmektir

Bugün görülmüştür ki; Bakanlığın amacı esas olarak direnişi kırmak ve

arkasından hızla F tiplerini katliamları da göze alarak hayata geçirmektir. Bakanlığın politikaları önündeki esas engel Ölüm Orucu direnişi idi. Ve temelde yapmaya çalıştığı da her türlü yöntemi kullanarak direnişi bitirmektir. Bu oyun bugün tutmamıştır.

Adalet Bakanı "artık bu olay cezaevleri sorununun ötesine geçmiş, düzeni bozmaya yönelik eylem niteliği kazanmıştır" demektir. Bu sözlerin anlamı gayet açıktır; Adalet Bakanı doğrudan evrensel bir insan hakkı olan DİRENME HAKKI' nı ortadan kaldırmakta, yok saymaktadır. Bu aynı zamanda Bakanlığın, 'toplumsal mutabakat' dediği olayı gerçekte savunmadığının, sadece direnişi kırmak için başvurduğu bir yalan olduğunun da göstergesidir. Bu durumun bir başka anlamı da şudur; Bakanlık nezdinde Ecevit Hükümeti, hücre politikasına karşı çıkan ve direnişimizin taleplerini demokrasi mücadelesinin talepleri -kendi talepleri- olarak savunan halkı hiçe saymaktadır.

Hücre politikası ve diğer talepler yalnız tutukluların sorunu değil, tüm halkın sorunudur. Tüm bu gerçeklere rağmen, Adalet Bakanı ve Ecevit Hükümeti; "Hayır, hiç kimse bu konuya karışmasın, direnmesin, tepkilerini göstermesin... Ben iktidarım, benim dediğim olacak" demektir. Buna göre, toplumsal güçler de iktidarın dediği çerçevede hareket ederse toplumsal mutabakat sağlanmış olacaktır! Aksi halde, gelişmeler düzeni bozucu bir nitelik kazanmaktadır!...

F Tipi dayatmasına dayalı oyun

Bu anlayışın ne olduğu açıktır. Bu anlayış açıkça despotik bir yönetim anlayışının dışı vurmasıdır. Ki bu anlayış sansür kararları, yasaklar, haklı taleplerle yapılan meşru tüm gösterilerin kana bulanması ve hiç bir talebin kabul edilmemesi ile de açığa çıkmıştır. Adalet Bakanı'na açıklaması sırasında bir gazeteci soruyor; "Toplumsal mutabakat dediğiniz şeyde tutuklular da var mı?" Bakan'ın bu soruya cevabı, 'Hayır!..'dir. Aynı Bakan bir yandan bu soruya 'hayır' cevabı verirken, diğer yandan da bizlerle bir haftadır görüşüldüğünü, ellerinden geleni yaptıklarını söylüyor. Bakanlığın bizlerle görüşmesini, sizleri muhatap kabul etmesini sağlayan bütün ülkedeki direniş güçleridir. Toplum budur. Ama Adalet Bakanı toplumun karşısındadır. Tutuklular ise sorunun doğrudan muhatabıdır.

Bakan bizleri dışlamak istiyor, bir oyun oynuyor. Orada bir ömür boyu yatacak olan tutukluları yok sayıyor, bu yok saymayı güçlendirmek için, tutukluların destek güçlerini yanlarına çekmek için, ilgili kurumlarla toplumsal mutabakatı sağlayacağız diyor. Düpedüz kaba bir politika yapıyor. Ve bu kurumlara da önce benim oda sistemimi kabul edeceksiniz, ondan sonra sizin önerilerinizi dinlerim demek istiyor. Bu tablo herkesin görebileceği netliktedir. Özeti 'Ancak F tiplerini kabul eden öneri sunabilir. Aksi halde her türlü talep ve bu konudaki direniş dayatmadır, düzeni bozucu terörist hareketlerdir.'

Direnin özü despot ve zorba iktidara karşı demokrasi mücadelesidir

- Adalet Bakanı, sadece F tipleri kaldırılmasını talebi yok, başka talepleri de var, bu bir siyasi programdır, diyor. Siyasi program değil ama ülkedeki herkesin demokratik talepleri olduğu sizlerin de bildiği bir gerçektir. Bu konuda da Adalet Bakanı halka doğruları söylememektedir. Bir hafta boyunca, F tiplerinin mimarisi tartışmasından öte hemen hiç bir şey tartışılmamıştır. F tipleri tartışılmış, mimarisi tartışılmış, öneriler Bakan'a sunulmuş, ama Bakan her seferinde bunları reddetmiştir. Bu sorun aşılacağı

için diğer taleplerin hiç birisi esas olarak bakanlıkla tartışılmamıştır. Tartışılmasına geçilememiştir.

Açık ki, bu noktada bütün görüşmeleri tıkayan, hiç bir talebi kabul etmeyen Adalet Bakanı'dır. Bunlar tartışmaya katılan sizlerin önünde yapılmış gizli saklı hiç bir kelime yoktur. Tek dayatan, mutlaka benim dediğim olacak diyen ve üçyüze yakın ölüme yatmış insanın, dışarıdaki onbinlerce insanın direnişini yok sayan Adalet Bakanı'dır. İktidardır. İşte direnişin özü de, bu despot, "dediğim dedik", zorba iktidara karşı demokrasi mücadelesidir. Adalet Bakanı'nın düzeni bozucu dediği olay, bu demokratik taleplerde ısrar ve demokrasi mücadelesidir.

Adalet Bakanı halkı aptal yerine koyarak alay etmektedir

- Adalet Bakanı der ki; "hapishanelerde katliam yapanların yargılanması talebi var. Bununla ilgili gerekenler yapılmıştır. Soruşturmalar açılmıştır."

Bu konuyu artık bütün Türkiye biliyor. Ulucanlar'da nasıl bir soruşturma açıldığı, kime açıldığı, Diyarbakır, Buca, Ümraniye'de neler olduğunu bütün Türkiye ve dünya biliyor artık. Özetle Adalet Bakanı'nın cephesinde bilinen klasik gereken soruşturma açıldı demagojisi devam ediyor. Onlarca tutuklu öldürülmüş tek bir kişi tutuklanmamıştır. Çıplak gerçek budur. Adalet Bakanı hala halkı aptal yerine koyarak alay etmektedir.

- Adalet Bakanı der ki: "96 Ölüm Orucu'nda sağlığını yitirenlerin tedavisi ile uğraşmaktadır, hatta mümkün olanların serbest bırakılmasına çalışılmaktadır."

Doğru söylemiyor, onlarca insan yaralı ve sakat kalmıştır. Bu insanların hangi koşullarda yaşadıkları nasıl yaşadıkları defalarca kamuoyunun bilgisine sunulmuştur, hiç bir adım atmamıştır, iktidarda 'gebersinler' anlayışı hakim düşünce olmuştur.

Adalet Bakanı çaresizliğini sergilemektedir

- Adalet Bakanı kamuoyuna çaresizliğini sergilemektedir, her fırsatta Bayrampaşa'da 30, Aydın'da 24 PKK'nın açıklık grevini bıraktığını söylemektedir. Bunların genel direnişle hiç bir ilgisinin olmadığını bütün halkımız bilmektedir. Ölüm

Orucu'na yatan bizler onlara bizi destekleyin de demedik, onlar kendi basit dünyalarında basit hesaplarıyla aklınca devlete yaranmak için politika yapmaktadırlar. Devlet, Adalet Bakanlığı bu demagojilerle bizlere destek veren, demokrasi mücadelesinin parçası olan güçleri kendi yanına çekmeyi amaçlamıştır ve bunu kısmen başardığını da görüyoruz. Bizlere Ölüm Orucu direnişini bitirin çağrılarını yapanların, devletin bu politikasının açık destekçisi durumuna düştükleri ortadadır.

Bunun bir nedeni de, devletin elimizden geleni yaptık açıklamalarının, görüşmelerin ayrıntısından bilgisi olmayan kesimleri ikna etmesidir. Ölümler olmasın söylemlerine sarılmaktadır. Bu söylemlerin Türkiye koşullarında bir anlam ifade etmediği açıktır. Ölümler olmasın diyenler açık olarak daha fazla ölümler olmasının sorumluluğunu taşımaktadırlar.

Gerçekleri halka açıklamak zorundasınız

Bugün tüm gerçekler sizlerin de göreceği açıklıktadır. Ve sizler bu görüşmelerin gelişmelerin ayrıntısına vakıfsınız. Alacağınız tavır önemlidir. Bu sürecin parçası ve tanığı durumundasınız. Bir kenara çekilmeniz, devletin demagojilerini rahatlıkla sürdürmesine olanak tanımaktadır. 'TARAFSIZ' durumdayız diyemezsiniz. Gerçekte 'TARAFSIZLIK' doğruları gerçekleri açıklamakla mümkün olur. Doğruları, gerçekleri saklamak, haksız olandan yana 'TARAF' olmak anlamına gelir. Haksız olanın istediği gibi halkı şekillendirmesine izin vermek, buna müsaade etmek demektir. GERÇEKLERİ AÇIKLAYARAK, HALKI BİLGİLENDİREREK 'TARAFSIZ' KONUMUNUZU SÜRDÜRMEYİ BEKLİYORUZ. Unutmamanızı istiyoruz, demokrasi mücadelesinin yenilmesi mümkün değildir. Buna izin vermeyeceğiz.

NOT: KUŞKUSUZ İFADE ETTİĞİMİZ DÜŞÜNCELERİMİZ, YAZIMIZDA BELİRTTİKLERİMİZ, SİZLERİN HEPİNİZİN ORTAK DÜŞÜNCELERİNİ İFADE ETMEMEKTEDİR. ANCAK AMACIMIZ ZATEN SİZ HAKSIZ ÇIKTINIZ BİZ HAKLI ÇIKTIK DEMEK DEĞİLDİR. BUNUN BİZLERE, SİZLERE BİRŞEY KAZANDIRMAYACAĞINI BİLEN İNSANLARIZ.

AMACIMIZ HAKLI MÜCADELEMİZİN ZULME KARŞI KAZANMASIDIR. ESASTA GELİNE AŞAMADA DÜŞÜNCELERİMİZİ SİZLERLE PAYLAŞMAK İSTEĞİNDEYİZ. BU DOĞRULTUDA SİZLERDEN BEKLENTİLERİMİZİ İFADE ETMEK İSTEMEKTEYİZ. SİZLERE ORTAK OLARAK YAZMAMIZIN NEDENİ BUDUR...

Selam ve sevgilerimizle...

16 Aralık 2000

TÜM DİRENİŞÇİLER ADINA:
Aydın Hanbayat, Ercan Kartal, Şadi Özbolat

Bugün görülmüştür ki;

Bakanlığın amacı esas olarak direnişi

kırmak ve arkasından hızla F tiplerini

katliamları da göze alarak hayata

geçirmektir. Bakanlığın politikaları

önündeki esas engel Ölüm Orucu direnişi

idi. Ve temelde yapmaya çalıştığı da her

türlü yöntemi kullanarak direnişi

bitirmektir. Bu oyun bugün tutmamıştır.

Adalet Bakanı "artık bu olay cezaevleri

sorununun ötesine geçmiş, düzeni

bozmaya yönelik eylem niteliği

kazanmıştır" demektir. Bu sözlerin

anlamı gayet açıktır; Adalet Bakanı

doğrudan evrensel bir insan hakkı olan

DİRENME HAKKI' nı ortadan

kaldırmakta, yok saymaktadır. Bu aynı

zamanda Bakanlığın, 'toplumsal

mutabakat' dediği olayı gerçekte

savunmadığının, sadece direnişi kırmak

için başvurduğu bir yalan olduğunun da

göstergesidir.

Zürih sokaklarında emperyalist haydutlara militan bir tokat!

Seattle, Prag ve Nice'ten sonra emperyalist küreselciler 27 Ocak'ta İsviçre'nin Davos kentinde biraraya geldiler. Bu emperyalist haydutların dünyanın cennet köşelerinde lüks otel salonlarında biraraya gelmelerinin nedenini, anlamını ve sonuçlarını artık dünya işçi sınıfı ve emekçileri daha yakından takip ederek, açık bir bilince kavuşuyorlar.

Davos'ta yapılan emperyalist küreselleşme toplantısının gerçek anlamını kısaca özetlersek; uluslararası sermaye, dünyanın her köşesinde hiçbir iç ve dış engele takılmadan, sınırsız, keyfi ve azami kâra dayalı bir özgürlük alanı istiyor. Bu, gelişmiş kapitalist ülkelerdeki işçi ve emekçilerin dışı dış kazanmış oldukları hakları gasp etmek olurken, bağımlı ülkelerde emperyalist politikaları uygulayan işbirlikçi rejimlere dayanarak ekonomilerini ele geçirmek olarak çıkıyor ortaya. İşte bu emperyalist haydutlar lüks otel odalarında günlerce bunun nasıl yapılabileceğinin sorunlarını ve önündeki engellerini tartışıyorlar. Bu toplantılarda aldıkları kararları ve belirledikleri politikaları işbirlikçi rejimler vasıtasıyla bir an önce hayata geçirmek istiyorlar. Bu uygulama ve talanın adı küreselleşme, yani dünya kapitalist ekonomilerinin entegrasyonu. Bu bütünleşmenin sonucu, tüm dünyada işçi sınıfı ve emekçi katmanların buldukları noktadan her gün daha geri bir konuma itilmeleri oluyor. Örneğin bu emperyalist küreselleşmenin ekonomik ve politik yansıması bugünün Türkiye'sinde şöyle çıkıyor karşımıza; 102 milyon (160 dolar) asgari ücret ve F tipi ölüm hücreleri...

Emperyalist küreselleşmenin emekçi sınıflar aleyhine yarattığı ağır sonuçlar gün geçtikçe daha net ortaya çıkıyor. Bu nedenle küreselleşme gündemli her uluslararası toplantıya çeşitli uluslardan emekçiler biraraya gelerek militan eylemlerle karşı koyuyorlar.

Bunun son örneği İsviçre'nin Davos kentinde gerçekleştirilen toplantılara karşı Zürich kentinde gerçekleşen militan sokak çatışmaları oldu. 27 Ocak'ta İsviçre devletinin bütün kolluk kuvvetleri gün boyu adeta seferberlik ilan etmiş durumdaydılar. Davos toplantıları başlamadan bir hafta önce tüm medya kuruluşları, bu toplantıyı protesto etmek isteyen gruplara karşı olağanüstü güvenlik önlemleri alındığını, Davos'ta kuş bile uçurtulmayacağını tatbikatlı görüntülerle vermeye başladılar. İsviçre'nin sınır kapılarının protestocu gruplara karşı kapatıldığı, Davos'a giriş yapan tüm yolların 150 km. önce havadan ve karadan kuşatma altına alındığı üzerine haberler yapıldı.

Gerçekten de Cumartesi günü görüldü ki, İsviçre devleti kendi haydut yandaşlarını korumak için, olağanüstü güvenlik kavramının açıklamaya yetmeyeceği türde bir savaş hazırlığı yapmıştı. Davos'a akın eden tüm grupların yolu kilometrelerce önce kesildi. Karadan ve havadan otobanlar tam bir kuşatma altına alındı. Değişik yerlere girmek isteyen gruplar bu durumu protesto ederek araçlardan inip otobanları kilitlediler. Dövizler ve pankartlar açılarak ilk tepki buralarda verildi. Otobanlarda 20-25 km'lik kuyruklar oluşmaya başladı. Kolluk güçleri kitledeki öfke ve kararlılığı görünce, Davos'a giremeyeceklerini, ancak gidip Zürich'te yürüyüş yapabileceklerini söylemek zorunda kaldılar. Barikatların aşılamayacağı anlaşıldığı için, kitle Zürich'e dönme kararı aldı. Yollarda çevrilen gruplar iki saat sonra hep beraber Zürich'e girdiler. 3 bini aşkın kitleyi polis bilinçli bir şekilde garın etrafına yığıdı.

Gruplar araçlardan iner iner dövizlerini ve pankartlarını açarak şehir merkezine doğru yürüyüşe geçtiler. Ancak burada da olağanüstü önlemler alınmıştı. Şehir merkezine açılan tüm yollar polis barikatıyla çevrilmişti. Barikatları aşmak isteyen kitleye polis gözyaşartıcı gaz ve plastik mermi kullandı.

Kitle geri çekilerek, taş, sopa, eline ne geçirdiyse militan bir karşı duruş sergiledi. Eylem daha ilk anda bir sokak çatışmasına dönüştü. Yarım saat içinde garın etrafındaki tüm sokaklardan alevler ve dumanlar yükselmeye başladı. İki saat süren bu militan sokak çatışmaları adeta bir savaş manzarası görünümündeydi. Polis gözyaşartıcı gaz bombası ve plastik merminin yanında tazyikli su kullanarak kitleyi dağıtabildi.

Burada şu noktayı vurgulamak istiyoruz. İsviçre küçük bir ülke. Mevcut mücadele dinamikleri dikkate alındığında, bu toplantıyı 3 bini aşkın bir kitlenin protesto etmesi küçümsenmeyecek bir olaydır. Zira değişik ülkelerden girmek isteyen gruplar sınırlardan geri çevrildi. Örneğin en büyük grubun İtalya'dan gelmesi bekleniyordu, ancak bu grup içeri sokulmadı. Türkiyeli gruplar da küçümsenmeyecek bir katılım sağladılar. Militan duruşlarıyla da bu böyle idi. Görsel bakımdan adeta sosyalizmin tek temsilcisidiler. Bu ülkede yaşayan TKİP'li işçiler olarak biz de yerimizi aldık.

Tam da burada, YDK'mızın ve yurtdışı çeperimizin pratik bir zaafını eleştirmek istiyoruz. YDK'nın küreselleşme karşıtı eylemliliklere karşı gerekli ciddiyet ve refleksi göstermediği kanısındayız. Bu zaafiyet, Prag'da, Nice'te son olarak da Davos'ta kendini gösterdi. YDK bu sorunu yerel inisiyatiflere bırakmaz. Elbette bugün ülkedeki 19 Aralık katliamı ve devam eden Ölüm Orucu Direnişi'nin getirdiği özel

bir kilitlenme var. Ancak bu durum bu pratik zaafın görülmesini gölgelememeli. Güçler ve olanaklar çerçevesinde mutlaka bu tür eylemlere gereken önem verilmeli. Çünkü gereken müdahalede bulunulursa, bu hareketi sosyalizm yönünde etkilemenin olanakları mevcuttur. Bu eylemlere pratik müdahaleyi ciddiye almak parti programımızın enternasyonal özünün bir gereğidir. Programımızın "Emperyalizm ve dünya devrimi süreci" başlığı altındaki şu maddeleri soruna yaklaşımı özlü bir biçimde ortaya koymaktadır.

"25) Kapitalizmin sürmekte olan uluslararasılaşma süreci, derin çelişkiler, çarpıklıklar ve çözümsüzlüklerle birarada gitmektedir. Emperyalist küreselleşme, sınıflar, ülkeler ve bölgeler arası derin eşitsizlikleri keskinleştirmekte, yakıcı ve felaketsiz sonuçlara yol açmaktadır. Emperyalizmin yeryüzü üzerindeki köleci egemenliğini yeni ilişki biçimleri ve kurumlarla pekiştirme sürecine, emperyalistler arası bloklaşmalar, keskinleşen çelişkiler ve kıyasıya rekabet eşlik etmektedir.

26) Emperyalist küreselleşmeye devrimci proletaryanın yanıtı devrimci enternasyonalizm, çözümlü dünya devrimi ve sosyalizmdir. Üretici güçlerin bugünkü uluslararasılaşma düzeyi, proleter sınıf mücadelesi ve proletarya devrimi için son derece güçlü bir enternasyonal temel yaratmıştır. Engeller ve sorunlar kadar, onların aşılması ve çözümü de uluslararasılaşmıştır. Uluslararası devrimci sınıf mücadelesinin gerektirdiği her düzeyde örgütlenmeler, bugün her zamankinden daha fazla gerekli ve nesnel açıdan olanaklıdır."

Sorun, teorik-programatik ve politik bir kargaşadan değil, böylesine bilimsel ve net bir pusulanın yol göstericiliğine rağmen pratik reflekslerin anında ve yerinde gösterilememesinden kaynaklanmaktadır.

İsviçre'den TKİP'li işçiler

Emperyalist küreselleşmeye enternasyonal yanıt

Dünya Ekonomik Formu Davos'ta toplandı. Toplantıya çok sayıda ülkenin yönetici kadrosu ve kapitalisti katıldı. Emperyalist dünyanın temsilcileri daha önce de Prag'da biraraya gelmişlerdi. Prag'daki küreselleşme karşıtı eylemin yankıları hafızalardan silinmemişken bu kez Davos'ta toplantı yapılması, bütün anti-faşist kuruluşları harekete geçirdi.

Toplantı başlamadan önce İsviçre devleti Davos çevresinde çok geniş güvenlik önlemler aldı. Toplantıya bir hafta kala Davos'un giriş-çıkışları kontrol altına alındı. Basında, TV kanallarında, yürüyüş, miting gibi eylemlerin yasaklandığı duyuruldu. Ama tüm bu gözdağı ve tehditlere karşın İsviçre'deki anti-faşist kurumlar 27 Ocak günü mutlaka Davos'a gidileceğini duyurdular.

27 Ocak Cumartesi sabah saat 9.00'da buluşma alanında toplanarak Davos'a hareket ettik. TKİP taraftarları olarak biz de yerimizi aldık.

Almanya'dan gelenlerle birleşerek Davos kentinin sınırlarına kadar bir engelle karşılaşmadan gidebildik. Bu arada Bir-Kar'ın Almanca bildiri dağıtıldı. Zindan katliamı ve direnişi ile ilgili bildirimimizi eylemci yoldaşlarımız dağıttılar. Bildiriler ilgiyle karşılandı, soru soranlar oldu. Konu birçoğunun önden bilgisi dahilinde idi.

Almanya, Fransa ve İtalya'dan gelenlerle, toplam beş binin üzerinde bir kitle katılımı sözkonusuydu. Ancak, devletin bir hafta öncesinden aldığı önlemlerle Davos çevresi maskeli polisler, panzerler, tel örgüleri ile kuşatıldığı için, bütün çabalarımıza rağmen Davos'a girme olanağı bulamadık. Günler önce 500 civarındaki protestocu Davos'un içine yerleşmişti. Trenle gelenler tren yolunu kapatarak gün boyu eylemi sürdürdüler. Yollar işlemez hale geldi. Davos tam bir intifadayı anımsatıyordu. Yer yer küçük çatışmalar yaşanıyordu. Gelenlerin çoğunun genç olması, çatışmalara militan bir karakter kazandırıyor.

Dikkate değer olan, "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" sloganının gür bir tarzda atılmasıydı. Bu slogan Davos dağlarında yankılanıyordu.

TKİP taraftarları/İsviçre

Davos Formu ve enternasyonal mücadele

Emperyalist-kapitalist sistemin çelişkileri derinleşiyor. Tüm dünyada işçi ve emekçilerin yaşamı yıkıma uğrattılıyor. Dün küreselleşme rüzgarı eşliğinde kapitalizmin ebediliğinden dem vuranlar, şimdi sistemi düzlüğe çıkarmak için yeni çareler arıyorlar.

25 Ocak'ta Davos'ta, emperyalist-kapitalist dünyanın önemli temsilcileri 4 gün süren "Ekonomi Forum"da bir araya geldiler. Dünya emekçilerinin yarattığı değerleri yağmalamak için ortak kararlar aldılar, yeni saldırı programları oluşturmaya çalıştılar.

Uluslararası sermaye dünya çapında sınırsız ve kuralsız egemenliğini örgütlerken, buna karşı enternasyonal emekçi dayanışması yükseliyor, gelişiyor. Küreselleşme karşıtı ortak mücadele alanlarda büyüyor, toplantıların yapıldığı kentler sert çatışmalara sahne oluyor.

Bu nedenle "Ekonomik Forum"un hazırlıkları aylar öncesinden başladı. En önemli gündemlerinden biri küreselleşme karşıtı gösterileri engellemek ve ezme. Bir ay öncesinden Davos'a giriş çıkışlar kontrol altına alındı. Son bir hafta sınırlarda şüpheli görülen kişileri ülkeye sokulmadı. Tüm ülkede "Ekonomi forum"a karşı her türlü gösteri yasaklandı. Buna rağmen gösteriler 25 Ocak'ta başladı.

27 Ocak günü merkezi olarak Davos'a hareket edildi. Ancak Davos'a 40 km. kala ardarda onlarca barikat oluşturulmuştu. Davos vadisinde kuş uçurtulmuyordu. Zırlı araçlar ve askeri birliklerden örülmüş güvenlikle beraber havada onlarca helikopter kitlenin yönelimine göre yer değiştiriyordu. Barikatlara yüklenen göstericiler geri püştürülüp dağıtılıyordu. Gaz bombaları gözleri açtırmaz, nefes aldırma durumuna getiriyordu.

Hindistan depreminde ölü sayısı 100 bini aştı...

Kapitalizm her yerde öldürür!

Hindistan'da 26 Ocak'ta meydana gelen depremde ölenlerin sayısı günbegün katlanarak devam ediyor. Bu arada sözde kurtarma çalışmaları da sürüyor. Ciddi bir şekilde yiyecek, içecek, giyecek sıkıntısı birçok kentte kendisini gösteriyor. Ayrıca depremedeler salgın hastalık ile de yüzyüze. Ve birçok bölgeye hala yardım ulaşmamış durumda. Telefon hatlarının kesilmesinden dolayı pek çok köydeki durum hakkında hala en ufak bir bilgi alınamıyor.

Son günlerde yapılan açıklamalara göre ölü sayısı 50 bin deniliyor. Ama Hindistan devleti -tam da Türkiye'dekinin bir benzeri olarak- bu rakamları kabul etmeyerek ölü sayısının 7 bin olduğunu iddia ediyor. Deprem bölgesine gelen yardımlar yetersiz. Dünyanın en kalabalık ordularından birine sahip olan Hindistan'da, bölgeye henüz yalnızca 5 bin asker gönderilmiş. Bu Türkiye'deki benzer bir başka davranış.

Dünya çapında yapılan araştırmaya göre yolsuzlukta Türkiye ile başabaş giden Hindistan devletinin gelen yardımları iç etmedeki hızı da Türk devletini aratmadı.

İşte yine aynı kafa, yine halkın kanı üzerinden yapılan aynı kirli hesaplar. Diğer

Barikatların aşılamayacağı anlaşılınca, geri çekilerek otobanı kapayıp eylemi sürdürdük. Diğer cephede tren istasyonunda bir trenin makinisti rehin alındı. Kapanan otobanın yanına gelen tren durduruldu. İki eylem birleştirildi. Polis müdahale etme gücü gösteremedi. Kitle toplandıktan sonra toplu olarak Zürih'e hareket edildi. Eylem Zürih'te devam etti.

Eylemler 28-29 Ocak'ta da devam etti. İsviçre'nin birçok şehrinde gösteriler gerçekleşti.

Örgütsel alanda zayıflık

Bu uluslararası eylemin önemi ve anlamına rağmen, örgütlü tarzda katılım konusunda zayıflık göze çarpıyordu. Türkiyeli sol güçler cephesinde de dağımlık, hazırlıksızlık, ortak inisiyatif geliştirememeye sözkonusuydu. Bu, emperyalist küreselleşmeye karşı mücadelenin kavranmadığının göstergesidir. Türkiye zindanlarındaki katliamın sorumlusunun aynı zamanda Davos'ta biraraya gelen emperyalistler olduğuna göre, yurtdışında cezaevleriyle olan dayanışma Davos'a karşı da örgütlenebilirdi.

Yerli devrimci ilerici güçlerin de yetersizlikleri sözkonusuydu. Gösteriye katılım için çaba harcandı, fakat eylem örgütlü bir tarzda gerçekleştirilemedi. Öncesinde bir eylem komitesinin oluşturulmamış olması önemli bir dezavantajdı.

Tüm bu yetersizliklere rağmen, düzen cephesinde korkulu tartışmalar yaşanıyor. Tüm tehditlere ve güvenlik önlemlerine karşın gerçekleşen militan gösteriler büyük bir tedirginlik yaratıyor. Davos toplantıları artık bu ülkede yapılmasın diyenler çoğalıyor.

BİR-KAR/İsviçre

taraftan, yine aynı acılar, yine aynı öfke...

Bu tablo aslında bizlere hiç de yabancı olmayan bir gerçekliği anlatıyor. Öyle ki bu tabloya, "Hindistan" ibaresini çıkardığımızda, Türkiye'de toplu bir kıyım olan 17 Ağustos depremi sonrasında tablo da diyebiliriz.

17 Ağustos'tan bu yana 1,5 yıl geçti, ama halk hala evsiz, hala çadırlarda kalıyor. Üstelik bol keseden evlerin '99'un sonunda bitirileceği sözü verildiği halde! Hindistan halkını da bundan farklı bir akıbet beklemiyor.

Kapitalizmin temel yasası, kâr ve sömürdür. Kendi egemenliğini sürdürebilmesi için emekçi sınıfları sömürmek, kanını emmektir. Ve bu yüzdendir ki "doğal afet"ler altyapısı olmayan, yoksul semtlerde emekçi halkı kitleler halinde öldürmektedir. Bu çok yönlü sosyal yıkımın ortadan kaldırılması, tüm insanlığın insanca yaşayabilecek koşullara kavuşabilmesi, sömürüye dayalı bir düzen olan kapitalizmin gömülmesi ve insanı, onun maddi ve kültürel ihtiyaçlarını temel alan sosyalizmin kurulması ile olanaklıdır yalnızca.

**Depremle gelen katliamların sorumlusu kapitalizmdir!
Çözüm devrimde, kurtuluş sosyalizmde!**

40 bin General Motors işçisi tüm Avrupa'da eylemde!

General Motors'a ait işletmelerde çalışan 40 bin işçi, geçtiğimiz Perşembe günü tekelin tüm Avrupa da işyerlerinin yokedilmesi planlarını protesto için eylem yaptı. Sadece Almanya da 16 bin işçi geçici olarak iş bıraktılar. İşçiler, General Motors tekel tarihinde ilk kez olarak sınıf düşmanı politikalara karşı sınırlar ötesi eylemleriyle ortak bir mücadele cephesinden cevap verdiler.

General Motors sözcülerinin iş bırakma eyleminin işyerlerinin korunması için doğru bir yol olmadığına ilişkin öfkeli açıklamaları, işçileri kararlılıktan alıkoymadı.

Geçtiğimiz yıl sonunda, General Motors işçilerini Noel hediyesi yerine bir sürpriz bekliyordu. Almanya'daki Opel AG'nin de ait olduğu dünyanın en büyük otomotiv devi General Motors, 16 bin işçinin çıkarılacağını, bunun 6 binin Avrupa'daki işyerlerinde çalışanlar olacağını açıkladı. Açıklamada, ilk olarak, 2002 yılında, Londra'nın Luton kasabasındaki Vaunhall işletmesinin tümünden kapanacağı da belirtildi.

Saldırısı İngiltere'den başlanması rastlantı değil

Aslında zaman ve mekan hiç de tesadüfen seçilmiş değildi.

Avrupa'da İngiltere'den başka sendikaların bu kadar az hak sahibi olduğu, bu denli güçten düşürüldüğü bir başka ülke yoktur. Örneğin geçtiğimiz yıl Almanya'da, Bochum'daki Opel işletmelerinden işçi atılacağı duyulmasıyla birlikte, işçiler anında kendiliğinden greve gitmiş ve tekelin kararlarını geri aldtırarak, planlarını alt üst etmişlerdi.

İngiltere'de geçtiğimiz yıl bir dizi otomobil fabrikası kapatılmıştı. BMW, Rover'i tartışmalı firma Phonix satmıştı ve bu iş binlerce işçinin sokağa atılmasıyla birlikte yapılmıştı. Hemen ardından Ford, Dagenham'daki üretimini durdurduğunu açıkladı. Sendikalar ve işyeri temsilcilerinin bu kapatılma kararlarını sineye çekmelerinin ardından, bu kez General Motor's, Luton ile ilgili planlarını açıkladı. Bu kez de işçilerin sessiz sedasız kaderlerine boyun eğeceklerini umdular. Ama General Motor's işçileri, Rover ve Ford işçilerinin tersine bu kez mücadeleyi seçtiler.

Fabrikanın kapanacağını duyan işçiler daha gece vardiyasındayken işi bıraktılar. Ardından 300 işçi; "İşyerlerinin yok edileceğini ve fabrikanın 2002 yılında tümünden

kapanacağı haberini basından duyduk. Bunlar, dışarı çıkıp bize bunu açıkça söyleme cesaretini bile gösteremiyorlar" diyerek fabrika yöneticisinin bürosunu basarak işgal ettiler.

İş bırakmalar ve işgaller haftalarda aralıklarla sürüyor. İşçiler Luton halkının büyük bir kesiminin de desteğini alarak yürüyüşler örgütüyorlar. Çünkü bu saldırıdan sadece 2200 işçi değil, yedek parça üreten firmalar, küçük ticarethaneler vb. düşünüldüğünde 35-50 bin arasında çalışan da etkilenecek. Üstelik daha kısa bir süre önce, işyerlerinin güvence altına alınması vaatleriyle işçilerin ücretleri bir kalemde silinmiş ve işçiler kötü çalışma koşullarında çalışmalarını sürdürmeye maruz bırakılmışlardı.

Almanya'da da Rüsselsheim ve Bochum'daki işletmelerde 1700 işçinin işten çıkarılacağı açıklandı. Oysa sadece Bochum'da işçi sayısı son 5 yıl içinde 20 binden 13 bine düşürülmüştü. Bu kez de 700 işçi işini kaybedecek. Öte yandan ise, 2001 yılı için, şu an ki işçi sayısıyla bile imkansız görünen % 10'luk bir üretim artışı planlanmış durumda.

Yeni Euro-grevler uzak değil

Dünya ölçeğinde tekellerin toplu tensikatları gösteriyor ki, otomobil sektöründe de başarılı yapısal dönüşüm sabun köpüğü gibi yok oldu ve büyük bir yapısal kriz yaşanmakta. Otomobil tekelleri bir yandan üretim kapasitesini arttırırken, diğer yandan ise oluşan aşırı üretim fazlalığını eritemedikleri için toplu işçi çıkarma yoluna gidiyorlar. Ya da üretimi başka yerlere naklederek yükü bir kez daha çalışanların sırtına yıkma yoluna gidiyorlar.

Ama işçiler tekellerin bu saldırılarına artık uysalca boyun eğmiyorlar, gerektiğinde sendika yönetimlerini de aşarak saldırılara karşı koyuyorlar. Geçen yılın Almanya/Bochum Opel işletmesinde olduğu gibi sonuçta saldırıyı püskürtüyorlar da.

Son yıllarda Avrupa'da, Belçika Reno örneğinde olduğu gibi, birkaç kez Euro-grevler yaşanmış ve işçi sınıfı sermayenin kendisi için yokedtiği sınırları aşarak ortak mücadele cephesinden derslerini vermişti.

Bu kez de General Motors işçileri tüm Avrupa çapında eyleme giderek, dünyanın bu en büyük tekelinin politikalarını protesto ettiler. Mücadeleci bir geçmişe sahip oldukları bilinen General Motors işçilerinin önümüzdeki süreçte Avrupa çapında grevlere gitmesi şaşırtıcı olmayacaktır.

Orta burjuvazinin işçiler üzerindeki etkisini kırmalıyız

M. Dicle

“Sermaye iktidarı, sırtını emperyalizme dayamış işbirlikçi tekelci burjuvazi şahsında, burjuvazinin tüm kesimlerinin ortak sınıf çıkarlarının temsilcisidir. Büyük burjuvaziye binlerce çıkar bağı ile bağlı kent ve kır orta burjuvazisi, karşı devrimci bir tabakadır. Orta burjuvazinin kent ve kır emekçileri üzerindeki ideolojik, politik ve kültürel etkisini kırmak, devrimin başarısının temel bir koşuludur.” (TKİP Programı, s.32)

İşçi sınıfı ve emekçiler günlük yaşamlarında kapitalist sistemin farklı ama birbirine bağlı boyutlarda saldırılarına maruz kalırlar. Bu saldırıların esasını ekonomik ilişkiler belirler. İnsanın insan tarafından, diğer bir ifadeyle, işçi sınıfının burjuvazi tarafından sömürüsüne dayalı düzeni meşrulaştırmak ve kabul ettirmek, başka bir düzenin (hele özel mülkiyeti ortadan kaldıran bir düzenin) mümkün olmadığını kitleler tarafından benimsenmesini sağlamak için yoğun bir çaba harcanır. Bu çabaları aktif bir şekilde harcayanlar, burjuvazinin dolar maaşlı uşakları ile hukuksal, kültürel, sanatsal vb. alanlarda ona hizmet eden, bunun karşılığında kısıntı alan kesimleridir. Kolluk kuvvetleri dışında kapitalizme en aktif hizmeti bu kesimler sunmaktadır. Kitleleri burjuva ideolojisiyle

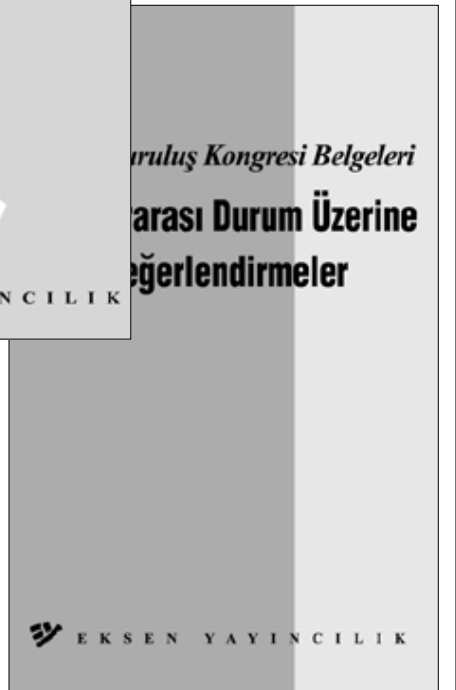
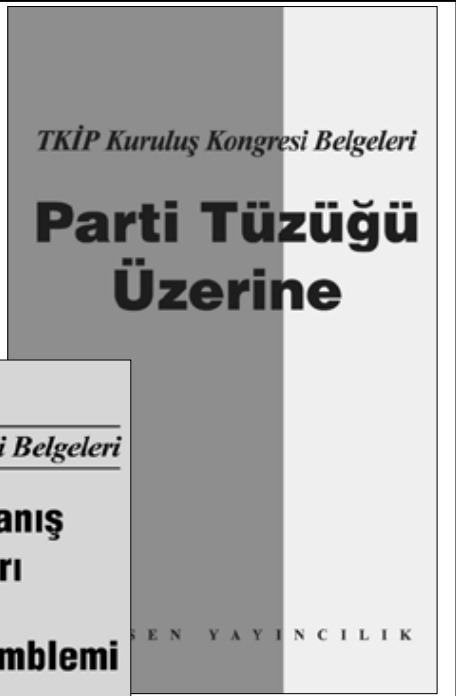
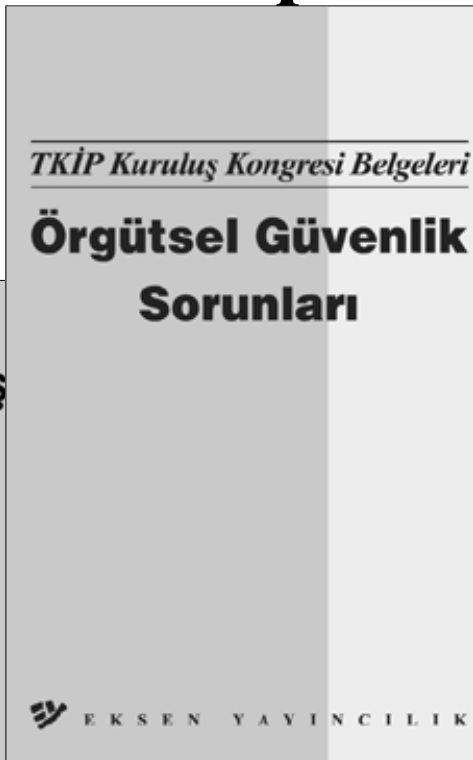
zehirlemek amacıyla profesyonelce çalışmaktadırlar. Ruhlarını bir meta gibi pazara çıkartıp kapitalizmin hizmetine sunanları esas olarak tekelci burjuvazi finanse etmektedir.

Orta burjuvazi ise bu işi doğrudan yapmaktadır. Orta burjuvazinin karşı-devrimci bir tabaka ve kapitalizmin temel dayanaklarından biri olduğu, tekelci burjuvaziyle artı-değerin paylaşımı konusu dışında herhangi bir çelişkisi olmadığı parti kuruluş kongresinde açıklıkla ifade edilmiştir. Programda da ifade edildiği gibi, “kent ve kır emekçileri üzerinde ideolojik, politik ve kültürel etkisi” yoğundur. Orta büyüklükteki işletmelerin patronları işçilerle doğrudan diyalog içindedirler. İşçilerle beraber yemek yeme, çay içme, molalarda sohbet etme, kimi zaman “akıl verme”, nutuk çekme vb. etkinliklerde bulunmaktadırlar. Bu ilişki tarzıyla, işçilerle patronlar arasındaki sınıf ayrımının üstünü örtmeye çalışır; yanlısına yaratıp sömürüye dayalı sınıf ilişkilerinin doğal olduğu ve tersinin saçma olduğu, zaten patronun kendisinin de işi yürütmek ve işçilerle beraber bu fabrikadan ekmek yemek için çalıştığı vb. yaklaşımlar sergiler. Sınıf bilinci geri, hak alma pratiği zayıf işçiler üzerinde bu tarz ilişkilerin etkili olabileceği bir gerçektir.

Orta burjuvazinin bir kısmı alt sınıflardan sıyrılarak bu yeni konuma gelme olanağı bulanlardan oluşuyor. Bunların işçilerle ilişkiler geliştirmesi doğal gibi görünmektedir. Geçmiş yaşam tarzı bir kalıntı olarak hala varlığını sürdürebilmektedir. İşçilerle karşılıklı hitaplarda, tarafların yaşına göre, abi, dayı, abla, amca gibi sıfatlar kullanılmaktadır. Elbette bu ilişkinin sınırı patronların çıkarlarına uygunlukla belirlenmektedir. Zira patronun çıkarına ters düşen bir durum söz konusu olduğunda, yapay sıfatlar hemen yerlerini gerçek konumlara bırakmakta, işçi ve kapitalist karşı karşıya gelmektedir. Burjuvalıkları daha köklü olanlar ise, işçileri küçümsemekte, bazen de hor görmektedirler. Bu nedenle, birincilere göre işçilerle ilişkileri daha yapaydır.

Fakat hedeflenen aynıdır. İşçileri kaderlerine razı etmek, örgütlenip patronların karşısına dikilmesini engellemek ve emek sömürüsünü sorunsuz devam ettirebilmektir. Bunun dışındaki herşey yapay ve ikiye bölünmüştür. Komünistler çalıştıkları orta büyüklükteki fabrikalarda, patronların işçiler üzerindeki ideolojik, politik ve kültürel etkisini kırmaya dönük aktif bir çaba harcamak durumundadırlar.

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 28 83

EKSEN YAYINCILIK

TKİP davası tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi Resul Ayaz:**“Biz görelim ya da görmeyelim; kazanacağımıza dair en küçük bir tereddüt taşımıyoruz...”****Hücrelere sığmayız demiştik, işte sığmıyoruz!**

Merhaba İbrahim;

Seni ve tüm dostları, yüzüncü gününe dayanan Ölüm Orucu Direnişimizin olanca kararlılığı ve coşkusuyla kucaklıyorum. Şimdiye kadar düşünüp de yazmadığım için beni başışlayın. Yoksa ilk fırsatta yazmayı düşündüm.

Doğal olarak bizleri merak ediyorsunuz. Tek kelimeyle bomba gibiyiz. Patlamaya hazır... Burada, direkt ve dolaylı haber aldığım tüm dostlar (bizim dışımızdaki arkadaşlar da dahil) iyiler. Yaralarımız kabuk bağladı. Operasyondan sonra bilincimiz daha bir açıldı, inancımız ve kararlılığımız pekişti. Bu inancın gücüyle yüzlü günlere giriyoruz. Yapılan onca karalama ve demagojiye, kirli abluka ve suskunluk fesadına rağmen, gün gün yeni bir tarihin, taze bir başlangıcın taşlarını örüyoruz.

Bu destansı direniş daha şimdiden tarihin sayfalarında onurlu bir yer edinmiş bulunuyor. Hiçbir güç bunu değiştiremez artık. Adanmışlığın, fedakarlığın, kararlılığın sınırdığı bu tarihsel süreçte ölüm, zulüm, tecrit vb. hiçbir yol ve yöntemle önümüz kesilemez artık. Ya bu kanlı, kirli, abluka dağıtılacak, ya da daha büyük bir sarsıntı yaratmak üzere seve seve daha yüzlerce düşeceğimiz toprağa.

Artık sınırları aşılıyor. Bunu direnişin görkemine borçluyuz. Dışarda bütün “taşları bağlayıp itleri salsalar” da, yankısı ve etkisi derinden derine büyüyen direnişin gıdasıyla sınırları daha da genişleteceğiz. Hücrelere sığmayız demiştik, işte sığmıyoruz! Ölüm Orucu-Süresiz Açlık Grevi direnişi yeni katılımlarla her geçen gün daha da büyüyor. Dün yüzlerceydik, bugün binleri aştık...

Acz içinde kıvrananlar şimdi gözlerini bize dikmiş, yeni cesetler bekliyorlar. Yanıtımız yine aynı toklukta: Bekleyin, yakında geliyoruz!

Evet direniş bu aşamaya dayandı. Artık bundan sonrası peşpeşe yeni şehitlerin gelmesidir. Ve artık biliniyor ki, ölümü ağıtla değil halaylarla, tilililerle karşılayan bir geleneğimiz var. Bugünkü suskunluk kimseyi aldatmasın. Bugün değilse yarın... Yarın değilse daha sonra... Ama asla suskunluk fesadıyla boğulabilecek bir direniş değil sürdürmekte olduğumuz.

Sevgili İbrahim, burada hala katı tecrit sürüyor. Üç kişilik hücrelerde kalıyorum. Pek çok insanın tek kişilik hücrelerde kaldığını biliyorsunuz. Tek ya da üç kişilik, sonuçta dayatmaya çalışılan sistem insanın diyen her tutukluyu kaçınılmaz olarak bir onur ve insanlık mücadelesi vermeye zorluyor. Binanın ne kadar lüks olduğu reklamlarıyla özenle saklamaya çalıştıkları bu gerçek şimdi apaçık ortada. Bu nedenle daha uygulamaya başlandığı an bu sistem iflas etmiş oluyor. Biz direnişimizle bunu daha da hızlandırıyoruz.

Burada günlük gazeteler üzerinden güncel-siyasal gelişmeleri ayrıntısına kadar izleyebiliyoruz. Günümüzün asıl ve temel faaliyeti gazete okumak. Yorumcu da olsa tüm haberleri izliyor-yorumluyoruz. Operasyonlar serisi sürüyor, daha da sürecek gibi görünüyor. İlginç olan; sistem bir taraftan kendisini zora sokan, sınırları zorlayan alan ve konularda operasyonlarını sürdürürken, verili koşulların yeni ve daha kapsamlı yenilerini üretmesidir. Bu tam bir çıkmaz, çözümsüzlük durumudur. Tahkimatın bir parçası olan operasyonların siyasal krize yolaçan yeni kapıları açması ise cabası.

Bir açığı kapatmak için başka bir açık verme zorunluluğu, şimdi güçler dengesinin mecburi uzlaşma noktası. Oysa sistem içi güçler arası çatışma görüldüğünden daha kapsamlı ve uzun erimli bir sürece yayılıyor. Zira sorunlar daha ciddi ve kapsamlı; bu basit olarak klikler, şu ya da bu partiler arasındaki olağan çıkar çatışması değil. Buzdağının altında, temel ve belirleyici kesimler arasında bir hesaplaşma sürüyor.

Tabii ki, seyirci kaldığı için ve seyirci kaldığı ölçüde, bunun faturası esas olarak bugün işçi ve emekçilere çıkartılıyor. Ama yarın böyle olmayabilir. Gelişmeler bunu gösteriyor. Kontrol mekanizmaları içinde cendereye alınan dinamik güçler daha fazla sıkıştırıldıkları zaman, bu onları en fazlasından bir süre için tutabilir, sonrası için ise patlamaya zorlar. Diyeceğim, pistonu hareket ettiren buhardır- buharın basıncıdır. Operasyonel mekanizmanın (devletin) kendisi ne kadar tahkimata, tamirata tabi tutulursa tutulsun, operasyonların yaydığı yanıtıcı, sahte ve geçici etki kısa vadeli; mekanizmanın azameti, buharın dinamik gücü karşısında yetersiz kalacaktır.

Bunun kendiliğinden olmayacağını zaten biliyoruz. Burada güncelle bağlantılı iki temel nokta önem taşımaktadır: Birincisi; mekanizmanın gücünün yaydığı etkinin sahteliğinden kurtulmak ve onun yapısal dayanıksızlığına vurgu yapmak (ki bu anlamda reformistlerle sınır çizgilerini kalınca çizmek, onun etki alanını sınırlamak önemlidir). İkincisi; bütünden bakarak parçadaki yetersizliklerin ve eksiklerin üstüne gitmek. Bu ikincisi bizim tarihsel soluk borumuzdur. Güne-parçaya ilişkin zaafiyetin aşılp aşılmanması bu bakışa bağlı.

Evet, önemli olan neye vurgu yapılacağı, neye çubuk büküleceği ve nasıl bir pratik performansla bunların birarada yapılacağı. Hepsini birarada, tek başına

hiçbiri değil. Dışardaki görelî ve geçici hareketsizliğin ne ölçüde geçici olacağını belirleyecek ölçüt, bu tabloya müdahil olan iradenin ağırlığı ve ciddiyeti ile kopmaz biçimde bağlı.

Bu ağırlığı taşıyoruz direnişimizde. Bu sorumlulukla ağır bedeller ödemeye hazırlanıyoruz. Burada bedellerin ağırlığının yaratacağı boşluk asla kapanmaz değil, asla önemli değil. Bu tür boşlukları hızla dolduracak olanaklarla dolu bir süreçten geçiyoruz. Bunu biliyoruz.

Direnişe ek olarak insanın dayanma sınırlarına yaptığımız vurgu, insanın tükenmezliğindedir. Mücadelenin sürekliliği ve direnen insanın tükenmezliği ile yasası belirlenmiş bir tarihsel süreç ya da geç hedeflerine varacak, yeni hedeflere doğru akışını sürdürecektir.

Biraz ustruplu bir dil oldu. Umarım ne dediğim anlaşılıyordur. Yeniden yazacak imkan ve gücü bulursam tekrar yazmaya çalışacağım.

Bitirirken, Haydar'la beraber tüm dostlara yürek dolusu selamlarımızı iletiyoruz. Hepinizi olanca coşkuyla kucaklıyor, başarılar diliyoruz.

Biz görelim ya da görmeyelim; kazanacağımıza dair en küçük bir tereddüt taşımıyoruz.

Hoşçakalın...

Resul Ayaz
25 Ocak 2001**TKİP davası tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi Hatice Yürekli:****“Direnişimizin gücü, devrim davasının yenilmezliğinden geliyor...”**

Sevgili yoldaşlar,

Bulduğum bu ilk fırsatta sizleri selamlamanın sevincini yaşıyorum. Numune Hastanesi'nin hücrelerinde 24 saat asker denetiminde tutuluyorum. Bu nedenle iletişim olanakları her zamankinden daha zayıf.

Faşist devletin görkemli Ölüm Orucu direnişimizin etki ve gücünü kırmak için düzenlediği 19 Aralık saldırısı, yine devrimci iradenin kararlı ve başeğmez duruşuyla boşa düşürülmüştür. Bugün, direnişimiz gücünde en küçük bir zayıflamaya yol açmadan, tutsakların buldukları tüm alanlarda (F tipi zindanlar, çeşitli cezaevleri, hastane) kararlılıkla devam etmektedir.

Direnişimizin gücü, devrim davasının yenilmezliğinden geliyor. Açlık belki hücre hücre bitiriyor bedenlerimizi. Ama, onurlu bir davanın taşıyıcıları olmak herşeyden daha baskın; aklıktan da, ölümden de... Çünkü sınıfsız-sömürsüz bir dünyanın tohumlarını büyütüyoruz bedenlerimizde. Bugünden yarına akıyoruz. Bu akış, hiçbir karşı-devrimci zorun durduramayacağı biçimde süreklidir, hep ileriye doğrudur. Nazım'ın dediği gibi; **“Artık zafer hiçbir şeyi affetmeyecek kadar tırnakla sökülüp kazanılacaktır...”**

Sizleri, zaferin coşkusuyla selamlıyor, yapının yükselmesinde emeği olan tüm yoldaşların kolektif yüreğinden öpüyorum.

Her zamankinden daha sıkı sarılalım görevlerimize, çünkü; yarın bizimdir yoldaşlar!

Sevgilerimle...

Hatice Yürekli
26 Ocak 2001

TKİP davası tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi Duygu Mutlu:**“Henüz son söz söylenmedi.. Zafer bizim olacak!”**

Sevgili ...,
Ancak bugün kağıt kalem alabildim. İlk mektubumu sana yazıyorum. 25 Aralık akşamı hastaneden buraya getirildik. Gebze'deki operasyondan başlayayım istersen. Her yerde olduğu gibi sabah 05:00'de içeri

girdiler. Barikatları kurduk, yine 4 koğuş. Bu sefer ana maltanın da bir kısmını aldığımız için kendi koğuşlarımıza sıkışmadık. *Alınteri* ile *Hedef*'in koğuşu ayrı yerde olduğu için ayrı barikat kurdu. Çatıları, duvarları delerek girdiler. Önce bizim koğuşa girdiler. Oradan çekildik. Saat 14.30'da bulunduğumuz koğuşa girmeyi başardılar. Bu ara Kenan Taybora adında bir arkadaş (*Mücadele Birliği* taraftarı) kafasından kurşun aldı. Bir başka arkadaş da ayağından yaralandı. Onların dışında Alişan ve Muhammet adlı arkadaşların da yaralandığını duyduk. Ölüm Oruçcuları'nı ve yaralıları ayırıp hastaneye götürdüler. Hafif zedelenmeler dışında bir şeyimiz yok. 16:30'a doğru da bayanları alıp getirdiler. Kenan Taybora'nın durumu ciddi idi. Şimdi nasıl bilmiyorum. Bu arkadaş birkaç ay öncesine kadar bizim komünümüzde kalıyordu. Pek geleni gideni olmazdı. O yüzden onunla ilgilenirseniz, para, giyecek vb. ihtiyaçlarını karşılarsanız sevinirim.

Hastanede bir hafta geçirdik. Yaralıları birkaç gün sonra Gebze'ye geri götürdüler. Bu arada 3-4 gün gazete okuma fırsatı bulduk. Estirilen gerici rüzgarın farkındayız. Kendini yakma eylemleri devlet ve medya

tarafından kötü bir biçimde kullanıldı. Hemen belirtiyim, ben bu eylemi yanlış buluyorum. Hastanede Düzgün'le de bu konuyu konuştuk. O da benim gibi düşünüyor. Medyada bu eylem üzerinden Ölüm Orucu eylemi karalandı. Ölüm Orucu direnişi aynı zamanda kitleleri harekete geçirmek amacıyla da gerçekleştirilen bir direniş eylemidir. Belli talepleri vardır, bu talepler karşılanır ya da anlaşma sağlanırsa bırakılır. Kendini yakma ise tümüyle farklı bir eylem; burada sergilenen fedakarlık ne olursa olsun bizim bu tür bir eylem tarzını onaylamadığımız biliniyor. Habip yoldaş PKK'nın gerçekleştirdiği bu tür eylemler için zamanında anlamlı, soruna bakışımıza ışık tutan bir yazı yazmıştı, *Kızıl Bayrak*'ta yayınlanan.

Hastaneden sonra erkekleri buraya getirdiler, bayanları Kartal'a götürdüklerini sanıyorduk, Gebze'ye geri götürmüşler. Gebze'yi de F tipine sevk edeceklerini duyduk, ama yer kaldığını sanmıyorum. Onun için yeni bir yer açmaları lazım. Bolu'yu açarlarsa olabilir belki.

Sana biraz da buranın koşullarından bahsedeyim. Geleli 10 gün oldu. Kağıdı yeni alabildik. Henüz gazete, radyo, televizyon yüzü görmedik. Aynı şekilde havalandırma da yok. Havalandırmayı açacaklarını söylüyorlardı, anahtar kırılmış! İlk üç-dört gün şeker (o da çok az) ve tuz dışında birşey vermediler. Sonra sabun, havlu falan alabildik. Tam öğrenemedik ama, herhalde haftanın üç günü görüş verecekler, belli saatler arasında. Bazen az yanıyor kaloriferler, ama biz Ölüm Orucu'nda olduğumuz için sanıyorum daha çok üşüyoruz. Düzgün'ün durumu biraz daha kötü, sıcak suyu akmadığı için banyo yapamıyor. Gebze'deki ihtimamla karşılaştırılınca, çok olumsuz koşullardayız kısacası.

Tecrit koşullarını anlatmama gerek yok sanırım. Tek kişilik hücrelerde kalıyoruz. Kimsenin yüzünü gördüğümüz yok (gardiyanlar dışında). Eğer

havalandırmalar açılırsa, yan hücredeki arkadaşla aynı havalandırmaya çıkacağız, böylece görüşmüş olacağız. Pencereden onunla birbirimizi görmeden sohbet edebiliyoruz yalnızca. Bulduğumuz koridorda 15 hücre var. Gebze'den 4 kişi buradayız. Bizim dışımızda *Vatan*'dan bir Ölüm Oruçcusu arkadaş var. Toplam 5 Ölüm Oruçcusu dışında *Vatan*'dan 3 arkadaş, *Atılım*'dan iki, *Barikat*'tan iki, *Özgür Gelecek*'ten 1, *Mücadele Birliği*'nden 1 arkadaş var. Yani biri dışında bu koridorun hücreleri dolu. (Havalandırmaların yarısına iki hücre, yarısına üç hücre çıkıyor. Üç kişilik hücreler ise sadece kendi havalandırmalarına çıkıyor. Üç kişiliklerin havalandırmaları açık.)

Ayhan'ın Edirne'ye götürüldüğünü duyduk. Kartal'dakilerin durumu buradan daha iyiymiş. Burada Müslüm'le zor da olsa haberleşebiliyoruz. Havalandırma pencerelerinden bağırarak. Ahmet Turan'ın da burada olduğunu haber aldık. Bunun dışında kimseden haberimiz yok. Bize aldığın bilgileri iletirsen seviniriz. Mektup yazarsan APS ile gönder. Alıp alamayacağımızı bilmiyoruz ama!

Elimizde okuyacak hiçbirşey olmadığı için sürekli mektup yazacağım. Gönderip göndermeyeceklerini henüz bilmiyorum. Yakında belli olur.

Direnişimiz bütün kararlılığıyla sürüyor. Herkeste büyük bir coşku var. Devlet zafer elde ettiğini sanıyor, ama yanıldığını anlayacak, çünkü henüz son söz söylenmedi. Gelişmeleri bilemediğimiz için pek bir şey yazamıyorum. Şimdilik bu kadar olsun. Bütün dostları coşkuyla kucaklıyorum. Zafer bizim olacak, başka yolu yok!

Duygu Mutlu

Kandıra F Tipi Cezaevi
B-2.7/7/Kocaeli
3 Ocak 2001

TKİP davası tutsağı Gülcan Öztürk:**“Tüm yalan ve demagojilere karşın, direniş tüm görkemiyle sürüyor...”**

Sevgili A... ...,
Gönderdiğin kırmızı kartı bugün aldım. Kısa ama içten ve sadeydi gönderdiğin kart. Benim göndermiş olduğum kartı çok beğendiğini yazıyorsun. Sanırım, Ölüm Orucu vesilesiyle ortak hazırladığımız karttan bahsediyorsun. Yüreğinin kavga içindeki yüreklerle yanyana oluşundan bahsetmişsin. Sizlerin bizim yanımızda oluşunuz, özellikle böyle bir dönemde, operasyon ve Ölüm Oruçları döneminde bunların yaşanması, bizi mutlu kılıyor. Özellikle devletin Ölüm Orucu eylemini yalan ve demagojiyle boğma çabasının yaşandığı böyle bir dönemde, bu destekler daha bir anlam kazanıyor. Ki, “dışarısının”, dışarıdaki eylemliliklerin böylesine önem kazandığı bir aşamada, bu çok daha fazla önemli hale geliyor.

Ölüm Oruçları eylemi aynen devam ediyor, biliyorsun. Devletin yalan ve demagojiler eşliğinde “hayat kurtarma operasyonu” adı altında gerçekleştirdiği imha ve yoketme operasyonu, eşi benzeri görülmedik saldırı olduğu kadar, devletin yaşadığı acizliği ve tıkanmışlığı da gösteriyor. Bu vahşet, 12 Eylül ya da Nazi faşizmi dönemine rahmet okutacak bir vahşet. Onlarca insan yaralı ve sakat, yüzlerce arkadaş F tiplerine atıldılar. 28 insanımız şehit düştü. Ve daha da düşeceklerden başka...

Ne var ki, tüm yalan ve demagojilere karşın, eylem

tüm görkemiyle sürüyor. “Örgüt baskısı var!” yalanı bir balon gibi söndü. Şimdi yüzlerce insan F tipi cezaevlerinde ve cezaevlerinin hücrelerinde Ölüm Oruçlarını sürdürüyorlar. Yalan boşa çıktı bir kez daha. Şimdi de buna rağmen sürdürenlere “fanatik” demeye başladılar.

Toz duman yeni yeni inmeye başladı. Elbette tam da bu dönem, ölümlerin daha da artmasının önüne geçmek, ancak dışarıda oluşturulabilecek basınca bağlı. Bunun gerçekleşebilme imkanı olmaması durumunda, ödenecek bedeller çok daha fazla olacak. Zira günbegün, geriye dönülmesi mümkün olmayacak ölümlere yaklaşıyor ve şu an eylem anlaşmayla bitirilebile, insanlar yaşam boyu sakat kalarak yaşamaya mahkum olacaklar.

Cezaevleri operasyonları ve katliamlarla tüm toplum, 12 Eylül'ü aratacak şekilde teslim alınmaya çalışılıyor. İMF'ye sunulan ek niyet mektubunun operasyonla aynı zamana denk gelmesi bir tesadüf değil. TC geleceğini, İMF ve Dünya Bankası'nın dikte ettirdiği sosyal yıkım planının yaşama geçirilmesine bağlamış durumda. Tam da bu yüzden bu operasyona başvuruldu. 24 Ocak Kararları nasıl cunta ile hayata geçirildiyse, şimdi 24 Ocak Kararları'nı katbekat aşan İMF planlarıyla, cezaevleri ve topluma dayatılan baskı ve yıkımlarla, katliamlarla bu yapılmaya çalışılıyor. Bu yüzden F tipi

saldırısını püskürtmek hayati bir öneme sahip.

Sevgili ...,

Basından da takip etmişsinizdir, burada iki kez operasyon düzenlendi. İlkiyle yetinmediler. İki arkadaşımız burada şehit düştü. Toplam 28 arkadaşımız ise onur abidesi olarak yeniden özgürlüğe doğdular.

Sağlığımız iyi sayılır. Hepimiz Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi eylemini sürdürüyoruz. Şu an 6 kişilik hücrelerde kalıyoruz. Kitaplarımız, biliyorsundur, “örgüt yayınları” olduğu gerekçesiyle sergilenip basına gösterildi. Yanımızda sadece romanlar var, onları okuyoruz. Görüşlerimiz sürüyor. Ailelere çeşitli zorluklar çıkarıyorlar, gelen eşyaların bazılarını vermiyorlar.

En büyük düşüncemiz diğer arkadaşlar. Özellikle F tiplerindeki arkadaşlarımızın yaşadıkları... Ama tüm bunları Ölüm Orucu eyleminin gücüyle çözeceğiz. Bedeller daha da ağırlaşacak. Ne var ki, zulmün önünde durmanın, ona geçit vermemenin başka bir yolu yok. Bu yanıyla da, cumhuriyet tarihinin en vahşi ve sayıca en fazla devrimci katliamı olacak. Ve bu da, cezaevinde yaşanması bakımından farklı bir yan taşıyacak.

Sevgili ...,

Diğer cezaevlerine gidiyor musun, bilmiyorum. Ya da giden arkadaşlar var mı? Bu tür ziyaretler önem taşıyor. Özellikle F tiplerine yönelik ziyaretlerin taşıdığı önem açık. Gerçi soyadı zorunluluğu var, ama bunu zorlamak gerekiyor. Özellikle avukatların heyet halinde girişimi ve doktorların bir süredir yaptıkları açıklamalar, kendi cephelerinden anlamlı ve tutarlı bir duruş. Ve bunların devam ettirilmesi oldukça önemli.

Dostların selamları var. Hepimiz iyiyiz. Kendine iyi bak.

Devrimci selamlarımla...

Gülcan Öztürk

TKİP davası tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi Muharrem Kurşun:**“Çok bedel ödedik, daha da ödeyeceğiz...
Ama tarihte hiçbir zafer bedelsiz
kazanılmamıştır..”**

Sevgili yoldaşlar...

Elim hala kalem tutuyorken, sizleri bir kez daha direnişimizin ruhuyla kucaklamak istedim. Zafere hücre hücre yürüyoruz. Suskunluk fesadına, saldırılara, bütün içinde adı bile anılmayacak ihanetlere rağmen dünden daha kararlıyız. Kazanacağız! Hücreler bizlerin yıkması için yapıldı, onları yıkacağız!

Bir yerde kısa bir öykü okumuştum, yıllar önce. Afrikalı bir öykücü yazmıştı sanırım. Kartalı daha yavruyken yakalayıp, tavuk kümesine atmışlar. Kartal büyümüş, heybetli bir hal almış ama, kendini tavuk sandığı için o koca kanatlarını açıp uçmuyor, tavuklar gibi çer çöpte yemliyormuş. Günün birinde, öykü bu ya, bilge biri bunu görüyor. Sahibine “Bu kartalın işi ne burda?” diye soruyor. “O kendini tavuk sanıyor” diyor kümesin sahibi. Uçurumun başına götürüp onu uçurmasını söylüyor bilge kişi. Sahibi olmazlanıyor ama, sonra, uçmaz ama deneyelim, diyor.

Uçurumun başına geliyorlar. Kartalı bir zorluyorlar, uçmuyor. Bir daha zorluyorlar, uçmuyor. Sonra uçurumdan aşağı bırakıyorlar. Kartal koca kanatlarını açıp (açmazsa çakılacak yere) uçmaya başlıyor. Gökyüzüne doğru yükseliyor, tüm heybetiyle. Bilge kişi, o her ne kadar kendini tavuk görse de kartal yüreğine sahip, diyor.

Böyle bir içerikteydi öykü. Bugün işçi sınıfı ve emekçiler de tıpkı öyküdeki kartal gibiler, bir yerde tavukla aynı kaderi paylaşıyorlar. Ama işçi sınıfı, verili durumuna rağmen kartal yüreğine sahiptir. Birileri, bir güç, sınıfa sahip olduğu yüreği gösterecek; bu yürekle nasıl göğü fethedebileceğini gösterecek. Bu güç partimizden başkası değildir. Bu, partimize ve tüm yoldaşlarımıza büyük bir misyon yüklüyor; bu öncülük, önderlik misyonudur. Bu misyonun bilinciyle hareket edip, hakkını vermek zorundayız.

Evet, dışarıda bugün için tam bir suskunluk fesadı var. Gözle görülür bir sinmişlik, geri çekilme var. Bunlar birer olgu. Ama bu olgular bizim için sadece şu anki nesnel durumun ifadesi. Yani müdahale edeceğimiz, değiştireceğimiz bir nesnellik bu. Karamsarlık, umutsuzluk, kendi misyonunu unutmak, bir komünistin yakınına bile uğramaz, uğramamalı.

Umudun kendisi umutsuz olamaz.

Çok bedel ödedik, daha da ödeyeceğiz... Ama tarihte hiçbir zafer bedelsiz kazanılmamıştır. 1914’de Bolşevikler emperyalist savaşa karşı propaganda yürüttüklerinde, yığınlar tarafından dinlenilmemeleri bir yana, “vatan haini” gibi argümanların afyonuyla bizzat işçi ve emekçiler tarafından linç ediliyorlardı. Ama çok değil, üç yıl sonra, o isimsiz kahramanların emekleri meyvesini, tarih yaratan bir devrim olarak verdi. Yinelemek gerekirse, aslolan misyonumuzun bilincinde olmaktır. O zaman bedel tereddütsüzce ödenir. Ve ‘98 Kasım başından beri bu konuda tereddütsüzüz. Çünkü artık parti var. Misyon bilinci parti bilincinden geçiyor, partili olmaya layık olmaktan geçiyor.

Ayrıca sürece bütünden baktığımızda, karamsar olmanın ne denli yanlış olduğunu görüyoruz. Geçen mektupta da söz etmişim, işçi sınıfına ve emekçilere yönelik saldırı, bu yıl, geçen yıla oranla çok daha şiddetli olacak. Şimdiden başlamış, tüm şiddetiyle sürüyor zaten. Kartal uçurumun kenarında değil artık, düpedüz aşağıya itilmiş düşüyor. Kanatlarını açmazsa, yere çakılacak. Tam da taşıdığı yüreğin bir kartal yüreği olduğunun ayırına varma evresinde. İşçi sınıfına yüreğini göstermeliyiz, kanatlarını açtığında ne muhteşem bir güce sahip olduğunu görecektir.

Dünya ölçeğinde ise “küresel uyanış” sürüyor. ABD’de yeni başkanı protestolarla karşıladılar. Elbette Bush’un yerine koydukları sosyalizm değil henüz. Ama bu, yapılan protestonun önemsizliği anlamına gelmiyor. Bu bir uyanış evresi henüz. “Yeni dünya düzeni”nin yaldızları çok çabuk döküldü. Açlık ve sefalet ne yaldız tanıyor, ne de korku...

Öte yandan, “ya barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!” sloganındaki ikilemi hiçbir zaman gözardı etmemek gerekir. Açlık, yoksulluk, sefalet arttıkça, buna paralel artan hırsızlık, fuhuş, kültürel kokuşmuşluk vb. gibi çöküş emareleri, bu sloganın ne denli doğru ve özünde teorik bir açılımın özeti olduğunu gösteriyor. Yani açlık ve sefalet kendiliğinden sosyalist bilinç uyandırmıyor. Pekala yozlaştırabiliyor da. Burada yine öncünün misyonu bir kez daha

belirgin bir biçimde öne çıkıyor.

Sözün kısası yoldaşlar, partimiz kendisine düşen misyonun bilincindedir. Programımızı göndere çekerek bunu dosta düşmana gösterdi. Her partili de bunun bilincinde olmak zorundadır. Böylesi koşullarda ne karamsarlığa, ne de atalete yer vardır. Öyleki “yoruldum” fiili, cümlelerimizden öte durmalıdır. İnaniyorum ki partili olmanın onurunu taşıyan ve buna layık olan her yoldaş böyle yapıyordur.

Benim değil sadece, bizlerin burada morali çok yüksek, coşkuluyuz. Çankırı’da operasyon sırasında halaya durmuştuk. Halay başı 26 Eylül 1999’da Ulucanlara uzanıyordu, Habipler, Ümitler, İsmetler, Önderler, Zaferler hep oradaydı. Halayımız sürüyor... Aramıza örülü duvarlar mı?... Yürekten ve çelikten halaya hangi kalın duvarın hükmü geçebilir ki! Hangi demir kapı engelleyebilir halayımızı?

Ve biliyorum ki Habip zafer günü gözlerimden öpecek. İşte bunun için çok sabırsızlanıyorum. Ve biliyoruz ki zafer yeni şehitlerle kazanılacak. Hala sesimiz gür: Biz hazırız! Sesimiz partimizle böylesine gür çıkıyor. Siz yoldaşlarımızın sesini de aynı gürlükte duyuyorum. Daha önce de söyledim, bir kez daha söyleyeyim; sizleri çok seviyorum, hepinizi kucaklıyor, gözlerinizden öpüyorum.

Daha uzun yazardım ya, inanmayacaksınız belki ama azımsanmayacak iş çıkıyor. Normalde kolaylıkla üstesinden gelinecek işler belki, ama 95. gününde biraz uğraştırıyor işte ! Bedenim, moralim kadar iyi sayılmaz! Neyse... Kısa tutmamın nedenini açıklayayım dedim sadece.

Hepinizi zafer coşkusuyla kucaklayıp, öpüyorum. Hoşçakalın...

Muharrem
22 Ocak 2001

TKİP davası tutsağı/Ölüm Orucu direnişçisi Haydar Baran:**“Yüreğimiz kıpır kıpır; umudun, inancın, direncin
manifestosu olmaktan gurur duyuyoruz...”**

Merhaba,

Günler yeni şehitlere gebe. Şehitlerimizle aşacağı çürümüş düzenin ördüğü barikatları. Boşuna değildi ta başından itibaren zaferi şehitlerimizle kazanacağımızı ilan etmemiz. Ölümsüzleşenler kervanına katılan her yürek zaferimizi daha da yakınlaştıracak.

Kışı, bahara çevireceğimiz, karanlığı yırtacak zafer günümüz yaklaşıyor. ÖO direnişimiz niteliğinden hiçbir şey yitirmeksizin, yeni katılımlarla daha da güçlenerek, zafere doğru ilerliyor. 100. günlere doğru koşuyor.

Devrimci inancın ürünü kararlılığımızın karşı devrimin ablukasını, hücre karşıtı mücadele önünde ördüğü barikatları parçalayacağı, hücre karşıtı mücadelenin dışarı ayağını canlandıracağı günler

yaklaşıyor.

Eylemimize kara çalmaya, üzerinde şaibe yaratmaya yönelik demogojik söylemleri, ölümsüzleşen bedenlerimizle paramparça edeceğimiz günler, haramilerin söylediklerinin altında kalacağı günler yaklaşıyor.

Düzenin çürümüşlüğünü bir kez daha orta yere sereceğimiz, onu rezil rüsva edeceğimiz günler yaklaşıyor. Direnerek kazanma bilincinin zindanları aşarak işçi sınıfı ve emekçilere yansıtacağı, sınıf ve kitle hareketini moral ve motivasyon olarak güçlendireceği, devrimci politik önderliğe duyulan güven ve ilginin artacağı günler yaklaşıyor.

Devrim umudunun yok edilemeyeceğini, ulusal hak ve özgürlüklerin ancak mücadeleyle

kazanılacağını göstereceğimiz, teslimiyetçiliğe ve tasfiyeciliğe sert bir tokat vuracağımız günler yaklaşıyor.

Yüreğimiz kıpır kıpır; umudun, inancın, direncin manifestosu olmaktan gurur duyuyoruz.

Tarihe devrimci dipnot düşeceğimiz böylesine tarihsel bir sürecin öznesi olmaktan, tarihsel sorumluluğu omuzlamaktan gurur duyuyoruz.

Yüreğimizi ısıtan direniş ateşinin sıcaklığıyla, kazanacağımıza olan sarsılmaz inancımızla hepinizi özlemle kucaklıyor, öpüyorum.

Haydar Baran
Direnışimizin 98. günü
25 Ocak 20010

İHD İstanbul Şubesi'nin açıklamalarından...**Ölüm Oruçları 100. gününde, yeni ölümler istemiyoruz!**

(...) Bu operasyon öncesi 20 cezaevinde 205 tutuklu ve hükümlü ölüm orucunda ve 780 tutuklu ve hükümlü açlık grevindeydi. Operasyon sonrası bu sayı yükselmiştir. 41 cezaevinde açlık grevi sürmektedir; ölüm orucunda olanların sayısı 357'e yükselmiş ve açlık grevini sürdürenlerin sayısı 1656 olmuştur. Her geçen gün bu sayı yeni grupların katılımıyla yükselmektedir.

İlk günden itibaren ölüm orucunu sürdürenler 100 gündür bu greve devam ediyorlar.

**ONLAR KAPATILDIKLARI
YALNIZLIK VE YALITILMIŞLIK
KUYUSUNDA ÖLÜYORLAR!**

**SUSULUYOR
GÖRMEZLİKTEN
DUYMAZLIKTAN GELİNİYOR
UNUTMAYA ÇALIŞILIYOR
OLMADIĞI VAR SAYILIYOR
VE YAŞAM DEVAM EDİYOR.
ONLAR ÖLÜYORLAR !
100 GÜNDÜR AÇLAR VE
YALNIZLAR VE YALITILMIŞLAR
HÜCREDELER!..**

Biz insan hakları savunucuları ölümlere seyirci kalınmasını asla kabul etmiyoruz.

Cezaevlerini eza evleri haline dönüştüren bu durum derhal çözümlenmelidir. Tutuklu ve hükümlüler ile görüşmeler başlatılmalı ve sorun çözümlenmelidir.

Yeni ölümlerin olmasını istemiyorsak ve bu suçta ortak olmak istemiyorsak sesimizi yükseltelim.

İHD İstanbul Şubesi/Barış Komisyonu'nun açıklamasından...

(...) Geçtiğimiz gün, Diyarbakır'da yaşanan suikast ve bu suikastte Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okkan ve 5 koruma polisinin ölümü de, arkasında cevaplanması gereken pek çok soru bırakmıştır.

Olağanüstü Hal uygulamasının yaşandığı topraklarda, cevaplanması ve failerin açıklanması gereken tek olay da, Gaffar Okkan suikasti değildir kuşkusuz. İçlerinde insan hakları savunucuları, demokratlar, aydınlar ve halktan insanların bulunduğu, yaklaşık 10.000 cinayet bulunmaktadır.

Bizler insan hakları savunucuları olarak, yıllardır sistemin gizli ve kirliliğinden şikayet ederken,

demokratikleşme ve sivilleşme taleplerimizi dile getirirken, Kürt sorununun bir kimlik sorunu olarak ele alınmasını ve eşitlikçi adil bir bakış açısı ile sorunların çözümlenebileceğini dile getirdik.

Gaffar Okkan ve 5 koruma polisinin öldürülmesi bir CİNAYETTİR! VE KİRLİ BİR CİNAYETTİR! Arkasında birçok soru barındırmaktadır. Ve bu soruların cevabı bulunmadığı sürece, failer yakalanmadığı sürece, biz insan hakları savunucuları açısından Hizbul-kontra gerçeği varlığını devam

ettirecektir.

Gaffar Okkan cinayeti aydınlatılmadıkça, Vedat Aydın, Musa Anter cinayetleri ve daha binlercesi aydınlatılmayacaktır. Oysa barış ve demokrasi aydınlığa ihtiyaç duymaktadır.

(...) Diyarbakır gibi, güvenlik güçlerinin her an teyakkuzda olduğu bir şehirde, bir polis müdürüne suikast öncesinde elektriklerin kesilmesi, yollara bomba döşenerek kaçış olanaklarının sağlanması son derece şüphelidir. Bu şüphe, şiddetin egemenliğine duyulan şüphedir aynı zamanda. (...)

Sanata ve düşünceye tahammülsüzlük!

271 sanatçının cumhurbaşkanı ile olan randevusunun arifesinde, sanatçı Mümtaz Sevinç'in sahibi olduğu Mümtaz Sevinç Düşün Tiyatrosu, polisler tarafından ruhsattaki eksiklikler gerekçe gösterilerek mühürlendi.

Kapatma kararının Gazeteciler Meclisi Girişimi'nin 21 Ocak 2001 tarihinde Mümtaz Sevinç Düşün

Tiyatrosu'nda düzenlediği toplantının ardından gerçekleşmesi tesadüf değildir.

Mümtaz Sevinç, Ölüm Oruçları'na daha ilk günden bu yana duyarsız kalmamış ve tepki gösteren bir sanatçı.

F Tipi Cezaevlerinin tartışıldığı platformları baskı kurarak sindirmeye çalışan kolluk kuvvetleri, Gazeteciler Meclisi Girişimi'nin daha önce de Nazım Kültürevi'nde yaptığı toplantıyı basmış ve kültür merkezini mühürlemişti.

Ölüm oruçları 104. gününde, baskılar devam ediyor.

F Tipi Cezaevi ve ölüm oruçları ile ilgili tüm etkinlikler engellenmeye devam ediliyor. Ölüm orucundaki tutuklu ve hükümlülerin göz göre göre ölmelerine karşı seslerini yükseltmek isteyenler baskılarla sindirilmeye çalışılıyor.

(...) Bizler insan hakları savunucuları olarak; sanat, sanatçılar ve sorunlarını özgürce tartışmak isteyenler üzerindeki baskıların son bulmasını istiyoruz. Tiyatro salonlarının perdelerini polis değil, sanatçılar perde diyerek kapatmalıdır. Düşünceye ve sanata özgürlük!

Yeni kayıplar istemiyoruz!

Olağanüstü Hal Bölgesi kayıplar ve faili meçhuller bölgesi olma özelliğini taşımaya devam ediyor. Faileri açıklanmayan binlerce cinayet ve gözaltında kayıp olayları hala belleklerimizde.

Geçtiğimiz hafta yaşanan Gaffar Okkan cinayeti belki de bir sinyaldi tüm topluma.

Şimdi de, Silopi Halkın Demokrasi Partisi İlçe Başkanı Serdar Tanış ve İlçe sekreteri Ebubekir Deniz kayıp edilmek isteniyor endişesi içindeyiz.

Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz 25 Ocak 2001 günü yakınlarının eşliğinde, kendilerini çağıran Silopi Jandarma Komutanlığı'na gitmişler ve bir daha kendilerinden haber alınamamıştır.

Diyarbakır Şube Başkanımız Osman Baydemir'in olay yerinde yaptığı araştırmaya göre, gözaltında oldukları hala kabul edilmemektedir.

Bizler insan hakları savunucuları olarak, Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in hayatından endişe duyuyor ve yetkilileri bir an önce Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in akibeti ile ilgili açıklama yapmaya davet ediyoruz.

31 Ocak 2001

Zonguldak direnişi:**Türkiye işçi sınıfının tarihinde bir kilometre taşı**

Zonguldak madencilerinin direnişi Türkiye işçi sınıfı tarihinin sayfalarına yazılmıştır. Bundan on yıl önce, 30 Kasım 1990'da, 48 bin maden işçisi toplu sözleşme görüşmelerinin uyuşmazlıkla sonuçlanmasının ardından greve başladı. Bu büyük direnişe, örgütlü tüm fabrikalar, sendikalar, demokratik kitle örgütleri destek verdiler. Maden işçilerinin direnişi sermayenin korkulu rüyası oldu.

Direniş 59 gün sürdü. Dönemin sermaye uşağı Cumhurbaşkanı Turgut Özal ve çömezi Başbakan Yıldırım Akbulut, Körfez krizini bahane ederek kıramadıkları direnişe grev yasağı getirdiler. Dönemin maden işçileri sendikası başkanı Şemsi Denizer hükümetin buyruklarına uyararak işçi sınıfı düşmanı yüzünü gösterdi. Bunun karşılığında Jaguar marka otomobille ödüllendirildi.

4 Ocak '91'de kitle örgütleri ve Zonguldak halkı maden işçileriyle birlikte Ankara yoluna koyuldular. Kışın dondurucu soğuğuna rağmen, kararlı yürüyüş barikatları yararak devam etti. Yürüyüşe yüzünü aşkın insan katıldı. Genci, yaşlısı, aydını, kadını, erkeğiyle, omuz omuza sergilenen bu dayanışma karşısında sermaye, faşist kolluk güçleriyle saldırma cesareti bulamadı. Ama bu görkemli yürüyüş sendika bürokratları sayesinde Mengen barikatını aşamadı. Ankara'da yapılan pazarlıklarla iş bitirildi. Direnişin diğer illerdeki fabrikalara yayılmasının önünü ancak böyle

alabildiler.

8 Ocak '91'de Zonguldak maden işçilerinin direnişi sona erdi. '80 sonrasında işçi ücretlerine en yüksek zammı %140'ın üstünde zamlı maden işçileri aldılar. Madencilerin yer üstünde çalışanlarının 15.545 TL'lik günlük ücreti 43.056 TL'ye çıkarıldı. Yer altında çalışan maden işçilerinin günlük ücreti ise 1. altı ay için 50.000, 2. altı ay için 64.000 TL olarak saptandı.

Zonguldak maden işçileri her gün iş kazalarıyla karşılaşmakta ve bazı kazalar ölümlerle sonuçlanmaktadır. Maden ocakları en ilkel tekniklerle çalıştırılmakta, iş güvenliği için hiçbir önlem alınmamaktadır. Birçok maden ocağı kömür işçilerine mezar olmaktadır. Özel sektöre peşkeş çekilen maden ocaklarında da ilkel çalışma koşullarında ölümler devam etmektedir.

Zonguldak direnişinin yıldönümü bu yıl Ölüm Oruçları'na denk geldi. İşçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluş davasını canı pahasına sahiplenen devrimciler, onurlu direnişlerini sürdürüyorlar. Dönemin, '90'lı yılların mücadeleci işçi sınıfının ruhuna, eylemliliğine ihtiyacı vardır.

Zonguldak direnişinin ruhuyla F tipi tabutlukları yıkalım!

A. Engin

Onurlu bir yaşam için F tiplerine karşı çıkmalıyız!

Bir buçuk yıl önce Ulucanlar Cezaevi'ne bir operasyon düzenlenmiş, 10 devrimci vahşice katledilmişti. Bu katliam aynı zamanda hücre tipi cezaevine geçmek için ilk saldırıydı. Ancak devrimci tutsakların kararlı direnişi tarafından boşa çıkarıldı.

İzmir'de Ulucanlar'da katledilen Habip yoldaşın cenazesine katılmak için Helvacı Köyü'ne gitmek istemiş, ancak jandarma barikatıyla karşılaşmıştı. Cenazeye katılmamıza izin verilmemiş, 70 kişi dövülerek gözaltına alınmıştı.

Halen devam eden bu davanın son duruşması, 30 Ocak günü Aliğa Adliyesi'nde yapıldı. İki tanığın dinlenmesinden sonra, hakim delillerin toplanması ve çekilen resimleri, gazete ve TV görüntülerini incelemek üzerine mahkemeyi 27 Mart 2001 tarihine erteledi. Mahkemeye katılım ilk mahkemelere oranla azdı. Yurtdışından Danimarka Uluslararası İşkence Kurbanları İçin Tedavi Konseyi, Nükleer Savaş Karşıtı Hekimler Birliği Almanya Seksiyonu Yönetim Kurulu, Berlin Tabip Odası, İnsan Hakları Savunucuları Destekleme Platformu üyeleri ile Alman Konsolos Yardımcısı ve Petrol-İş Sendikası'ndan temsilciler mahkemeyi izlemek için gelenler arasındaydı.

Önümüzdeki günlerde ise Ulucanlar davası var. Katiller aklanırken katledilenlerin yargılanmaya çalışıldığı bu dava, 19 Aralık'ta

"hayat kurtarma" adı altında yapılan katletme operasyonunu teşhir etmek açısından bir olanak.

Biliyoruz ki F tipleri yalnızca içerideki devrimciler için yapılmadı. Bu hücreler hepimiz için. Zaten şimdiden yaşamımız hücreleştirilmeye çalışılmıyor mı? Yıkım saldırısının insanları intihara sürüklemesi, özelleştirmeler, işten çıkarmalar, asgari ücrete yapılan zam vb., bunların hepsi yaşamımızın hücreleştirilmesi değil mi? Kendi yaşamımıza sahip çıkmak için, onurlu bir yaşam için F (hücre) tiplerine karşı çıkmalıyız. Devlet çok iyi biliyor ki, içeriye teslim alırsam, içeriye hakim olursam, dışarıdakilerini daha rahat etkisiz hale getirip teslim alabilirim. Devlet çok iyi biliyor ki, devrimciler işçi ve emekçilerin öncüleridir. İşte bu nedenle kendi yaşamımıza sahip çıkmak için içerideki devrimcilere sahip çıkmalıyız. Bunun için yapılacak her eyleme destek vermeli ve çalışmasını yapmalıyız.

Hücre saldırısına karşı devrimci tutsaklar bedenlerini siper ettiler ve hücrelerde Ölüm Oruçları artarak devam ediyor. Daha fazla bedel ödmeden hücreleri kapattırmak için biz işçi ve emekçiler daha çok çalışmalı, direnmeli, mücadele etmeliyiz. Herkesin yapacağı bir şeyler olduğunu unutmamalıyız.

**Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!
İçerde dışarda hücreleri parçala!**

Bir emekçi/İzmir

Çürümüş düzenin yıkıcısı işçi sınıfı olacak!

Bu coğrafyada kanla, emekle ve büyük bir iradeyle karşı konuluyor zulme ve işkenceye. Yaşamın hücreleştirilmesine karşı bedel ödeniyor. Bu çürümüş düzenin yıkıcıları, bugün zindanlarda inandıkları değerler uğruna bedenlerini ortaya koyuyorlar, bir adım bile gerilemeden. Ezilen sınıfların davasının tarihsel haklılığından alınan bir güçtür bu. Bizi teslim alamazsınız, devrim davası yenilmez diyorlar. Emegın haklı mücadelesinde yolumuzu gün ışığı gibi aydınlatıyorlar.

Biz işçi ve emekçileri iliklerimize kadar sömüren, yarattığımız tüm değerleri gaspeden burjuvaziye bir cevaptır 19 Aralık direnişi. Hiçbir karalama bu onurlu tarih yaprağına leke süremez. Bu coğrafyanın işçi ve emekçileri, devrim davası

uğruna tereddütsüzce canlarını verenleri, bütün bir devrimci mirası bir kıvılcık bayrak gibi taşıyacaklardır.

Öncülerimizi hücrelere katliamlarla koydular. İşkenceler, teslim alma çabaları orada da boşa çıkartılıyor. Direnişin mekanı değişti, onlar şimdi bayrağımızın çitasını daha yukarıdan tutuyorlar. Bizlere sorumluluklarımızı, devrimci mücadelede iradenin tüm silahlardan daha büyük olan gücünü öğretiyorlar. Gün artık bu silahı kuşanarak, işçi sınıfının ve emekçilerin mücadelesine sarsılmaz güvenle sarılma günüdür. Ezilen halkların ulusal bağımsızlık mücadelesini sınıfsal mücadeleyle birleştirme günüdür.

Umuda çığlık olmak!..

(Zindanlardaki ölümüne görkemli direnişte, ezilenlerin isyan ateşini kuşanarak şehit düşen yiğit devrimcilerin anısına...)

Son nefesinde

Evrenin her zerresine karışan

Özgürlüğün bedeli

Düşlediğin her nefeste eridiğin

Ama yılmadığın, direndiğin

Son nefesindeki son sesin

Özgürlük istemin, hücreye direnişin

Bizim yaşantımıza vuran prangan

Her insanı kendi hücrelerinden çıkaran direnişin

Ama kaybedişimiz seni, yüreğini

"Değer miydilere" karışmadan

Coşmadan, yumuşamadan

Yürekerinin sesi yankılsın artık yüreklerimizde

Bu suskunluk niye?..

Ölüm bu kadar kolay mı?..

O gencecik insanların

Onurlu savaşında biz neyiz?..

Bizim görevimiz ne?

Dışımızdan destekler gibi görünüp

İçimizde büyüttüğümüz korkular

Kime hizmet eder!

Uyanalım artık dostlar, uyanalım,

Ölüyor bu genç insanlar

Vücutları eriyor günden güne

Hafızaları yitiyor, bitiyor.

Ya ben diye sor kendine

Bir kere daha sor, yine sor

Korku, korkuların işidir

Davran artık, davranma zamanı

Unutma gün gelir, günler gelir

Bir gün devran sana da gelir.

Bir eğitim emekçisi/İzmir

Devrimciler yeni bedellere kararlılıkla yürüyorlar. Bizlere düşen 19 Aralık ruhuyla mücadeleyi örgütleme günüdür. Partili olma bilinci ve kararlılığı ile direnişi örgütleme günüdür.

Kanla yazılan tarih silinmez!

Devrimciler teslim alınamaz!

Devrim davası yenilmez!

Esenyurt'tan bir işçi

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 3
No:89 Gebze/KOCAELİ

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 KAYSERİ

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Tüm işçi ve emekçileri sermayenin saldırılarına karşı birleşik mücadeleyi yükseltmeye çağırıyoruz!

(İşçilere ve ilgili tüm emek kuruluşlarına ulaştırılmakta olan Deklarasyon...)

Sermayenin sınıfa ve emekçilere dönük saldırıları aralıksız sürmekte ve her geçen gün daha da yoğunlaşmaktadır. Emperyalizmin istekleri doğrultusunda bizlere ekonomik ve sosyal yıkım, işsizlik, açlık ve sefalet dayatılmaktadır.

Saldırıların başarısı için toplumdaki her türlü hak arama çabası, en ufak muhalif hareketlenme zorbaca yöntemlerle ezilmek istenmektedir. Cezaevlerinde devrimci tutsaklar katledilmekte, sendika ve dernekler basılmakta, işçi direnişlerine müdahale edilmekte, sokak eylemlerinde polis terörü estirilmektedir.

Tüm bunlara karşı İstanbul'un çeşitli bölgelerinden ve farklı işyerlerinden duyarlı öncü işçiler olarak bir araya geldiğimizi, saldırıları ve yaşadığımız sorunları tartıştığımızı,

Sermayenin saldırılarına karşı varolan tepkinin örgütlenmesi doğrultusunda kendi cephemizden harekete geçtiğimizi,

Öncü, ilerici, devrimci tüm işçi ve emekçileri buldukları tüm alanlarda taban örgütlenmelerini yaratmaya, mücadeleyi yükseltmek için birlikte hareket etmeye çağırığımızı ilan ediyoruz.

**Merter'den tekstil işçileri
İkitelli'den metal ve tekstil işçileri
Gazi'den metal işçileri
Bayrampaşa'dan metal işçileri
Okmeydanı'ndan tekstil ve metal işçileri
Güneşli'den tekstil işçileri
Esenyurt'tan tekstil işçileri
Cengiz Tekstil'den işçiler**